Casa Iubirii de Elizabeth Cheney

Colecţia Cărţilor Rare

Editura Little Lamb
Casa iubirii

Primul tipar în limba română – Decembrie 2007
Publicată de editura Little Lamb, Suceava
Autor: Elizabeth Cheney
Traducerea: Adina Gafencu
Editarea: Constantine C. Coca
Coperta: Laura Fărcaş

Casa iubirii face parte din
Colecţia Cărţilor Rare a editurii
Little Lamb

Aurelia Wilde este victima încercărilor disperate ale mamei sale de a o înălţa pe un piedestal de neegalat, dar gloria ei este doar de suprafaţă. Spiritul ei nemulţumitor, obiceiul ei de a se plânge mereu se evidenţiază **într-**un contrast izbitor cu caracterul nobil al servitoarei Doris, care este convinsă că în ciuda necazurilor din viaţa aceasta, va locui **într-**o zi în Casa Iubirii. Talentele ei şi buna dispoziţie o fac să fie iubită şi apreciată chiar de mulţi oameni distinşi şi educaţi, dar mama Aureliei este plină de gelozie şi invidie. Şi se va răzbuna…

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul
0744544579, prin e-mail la littlelambromania@yahoo.com sau

scrieţi-ne pe adresa
Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6
720340 – Suceava jud. Suceava

Capitolul i

Sus, pe deal

Hai, pornește! strigă Silas Webb, vizitiul, plesnind din hățurile murdare și pocnind din biciul uzat, dar fără niciun efect.

Nu cred că mai trebuie să precizăm că animalul nu îi răspunse deloc. El se opri doar să-și tragă sufletul, așa cum făcea în fiecare zi de cincisprezece ani încoace, la poarta văduvei Elkin și, ca de obicei, își întoarse capul ca să-i arunce o privire piezișă stăpânului. Dintotdeauna Silas a interpretat această privire a calului său ca pe o aluzie că ar trebui să coboare și să-i ia locul la căruță.

 Hai, pornește! strigă el din nou, fluturând iar biciul moale.

Dar Pepper Webb nu se temea nici de vocea lui, nici de bici. Prima aparținea unui om bun, care nu se zgârcea niciodată în ce privește porția necesară de ovăz, iar al doilea era un ajutor de neprețuit contra muștelor pentru coada lui scurtă și rară. Pepper era un cal bătrân, alb, acoperit cu pete maronii-roșcate, care te făceau să gândești că a fost lăsat în ploaie până a început să ruginească. Deținea un rol foarte important în traficul de marfă și de pasageri dintre Kent și Waverley Ridge și avea și el ideile lui. De la orașul agitat de pe marginea râului, Kent, cu hornurile înalte ale fabricilor lui, cu străzile obișnuite și cu mirosurile acelea amestecate de fum și de ulei de mașină, drumul cotea în urcuș până la Corners, unde se întâlnea cu altul, care făcea legătura între fermele din nord și cele din sud. Continua apoi să urce încă vreo doi kilometri, până ajungea la cei doi bolovani uriași, care formau poarta naturală a vechiului sat aristocratic Waverley Ridge.

La Corners, se formase de-a lungul anilor o așezare împrăștiată și modestă, în jurul triunghiului de iarbă plină de cioturi, împrejmuit de un gard de sârmă ruginită, sprijinit pe stâlpi văruiți și care era cunoscut drept Spațiul Verde. Aici se aflau doi ulmi, unul dintre ei lovit de fulger și scoțând în afară un braț ars, cioturos și fără frunze pe care nimeni nu a avut inspirația să-l îndepărteze. Aici se găsea și cișmeaua satului, a cărei laturi din lemn serveau drept buletin de informații și erau acoperite, asemenea unei haine multicolore care flutura în vânt,

cu anunţuri privind întrunirile satului care s-au ţinut demult, unelte de agricultură „de vânzare" sau demult vândute, căutarea de ajutoare la fermă şi cererea necruţătoare a colectorului de taxe.

Unul dintre copacii bătrâni îl sfătuia pe călător să-l viziteze pe Ketcham Bros., în Kent, pentru cele mai bune încălţări. Celălalt declara în tonuri strigătoare de vopsea albastră pe o placă galbenă că cele mai bune şi mai ieftine încălţări se găsesc la Magazinul lui Owen Olirite, în acelaşi oraş. Alături stătea vechiul stâlp indicator, cu braţul lui ţeapăn şi cu degetele negre, pe care numele şi numerele erau şterse de timp şi de ploaie. Iar pe piatra mare de la picioarele lui era desenat următorul avertisment, care îţi îngheţa sângele în vine când îl citeai: „Pregăteşte-te să-L întâlneşti pe Dumnezeu!" Aceasta nu era decât o subtilă sugestie teologică că toate drumurile duc spre o întâlnire finală cu Cel Nevăzut şi sperăm că acea afirmaţie îi încuraja pe ţăranii care treceau pe aici să pună cele mai bune mere la fundul butoiului, iar pe cele mai rele deasupra.

În fiecare dintre cele patru colţuri ale intersecţiei se găsea o structură esenţială acelui loc. **Într-**un colţ se afla magazinul, cu treptele lui vechi şi sărăcăcioase ale verandei şi cu o magazie lungă în spate. Magazinul era de modă veche, cu o minunată varietate de mărfuri nediscriminate. Astfel, butoiul cu scrumbie şi mănunchiul de banane pe jumătate coapte care se găsea în orice magazin erau vecini cu panglicile şi pânzeturile. Supele la cutie, pastilele, murăturile şi siropurile pentru tuse împărţeau raftul cu săpunurile colorate şi cu articolele de papetărie. Singura cutie de sticlă conţinea ciocolată de adamant, cuburi de zahăr de o minunată culoare roz, vechile beţigaşe dungate de perişor şi lămâie, parfumuri ieftine, câteva pachete de ţigări şi o tăviţă cu bijuterii, a căror splendoare lipsită de luciu era rareori deranjată de vreo mână străină. Fetiţele trimise de către mamele lor la magazin pentru ceva cumpărături urgente obişnuiau să zăbovească asupra inelelor şi broşelor de ametist şi topaz, pu**nându-**şi degetele soioase pe sticlă şi spunând: „Eu o aleg pe aia. Tu pe care ai alege-o, presupunând că le-am putea avea?"

Oricât ar părea de neobişnuit, poşta nu se afla în magazin şi

acest lucru era cea mai mare dezamăgire din viaţa lui Ezra Hallett, proprietarul magazinului, care o detesta pe domnişoara Ana Graves, cea care se ocupa de poştă, pentru dreptul ei de a desface sacul mic cu scrisori, transportat zilnic de către Silas Webb şi Pepper între Kent şi Corners. Dar cu mult înainte ca magazinul să fi fost construit, bunicul lui Annet, Matei Graves, fusese proprietarul unei fierării renumite care se afla în colţul dinspre nord şi era uşor şi convenabil pentru fermierii din toate părţile şi familiile lor să-şi lase scrisorile în cutia de lemn care se găsea mereu pe pervazul ferestrei. Mulţi ani mai târziu, după ce Matei a murit şi fiul lui, Ieremia, care era tâmplar, a vândut fierăria şi şi-a construit o casă mare în partea de sud a Spaţiului Verde, acest schimb de mesaje **s-**a mutat **într-**o cutie încuiată de pe arţarul de la poarta lui Ieremia. Cheia era astfel atârnată de un cui care se afla chiar pe peretele de lângă uşă, în interior. Familia nu era deranjată de acest lucru, ci era chiar măgulită de importanţa pe care i-o conferea această cheie. Soţia lui Ieremia murise şi îl lăsase cu o fetiţă, Ana. El nu **s-**a recăsătorit niciodată şi, atunci când creşterea corespondenţei a necesitat un spaţiu mai mare decât cel oferit de arţar, el şi-a transformat micul hol din casă **într-**un oficiu poştal. Ce alt loc putea fi mai potrivit pentru acest scop? Spaţiile înguste dintre scândurile balustradei erau nişte cutii numai bune pentru scrisori, scările din spate puteau adăposti ziarele, iar uşa dublă, cu partea de jos bătură în cuie, împiedica intrarea publicului, căruia i se permitea, atunci când vremea era caldă, să se aşeze confortabil pe veranda pătrată din faţă, a cărei stâlpi de susţinere, din lemn, erau construiţi de-o parte şi de alta.

Pe vremea aceea, oamenii îşi primeau corespondenţa regulată la Kent, dar după câţiva ani, odată cu creşterea populaţiei, Silas Webb a devenit comisionarul autorizat al poştei între Kent şi Waverley Ridge, iar Ieremia Graves primitorul oficial. După ce înfiinţarea unei lăptării în zonă i-a scutit pe fermieri de drumurile zilnice la gara din Kent unde se colecta laptele pentru New York, micul oficiu poştal a devenit un adevărat centru de interes. Iarna sau când vremea era urâtă, oamenii obişnuiau să stea pe la magazin până ce o lumină roşie aşezată la una dintre ferestrele înguste ale casei familiei Graves anunţa faptul că

scrisorile erau gata de distribuţie. Cel mai adesea era vorba despre o mână de scrisori şi vederi şi, o dată pe săptămână, ziarul „Herald" din Kent. Nimeni din Corners nu era abonat zilnic la un ziar. Acestea, împreună cu revistele lunare, se îndreptau **într-**un număr mai mare spre Waverley Ridge. Acest oficiu poştal aşezat la intrarea în casă o deranjase foarte mult pe sora mai mare a lui Ieremia, care avea grijă de gospodăria lui şi care era revoltată de faptul că familia trebuia să folosească intrarea abruptă şi îngustă din spatele casei. Dar Ana a crescut în această situaţie şi a acceptat-o, aşa cum a făcut şi cu bătrâna casă. Astfel, după moartea tatălui şi a mătuşii, sosirea şi sortarea zilnică a corespondenţei era o distracţie plăcută pentru ea în acea viaţă singuratică şi oarecum monotonă. Avea o fereastră mică care se deschidea spre interior, tăiată în jumătatea de sus a uşii, care suplimenta lumina venită prin ferestruica de deasupra şi care îi permitea să nu deschidă uşa când împărţea corespondenţa pe vreme rea.

Ultimul colţ al Câmpiei era ocupat de o şcoală mică, care avea şi multe alte scopuri în afară de acela de a servi la educarea copiilor. Sub acoperişul ei se ţineau servicii religioase, divertismente sociale, prelegeri şi spectacole.

Pepper Webb a avut timp destul până acum să-şi tragă sufletul şi să-şi reia urcuşul lui în diagonală şi, în timp ce el trage din greu, împroşcând cu noroi în stânga şi-n dreapta, avem ocazia să descriem satul Waverley Ridge care se află la capătul drumului. Începuturile lui datează demult, tocmai din vremea în care Sir Percival Waverley a primit în dar din partea Coroanei ţinutul minunat care se întinde la sud de muntele Samoset şi care este ocrotit de acest vârf îmbrăcat cu pini. Aici, el şi-a construit un conac din piatră gri, neprelucrată şi l-a înconjurat cu cele mai strălucitoare pajişti şi grădini. Odată cu creşterea familiei sale, noi case au fost construite în vecinătate, niciuna la fel de grandioasă ca vechiul conac, dar spaţioase şi frumoase, a căror vetre mari şi generoase, cu focul lor plin de viaţă, erau doar cu puţin mai lipsite de farmec decât grădinile verii, cu bogăţia trandafirilor, a merişorilor şi a nalbelor. A treia generaţie a fost mult mai numeroasă

decât a doua, aşa încât micuţa biserică din piatră ridicată în memoria bătrânului Sir Percival şi a soţiei lui a fost umplută foarte confortabil de propriii lor urmaşi.

Acel sat părea a răspândi o asemenea fascinaţie asupra locuitorilor săi, încât nici a patra generaţie nu s-a împrăştiat atât de mult încât să lase altarele familiei în grija melancolică a câtorva văduve sau fete bătrâne dezolate. Mulţi tineri au plecat la facultate, dar ce este curios era faptul că, în timp ce multe fete s-au măritat şi s-au mutat în oraşe mai îndepărtate, Waverley Ridge şi-a păstrat în mare parte fiii. Acest lucru se datorează nu atât de mult dragostei de pământ, ci mai degrabă mediului activ al afacerilor în Kent. Ceasurile oraşului Kent au ajuns până în buzunarele minerilor din Alaska şi a înalţilor funcţionari din China, maşinile sale de cusut torceau fericite în sate bavariene sau în bungalourile indiene, cartuşele lui zburau prin jungla africană, iar lămpile sale împodobeau mesele librăriilor din New York, Saint Petersburg şi Roma. Băieţii din Waverley Ridge au crescut având la îndemână o mulţime de oportunităţi în afaceri şi în profesie – pentru că oraşul trebuia să aibă şi doctori, şi avocaţi pe lângă ofiţerii bancari şi directorii de companie – de aceea mulţi dintre ei s-au întors de la universitate pentru a se stabili sub acoperişul copilăriei lor. Unii dintre ei şi-au adus soţii de departe, alţii s-au căsătorit cu partenerele lor de joacă din copilărie, de vreme ce nu toate familiile din Ridge se trăgeau din neamul Waverley. Mulţi vizitatori au venit şi au plecat. Exista un schimb de politeţuri şi de cultură cu unele familii din Kent. Viaţa socială a devenit mai animată şi mai strălucitoare, dar era întotdeauna echilibrată de un conservatorism ales.

Conacul, care în vremurile de demult fusese inima vieţii sociale şi intelectuale, era acum doar un loc sinistru şi părăsit. Ultima moştenitoare directă fusese frumoasa Ana Waverley, care s-a măritat cu un doctor în litere, Thomas Allston. Au fost mai fericiţi decât majoritatea oamenilor, dar ea a murit, iar doctorul a rămas cu micul lui fiu. Nu a mai putut suporta singurătatea uriaşei case, aşa că s-a întors în Boston, oraşul lui natal. Se întorcea de două ori pe an, discuta cu îngrijitorul şi cu soţia acestuia şi pleca înainte de lăsarea nopţii. În

timpul vacanţelor lungi de vară, îşi ducea fiul în străinătate.

În acea după-amiază întunecată de noiembrie în care începe povestea noastră, în vechea diligenţă se afla un singur pasager, atât de mic şi de fragil, încât arcurile scaunului din spate nu simţeau nicio greutate apăsându-le. Din umbrele adânci ale vehiculului, micul ei chip alb şi uimit şi ochii cenuşii luceau aprins, amintind de o creatură delicată, care era vânată şi pe care natura nu a echipat-o cu mijloace de apărare, căutând astfel cu disperare o scăpare. Dealul era abrupt. Pernele mari şi uzate, a căror nasturi fie lipseau, fie atârnau de un fir subţire de aţă, alunecau înainte şi înapoi cu fetiţa în timp ce Pepper continua să deseneze în noroiul drumului ipotenuze, iar ea s-a întors şi s-a prins de spătarul scaunului cu mânuţele ei fără mănuşi. Departe, la capătul diligenţei, peste capul conducătorului, nu vedea nimic, doar nişte nori gri şi grei şi i se părea că drumul duce în sus, direct spre cer. S-a întrebat dacă la capătul drumului va găsi un castel sau un uriaş groaznic. De obicei, imaginea cerului a făcut-o să se gândească la rai şi la mama ei, dar asta atunci când era albastru şi strălucitor şi prietenos, cu urme albe de nori. Aşa fusese de două săptămâni încoace, de când murise mama ei. Dar acest cer era negru şi ameninţător, mai ales văzut din această trăsură întunecată, peste umerii unui bărbat ciudat şi urât. Totuşi, el a vorbit frumos cu ea atunci când a ridicat-o de pe peron şi a aşezat-o în diligenţă.

Silas începuse să fluiere melodia lui preferată, „Lăsaţi să ardă luminile de jos”, melodie care apela în mod special la imaginaţia lui, de vreme ce şi-a petrecut toată viaţa în această regiune. Era evident că ceva intervenise în felul lui calm de a gândi, pentru că s-a oprit deodată, şi-a dat picioarele jos de pe platformă şi s-a şters la ochi cu mâna lui aspră şi grea.

– Sărmana mogâldeaţă, a murmurat el, cum poartă ea o etichetă asemenea unei mărfi!

S-a întors pe jumătate şi a spus:

– Fetiţo?

Un sunet nearticulat se auzi din spatele trăsurii.

– Fetiţo, a repetat el, eşti singură pe lume?

De această dată, sunetul **s-**a prefăcut **într-**un oftat prelung.

– Puteam să jur! a spus Silas. Prrr, Pepper!

Acum, în toţi cei cincisprezece ani de experienţă în afacerea cu diligenţa, lui Pepper Webb nu i **s-**a cerut niciodată să oprească lângă un copac pe care un anunţ mare îi sfătuia pe trecători să folosească o anume modalitate de spălare bine-cunoscută. Pe acea rută, există doar trei opriri, numai trei, şi acestea alese de dânsul: una imediat după prima urcare abruptă, alta la poarta pomenită la început şi ultima la locul de adăpare care se găsea la o milă distanţă de Câmpie.

– Prrr! strigă din nou Silas, trăgând de hăţuri, dar Pepper îşi mişcă doar urechea dreaptă şi îşi continuă drumul fără să-l bage în seamă pe vizitiu. E clar că animalul se gândea că stăpânul său şi-a pierdut minţile şi că este de datoria partenerului tăcut să păstreze credibilitatea afacerii lor.

– Doamne, oare mai există aşa un cal încăpăţânat şi straşnic ca al meu? spuse Silas, zâmbind. Chiar crede că el conduce aici, şi cred că aşa şi e.

Tocmai atunci, chiar când treceau pe o porţiune mai plată a drumului, **s-**au întâlnit cu fermierul Morris, care venea agale cu o sarcină de furaje, şi, pentru că domnul Morris **s-**a oprit pentru a-l întreba ceva pe Silas, Pepper **s-**a gândit să fie politicos şi **s-**a oprit şi el. După ce fermierul plecă, Silas avu atunci şansa să se caţere peste o cuşcă plină cu găini indignate, peste aspiratorul diaconului bisericii şi peste sacul cu scrisori şi a coborât de pe trăsură. Nu avea o înfăţişare prea agreabilă, pentru că faţa lui era bătută de vânt şi de ploi şi era acoperită în mare parte de o barbă stufoasă, iar sprâncenele îi erau zbârlite **într-**un mod chiar fioros, însă ochii lui albaştri, ca de copil, aveau o luminiţă în adâncul lor. Doris, pentru că aşa o chema pe fetiţă, era ocupată să-şi şteargă câteva lacrimi cu capătul batistei, pentru că ea era o mică domnişoară demnă şi nu voia să fie văzută plângând.

– Acum, surioară, spuse Silas cu veselie, am să pun câteva dintre mărfuri aici în spate, ca să te iau să stai cu mine pe scaunul din faţă. Coboară puţin. Te voi ajuta şi apoi voi lua la o parte găinile acelea gălăgioase şi butoiul acela cu benzină. Vino, n-avem timp de pierdut,

nici nu ştii cum Pepper se porneşte, cu sau fără găini. El are propriul lui orar şi eu trebuie să mă conformez. Aşa, hopa jos!

Şi Doris fu lăsată în siguranţă lângă un tufiş şi a primit o tabletă roz şi foarte bună, cu gust de zmeură. Silas a rearanjat marfa în câteva mişcări şi Doris fu curând urcată pe scaunul din faţă, chiar la timp, pentru că roţile începuseră să se mişte şi Silas a fost nevoit să se prindă de trăsură ca să se urce pe locul lui, luându-i apoi ceva timp să-şi tragă sufletul.

⍰ Calul ăsta, spuse el, e tare nărăvaş. Cred că dacă s-ar întâmpla ca eu să renunţ la această carieră de muritor, el ar considera că poate continua de unul singur această afacere.

Aruncă o privire piezişă spre pasagerul său. Avea în jur de zece anişori, destul de înaltă pentru vârsta ei, palidă şi subţire. Chipul ei pistruiat avea o frunte îngustă, sprâncene neclare, obraji subţiri prin care se vedeau foarte tare pomeţii, un năsuc bine conturat care era un semn al forţei şi al demnităţii, o guriţă firavă şi o bărbie care nu arăta niciun semn de slăbiciune. Ochii îi erau înroşiţi de la plâns şi privirea îi era fixată pe norii ameninţători. Dar, chiar dacă Silas i-ar fi putut vedea, nu ar fi putut să-i descrie soţiei sale în acea seară, pentru că variau în umbre şi expresii cu fiecare gând şi sentiment al copilei. Uneori se întunecau şi amorţeau, de parcă sufletul s-ar fi retras în spatele unei cortine opace şi fără culoare şi apoi străluceau din nou, asemenea unor giuvaiere vii. De multe ori erau căprui, apoi cenuşii şi ocazional negri. Era, pe de-a-ntregul, un chip plin de posibilităţi ale puterii şi ale frumuseţii, deşi încă nearmonioasă şi plină de pistrui. Părul ei castaniu atârna greu pe spate, prins într-o coadă lungă şi groasă cu o panglică neagră care se vedea că era folosită de mult timp. Mănunchiul de margarete simple, întârziate în acest noiembrie cenuşiu, prins la pălăria ei de paie arăta jalnic, iar jacheta subţire de vară nu putea să împiedice fiorul rece care îi străbătea corpul de fiecare dată când o rafală de vânt aspru, încărcată cu frunze moarte, trecea pe deasupra diligenţei. Silas reuşi să scoată de sub scaun o pătură groasă de lână şi aruncă cu neîndemânare faldurile ei peste umerii copilei.

– O, vă mulţumesc, domnule, spuse ea, şi o trase mai aproape.

– Văd că trebuie să mergi la doamna Wilde. O cunoşti? întrebă Silas cu înţeles.

Doris dădu din cap. Exista în ea o anumită rezervă care împiedică curiozitatea binevoitoare a însoţitorului ei. Câţiva fulgi de zăpadă le zburară în faţă. Lumina zilei se stingea. Picioarele robuste ale lui Pepper înaintau cu greu, dar sigur, la deal. Silas se gândi la un atac mai reuşit asupra tăcerii. **Într-**un sfârşit, spuse:

– Cum te cheamă, fetiţo?

Ştia că-l citise pe eticheta care îi era prinsă de haină, dar nu-l cunoştea şi îl uitase.

– Doris… Doris Avery, răspunse ea, de parcă cuvintele îi răneau gâtul.

– Vii să locuieşti aici?

Doris dădu afirmativ din cap.

– Ai trăit la New York până acum?

Doris strânse mai tare bocceaua acoperită cu ziare şi reuşi să răspundă: „Da, domnule”. Apoi, ca să nu pară nerecunoscătoare, făcând mai multe pauze ca să se controleze şi sperând că aşa va încheia discuţia o dată pentru totdeauna, spuse:

– Nu aveam pe nimeni, decât pe mama. E a aplecat în rai acum. Cineva i-a scris unei femei care locuia cu noi că e în căutare de o fetiţă care **s-**o ajute la treabă, aceasta i-a scris înapoi şi i-a povestit despre mine, oamenii aceia au trimis bani pentru bilet şi iată-mă.

Nici bărbatul, nici copilul nu mai scoaseră o vorbă până când, la orizont, prin praful ridicat, zăriră lumina de la magazinul din Corners. Silas uitase cu totul de melodia lui preferată, fiind absorbit de gânduri, imagi**nându-**şi cum va fi viaţa copilei în casa Wilde, iar Doris îşi amintea de ultimele cuvinte rostite de cea mai dragă voce din lume: „Nu uita, scumpa mea, tu eşti copilul lui Dumnezeu”.

Îşi înfăşurase micul ei suflet rănit şi singur cu aceste cuvinte dulci şi ele o ajutară să suporte acel dor de casă rece şi ciudat care ameninţa să-i copleşească curajul de copil. Camera goală din**tr-**o mansardă la oraş fusese plină de o dragoste care îşi interpuse toată

tandreţea şi căldura între ea şi toată durerea şi lipsa de afară. Tocmai acea dragoste fusese casa ei.

Fulgii cădeau mai des când Pepper se opri la poarta din faţă a doamnei Grave, dar acolo se afla un grup de oameni care îi aşteptaseră sosirea şi o mulţime de perechi se iviră de jur-împrejurul diligenţei.

 Ei bine, Silas, spuse o voce aspră, dar nu antipatică, în timp ce vorbitorul păşi înainte, ai ceva marfă pentru mine?

 E aici o fetiţă drăguţă care are o etichetă pe care scrie că e pentru soţia ta, răspunse Silas. Ar fi bine s-o iei mai întâi pe ea, ca să pot să scot apoi toată marfa care aparţine acestei „metropole".

 Cu bine, copilo, spuse el pe o voce joasă, în timp ce Doris se ridică pentru a se lăsa luată de mâinile întinse ale domnului Wilde. Să ştii că ai prieteni sus la Ridge, în persoana mea şi a soţiei mele.

 La revedere şi vă mulţumesc, spuse Doris.

 Şi fie ca Domnul să aibă milă de ea, mormăi el, scoţând sacul corespondenţei de sub scaun.

 Vom merge pe jos, îi spuse Thaddeus Wilde lui Doris. Nu e departe.

Capitolul îi

Sosirea

T

haddeus Wilde călca cu paşi mari pe cărarea îngustă care ducea prin spatele magazinului, după căsuţele cu un etaj şi cu garduri din stâlpi, ieşind pe drumul care duce spre regiunea cunoscută sub numele de Fermele Sudice. Mai aveau aproape jumătate de kilometru până la destinaţie şi Doris, grăbindu-se să ţină pasul cu ghidul ei pe întuneric, se tot împiedica de câte vreo piatră şi era cât pe ce să leşine din cauza oboselii şi a foamei când ajunseră la poartă. Faţada casei nu era luminată, însă uşa de sticlă dintr-o parte a locuinţei răspândea o luminiţă slabă care strălucea afară peste fulgii care goneau în vânt şi peste viţele de vie fără frunze de pe pridvor. Bărbatul nu scoase niciun cuvânt de când plecaseră de pe Câmpie, cu excepţia exclamării „Fii

atentă!”, atunci când fetiţa se împiedică şi era gata să cadă. Acesta nu era planul lui. El nu înţelegea de ce mai era nevoie de încă o pereche de mâini la lucru în casă.

— Ai şi tu fata ta, îi spuse el soţiei lui când discutaseră despre acest subiect acum o săptămână. Pune-o pe ea să spele vasele.

— Thad Wilde, replică prompt Abigail, n-o voi creşte pe Relia ca pe o sclavă. Crezi că ei i-ar sta bine cu asemenea mâini? întrebă femeia, arătându-i mâinile ei bătătorite şi aspre.

— Cineva ar putea crede că tronul Angliei însuşi se va elibera pentru a putea fi oferit Reliei, răspunse el, sau poate o pregăteşti chiar pentru Casa Albă.

— Nu ar fi nimic ciudat în asta, spuse soţia lui serioasă. E o ţară liberă.

— Ei bine, poate că tu crezi într-adevăr că sădeşti sămânţă bună de porumb, dar să nu-mi spui mie pe nume dacă nu va creşte şi buruiană, şi încă multă. Buruienele cresc şi singure, fără îngrijire, pe când tu îţi pierzi nopţile şi îţi rupi spatele ca să crească o recoltă frumoasă.

— Ţi-am spus mereu, declară nervoasă femeia, că tu trebuie să te ocupi de treburile din jurul casei. Cele dinăuntru mă privesc numai pe mine. Am nevoie de ajutor şi-l voi primi.

În copilăria ei, nimeni în afară de mama ei nu o striga pe Abigail Lane doar „Gale”. Dintotdeauna fusese o femeie cu o energie violentă, dominantă. Se născuse din doi oameni modeşti, răbdători şi muncitori din Kent, a căror înfăţişare, asemenea vieţilor lor, te făcea să te gândeşti la un cafeniu paşnic. Natura nu îşi cheltuise nimic din imaginaţia sau din culorile ei pentru a-i forma pe aceşti doi oameni. Dar copila lor a fost o adevărată minunăţie, de parcă o floare tropicală rară înflorise deodată printre rândurile obişnuite de cartofi din grădina lor. Era ca o flacără care prinsese viaţă, cu ochi scânteietori, plină de culoare şi cu un temperament aprins. Mama, bunica şi străbunica ei fuseseră servitoare în conacul din Waverley Ridge. Poate tocmai acele poveşti pe care le-a auzit în copilăria ei despre luxul şi veselia care se puteau găsi odată acolo, la nunţi sau la alte festivităţi au

fost cele care au impulsionat mintea ei de fetiţă să aspire la nişte condiţii mai înalte decât cele în care se născuse. Dispreţuia cu totul camerele acelea simple şi mici, sentimentul acela şters de confort pe care părinţii ei îl aveau când se aşezau seara în faţa lămpii lor cu petrol, mirosul de ulei de maşină care nu se dezlipea niciodată de tatăl ei şi slujbele lungi de duminică, când pastorul i se părea asemenea unui temnicer care o forţa să stea atâta timp nemişcată.

A început la un moment dat să întrebe de ce părinţii ei trebuiau să trăiască într-o casă aşa mică, când alţii aveau nişte case mari şi frumoase, de ce nu puteau ţine şi ei nişte cai şi o trăsură, de ce ea avea doar două seturi de fundiţe pentru păr, când prietenele ei de la şcoală aveau de toate culorile şi le schimbau în fiecare zi.

— Abigail, îi spuse umila ei mamă într-o zi, când o aduse la disperare cu întrebările ei, dacă nu vei înceta să protestezi împotriva celui Atotputernic, nu m-aş mira dacă casa ar lua foc şi astfel ar arde şi puţinul pe care îl avem!

Aceasta fusese o aprindere a imaginaţiei Martei Lane, la fel de surprinzătoare cum ar fi explozia unei lumânări de seu. Încurajată de expresia temporară de mirare de pe chipul fiicei ei, continuă:

— Nu ţi-am spus că Domnul e cel care îl coboară pe unul şi îl urcă pe altul?

— Atunci de ce nu ne ridică şi pe noi? întrebă nestăpânita Abigail.

— Pentru că nu e cel mai bun lucru care ni s-ar întâmpla, răspunse doamna Lane. Acum întoarce-te la lecţiile tale.

Pe măsură ce Gale creştea, nu-şi mai exprima atât de des nemulţumirea, dar deveni din ce în ce mai izolată şi mai ursuză. Când avea vreo treisprezece ani, prin acea zonă se făcu mare vâlvă în jurul căsătoriei lui Carrol Maltby, din Ridge, cu o fată din Ohio. Se spunea că ea se trăgea dintr-o familie foarte săracă, dar că, prin forţa ei de caracter şi prin propriile ei talente înnăscute, terminase şcoala cu note foarte bune, câştigase o bursă la colegiu, ocupă locul de profesoară de Literatură Engleză într-un colegiu faimos pentru fete şi ajunse şi scriitoare la o revistă. Familia Maltby o primi cu toată căldură în inima

societăţii de la Ridge. Gale o văzuse când mireasa veni prima oară în oraş ca să facă nişte cumpărături cu mama viitorului ei soţ. Conform bârfelor, tatăl ei era un simplu morar. Aşadar, Gale prinse ideea că educaţia este cheia de aur care îi va deschide uşa castelului ei din vis. Nu era nevoită să se supună acestor condiţii sordide, înguste şi fără culoare. Exista o cale de ieşire. A încetat să mai fie ţâfnoasă şi să se certe, a început să înveţe de dimineaţa până seara, şi-a impresionat profesorii şi era în fruntea clasei ei.

Apoi, tatăl ei a suferit de o boală lungă şi a murit, lăsându-i fără niciun ban. Doamna Lane a început să se ocupe cu cusutul pentru vecini, iar Gale a ajuns în spatele tejghelei de la magazin. Cu trecerea anilor, a privit cu amărăciune la fetele care plecau spre o şcoală mai bună şi care se despărţeau de satul lor. Inima şi gândurile ei nu se ridicau spre cer. Pentru ea, Dumnezeu era doar o putere care i-a pus beţe în roate şi care o chinuia.

Thaddeus Wilde, un fermier din Corners, s-a hotărât s-o cucerească din prima clipă în care a văzut-o în magazin. Îl atrăgeau foarte mult părul şi ochii ei negri, strălucirea ei şi abilitatea ei executivă. Moştenise o casă bună şi o fermă de fructe şi legume şi spera că, cu ajutorul unui partener potrivit, îşi va extinde proprietatea şi va ocupa o piaţă mai largă. Gale s-a purtat cu el cu o aroganţă care îl amuza şi cu o indiferenţă care îl impulsiona şi mai tare. Era ciudat şi greoi şi needucat, dar avea o încăpăţânare de catâr care se demonstră a fi mai puternică decât voinţa fetei. Când Gale căzu la pat din cauza atâtor griji şi dezamăgiri, şi strălucirea şi puterea ei o părăsiseră pentru o vreme, şi nu mai aveau bani nici pentru chirie, nici pentru medicamente, Thaddeus îşi reluă insistenţa. Se purtase foarte frumos, venise în fiecare zi să o viziteze şi îi adusese fructe, ouă şi smântână. Gale nu-l iubea, dar a fost pusă la zid. Căsătoria cu Thaddeus însemna plecarea de la magazin şi o casă pentru mama ei.

La fermă, îşi recăpătă imediat energia şi sclipirea, însă, odată cu ele, veni şi trista realizare că nu şi-a îndeplinit visul şi că nu va avea niciodată ceea ce voia. Soarta ei era pecetluită. Era măritată cu un om destul de sărac, a cărui singură ambiţie era să cultive cele mai timpurii

şi mai bune fructe şi legume din acea regiune. El era mândru pentru că reuşise să pună mâna pe acea fată frumoasă şi curajoasă pe care o urmărise cu atâta înverşunare. Era conştient de faptul că ea se simţea superioară lui, că nu-l iubea, aşa că mica plantă a dragostei care prinsese rădăcină în inima lui se ofili în frigul toleranţei ei. Bărbatul nu suferi mult, pentru că el nu era obişnuit să-şi găsească fericirea în cele mai înalte straturi ale gândirii şi ale vieţii. Soţia lui era practică şi eficientă. Casa lui era ţinută în ordine, mesele erau servite la timp, iar lăptăria şi păsările de curte prosperau în grija ei. Avea grijă de îndatoririle ei asemenea unui păstor de oile lui. Munca era o ieşire pentru împotrivirea ei tăcută în faţa destinului.

Când fetiţa ei îi fusese pusă pentru prima oară în braţe, toate forţele naturii s-au adunat într-o singură pasiune puternică. Ea îşi va accepta de acum înainte destinul, găinile şi mulsul cu o oarecare satisfacţie, dar copila ei va reuşi. Ea îşi va duce viaţa la acelaşi nivel comun, dar şansa care i-a fost furată ei se va întoarce de zece ori mai mare în calea acestei noi fiinţe, pe care a depus-o la altarul lui Mamona, zeul lăcomiei, cu o dedicare teribilă şi profană.

Thadeus se învârti deasupra copilului cu o nouă tresărire a inimii, dar mama îi refuză în tăcere cererea lui de a avea parte şi el de zâmbetele şi mângâierile fetiţei, şi reuşi cu subtilitate să-şi interpună personalitatea între tată şi copil. Deşi Thadeus nu putea să o acuze de o asemenea intenţie, el era conştient că a fost dat de-o parte şi a acceptat situaţia cu încuviinţarea obişnuită a unui bou. Nici mama nu şi-a irosit afecţiunea cu Aurelia. De la început, ea şi-a plasat copila pe un piedestal, asemenea unui lucru care nu se foloseşte prea des, şi mai ales la treburile ordinare. Ea trebuia servită de la început, de parcă exista acea siguranţă că şi în viitor va avea parte de servitori. Unii s-ar putea mira că un copil atât de splendid poate face parte din familia Wilde, însă Gale ştia că fetiţa era întruparea dorinţelor ei stăruitoare. Fetiţa nu semăna prea mult cu niciunul dintre părinţi, cu excepţia unei mici reminiscenţe a temperamentului mamei sale. Părul blond şi mătăsos şi ochii negri alcătuiau o combinaţie interesantă. Căpşorul ei stătea mândru pe gâtul ei subţire. Nici nu i-a trecut prin gând doamnei

Wilde la început că fetiţei i se transmisese şi un egoism sălbatic, o mândrie neobişnuită şi un simţ moral redus. Primii ani nu au dezvăluit nici faptul că şi Thadeus se putea regăsi în copilă, pentru că Aurelia moştenise fibra lui intelectuală, un fel de azbest mental care nu s-ar fi aprins nici dacă scânteia inteligenţei s-ar fi coborât din cer, aşa că nu te puteai aştepta la lucruri prea mari din partea ei.

Era prea multă treabă în gospodărie pentru a fi nefericit. Nu exista nici timpul, nici energia pentru a analiza pe larg situaţia. În acel decor agitat, copila înflori asemenea unui crin de aur. Mama ei îi pusese numele în amintirea vagă a aurorei boreale. Dar frumuseţea era doar de suprafaţă. Când avea şase anişori, fetiţa sufocă intenţionat un căţeluş pentru că acesta rosese una dintre fundiţele păpuşii ei. Bunica şi tatăl ei au fost daţi la o parte de către mama orbită de prea multă dragoste. Odată, când doamna Lane a încercat să-i explice cu bunătate fiicei ei că Aurelia e prea răsfăţată, Gale răspunse: „E a mea şi fac ce vreau cu ea. Nu e un copil obişnuit. Eu nu am avut nicio şansă, dar ea va recupera ce am pierdut eu”.

Când Thadeus Wilde şi Doris sosiră acasă, bărbatul îşi scutură picioarele gălăgios pe preş şi deschise uşa, împingând-o în faţă pe fetiţă într-o bucătărie lungă, cu tavanul jos, unde o masă mare, acoperită cu o muşama maro, era întinsă pentru cină. Camera era neagră de la fumul de grăsime arsă. O femeie cu părul cărunt, slabă şi cu riduri era aplecată asupra unei tigăi uriaşe de pe plită. O alta mai tânără, cu ochi negri duri şi cu faţa îmbujorată aducea din altă cameră o farfurie plină cu pâine şi, în cealaltă mână, o farfurie cu unt.

— Ei bine, spuse ea, cu o voce puternică, aşezând farfuriile pe masă cu gălăgie şi întorcându-se spre uşă, ai venit, nu-i aşa? Doamne, ce fetiţă prăpădită! Ia uite, mamă, ce ne-a trimis Jule Grannis.

Femeia de la plită se uita deja la fetiţă, ţinând cuţitul şi furculiţa în aer. Chipul ei ridat era însufleţit de un aer blând şi femeia repetă în şoaptă cuvintele lui Silas Webb: „Sărmana mogâldeaţă!”

O uşă se deschise din camera de alături şi apăru capul auriu al unei fetiţe.

— Aurelia, strigă doamna Wilde, închide uşa imediat! Dacă nu, ai

să vezi cum are să-ţi miroase părul a fum. Pleacă!

— Dar vreau s-o văd pe fata cea nouă, se plânse Aurelia.

— O vei vedea destul de des de acum înainte şi eu la fel, răspunse mama. Te asigur că nu ai ce să vezi. Acum pleacă!

Uşa se închise încet, dându-i destul timp Aureliei să se strâmbe la străină. Doris avu intenţia să se ferească din faţa răutăţii noii ei stăpâne, însă îşi dădu seama că în cameră era cald şi că se pregătea mâncarea.

— Dă-ţi jos haina, spuse doamna Wilde, şi ajută la servirea cinei pentru domnişoara Aurelia. Ea nu mănâncă aici cu noi şi cu servitorii.

— Dar, Gale, se băgă timid şi mama ei, întorcându-se cu o farfurie întinsă de lemn pe care încălzise nişte budincă din făină de porumb, tăiată în felii mari, las-o mai întâi pe copilă să se încălzească şi dă-i ceva de mâncare.

— Ascultă, mamă, spuse doamna Wilde, fetiţa asta e aici ca să facă exact ce îi spun eu şi v-aş fi recunoscătoare dacă aţi lăsa-o în seama mea. Își va primi cina imediat. Cu cât mai repede se învaţă să mă asculte, cu atât mai bine. Hai, vino! îi spuse lui Doris.

Doris o urmă tremurând în camera alăturată. Era un salonaş curat. Lumina de la sobă şi de la lampa împodobită cu o floare descoperea privirii câteva scaune confortabile, un rând de plante în ghivece, câteva litografii pe perete şi alte câteva lucruri care încercau să facă locul atractiv. Aurelia stătea la o masă, trecându-şi degetele peste corzile unei harpe cu un aer ursuz. Se holbă la Doris şi îi arătă limba. Doamna Wilde se îndreptă direct spre un bufet înalt din lemn vechi de mahon, care avea nenumărate sertare şi rafturi şi care ocupa o bună parte din cameră.

— Uită-te aici, îi spuse ea lui Doris, deschizând un sertar, aici ţin faţa de masă din olandă a fiicei mele. Ia faţa asta şi întinde-o pe măsuţa acea pătrată de sub lampă, dar mai întâi trebuie să iei vaza de pe masă.

Slăbită şi tremurând, şi cu un nod în gât, Doris îndeplini porunca, în timp ce Aurelia se strâmba mereu la ea şi chicotea obraznică.

— Auzi, mamă, strigă Aurelia, nu a aşezat-o bine.

– Da, văd şi eu că nu, răspunse rece doamna Wilde. Doris, nici măcar atâta nu ştii, să îndoi faţa de masă chiar pe mijloc?

Doris îndreptă faţa de masă albă ca zăpada şi tivită pe margini şi se îndreptă spre doamna Wilde pentru noile ordine. Femeia scoase dintr-un sertar îngust un cuţit, o furculiţă şi două linguri de argint.

– Pune astea pe masă, spuse ea, şi şerveţelul acesta. Fiica mea nu se şterge la gură cu ştergare. Primeşte un şerveţel curat în fiecare zi.

Doris porni înapoi spre masă, dar se împiedică de marginea unui covor şi căzu cât era de lungă, împrăştiind argintăria pe covor.

– Îmi strică lucrurile, îmi strică lucrurile, ţipă Aurelia, sărind în sus cu furie. O urăsc!

– Sper că n-am stricat nimic, doamnă Wilde, spuse Doris cu un glas răguşit, examinând argintăria.

– O, nu, îşi ieşi din fire stăpâna, nu ştii că argintăria se zgârie uşor? Nu poţi fi atât de neatentă. Ce vei face când vei avea de aranjat paharele şi porţelanurile? Trebuie să fii numaidecât mai atentă, copilo.

Deschise un dulap din colţ în care se aflau lucrurile Aureliei. Peltea, un borcan cu miere, cutii cu biscuiţi şi o cutie cu bomboane, toate astea ocupau un raft, iar pe celălalt se aflau câteva pahare delicate şi nişte piese din porţelan decorate cu flori de nu-mă-uita. Doris începu să tremure din cap până-n picioare. Îi clănţăneau dinţii în gură. Ar fi vrut atât de mult să dispară undeva în noapte, dar se controlă, îşi opri lacrimile şi îşi termină treaba sub îndrumările doamnei Wilde.

– Aurelia nu mănâncă aceleaşi lucruri ca şi noi, spuse mama ei. Nu mănâncă prăjit. Trebuie să am mare grijă de tenul ei, spuse ea, şi îi înmână lui Doris o tavă mare pe care puse mâncarea fiicei ei: piept de pui bătut cu pâine prăjită, un pahar cu lapte şi o felie aurie dintr-un tort pufos.

După ce Doris se întoarse, continuă:

– Lucrătorii au sosit şi putem să mâncăm şi noi. În seara asta poţi să stai cu noi, pentru că abia ai venit, dar de mâine va trebui să mănânci după ce îşi termină Aurelia masa, ca să o serveşti pe ea dacă

va avea nevoie de ceva.

Doris se aşeză la masă, simţindu-se străpunsă de şase perechi de ochi. Nimeni nu îi adresă niciun cuvinţel, dar ea nu se supără, chiar era bucuroasă că e lăsată în pace. Bunica, lângă care stătea, îi punea mereu în farfurie şi îi umplea paharul cu lapte, iar fetiţa mai simţea din când în când atingerea tandră a unei palme bătătorite, când îşi ţinea mâinile sub masă. Din camera alăturată se auzi un clinchet nerăbdător. Doamna Wilde îi spuse lui Doris:

— Grăbeşte-te şi vezi ce vrea.

Doris se ridică stânjenită de la masă, răsturnând scaunul şi se duse la micuţa tirană, care ceru mai mult pui.

— Nu mai este, ţipă mama ei prin uşa întredeschisă. Ai avut destul şi ţi l-am dat tot.

— Nu-i nimic, răspunse Aurelia. Oricum nu voiam. Am vrut doar s-o ridic pe ea de la masă.

— Cât de firesc este pentru Aurelia să aibă pe cineva care să-i împlinească toate dorinţele! exclamă doamna Wilde, aplecându-se peste masă către soţul ei. Are lucrul acesta în sânge.

Thaddeus mormăi ceva, dând peste cap ceaşca cu ceai şi întinzând-o să-i fie umplută din nou. Cei doi bărbaţi indiferenţi din dreapta lui erau ocupaţi cu tăiatul budincii şi nu şi-au ridicat privirile, dar un băieţaş zvelt de vreo şaisprezece ani din partea cealaltă a mesei îi aruncă nevestei patronului o privire de amuzament amestecat cu dispreţ, privire care nu trecu neobservată de stăpână. Kelsey Starr reuşea mereu să o facă să se simtă în dezavantaj. Deşi vorbea mereu foarte respectuos, vocea lui ascundea o critică ostilă. Ea îi ceruse soţului ei să-l dea afară, însă Thaddeus îl considera pe băiat prea capabil şi de încredere pentru a se despărţi de el. Doamna Wilde îşi amestecă ceaiul şi plănui o pedeapsă pentru acea privire. Ştia că în fiecare seară băiatul citea şi că era pregătit de către parohul din Kent pentru a-şi îndeplini visul, acela de a merge la colegiu.

— Kelsey, spuse doamna ridicându-se de la masă, în seara asta trebuie să mă apuc să fac umplutura pentru prăjitură, aşa că tu poţi să cureţi strugurii şi să tai lămâia.

– Am înţeles, doamnă, răspunse băiatul cu atâta bună dispoziţie încât stăpânei aproape că nu îi mai rămase nimic din plăcerea pe care i-o dădea această pedeapsă. Dar mai întâi trebuie să arunc o privire la mânz. Nu a mâncat prea bine în seara asta.

Kelsey ar fi preferat să sape un strat întreg de ceapă decât să cureţe un pumn de struguri şi, în plus, îşi pusese în gând să înveţe un anume verb din limba greacă înainte de a se duce la culcare. Aprinse o lanternă şi se duse în grajd, apoi urcă cu lumina în camera lui şi, înainte ca vocea stridentă a doamnei Wilde să se audă până la el, avu timp să transcrie pe o bucăţică de hârtie cele şase timpuri ale verbului în chestiune şi puse hârtia în buzunar. Între timp, doamna Wilde o trimise pe Doris să spele vasele. Doamna Lane le ştergea şi le punea la loc, vorbind foarte puţin şi cu o voce înăbuşită şi timidă. Doamna Wilde îşi urmă soţul în salon şi începu să-i citească cu voce tare Aureliei.

– Vreau să-mi citească ea, spuse Aurelia, arătând spre bucătărie.

– Nu cred că poate să citească prea bine, draga mea. Între voi două e o diferenţă de doar trei luni.

Aurelia învăţase alfabetul mai târziu decât un copil obişnuit, cu mare greutate şi fără nicio tragere de inimă, şi acum nu putea să citească decât propoziţiile simple.

– Dar aşteaptă să-şi termine treaba şi am s-o chem, acceptă doamna Wilde. Nu care cumva să creadă mama că o va ajuta în fiecare seară, dar pentru că azi e pentru prima oară, nu-i spun nimic.

Când ultima tigaie fu curată şi pusă la loc, Doris abia aştepta să se întindă în pat şi să adoarmă, dar stăpâna ei o chemă aspru, spunându-i:

– Aurelia vrea ca cineva să-i citească în fiecare seară înainte să adoarmă, iar pentru mine lucrul acesta e mai greu decât să fac curat, pentru că sunt moartă de oboseală când se face întuneric. Să vedem cum te descurci tu.

Doamna Wilde speră să o pună în încurcătură pe Doris, dar aceasta era obişnuită să citească ore întregi lângă mama ei care cosea. Cărţile le avea de la o bibliotecă publică, erau bine alese şi scrise frumos, aşa încât Doris dobândise o exprimare clară şi plăcută şi

cunoştea unele dintre cele mai bune cărţi din literatura engleză. Volumul pe care doamna Wilde i-l întinse era cu basme şi poveşti şi nu reprezenta nicio greutate pentru Doris, deşi Aurelia abia s-ar fi descurcat printre paginile lui. Doris începu să citească imediat şi cu plăcere, în ciuda oboselii care îi stăpânea trupul. Thaddeus lăsă ziarul din mână ca s-o asculte, în timp ce mama Aureliei stătea pe marginea scaunului, uimită şi nervoasă, cu o umbră întunecându-i treptat chipul. Chiar şi cele mai dificile cuvinte alunecau fără oprelişti de pe buzele cititoarei. Kelsey Starr coborâse în bucătărie şi acum stătea în pragul salonului, cu o mână pe tocul uşii şi ascultând. Doamna Wilde îşi ridică privirea şi dădu peste aceeaşi expresie de batjocură din ochii lui căprui.

— Opreşte-te! strigă ea către Doris, care privi la ea fără să-şi dea seama de invidia din inima stăpânei. La ce şcoală ai fost?

— Nu am fost niciodată la şcoală.

— Atunci de unde ştii să citeşti aşa? izbucni Gale, recunoscând calitatea pe care ea nu o va atinge niciodată. Citeşti ca o doamnă din înalta societate.

— Mama mea era o doamnă din înalta societate, răspunse Doris cu blândeţe.

— Bine, ai citit destul pentru azi. Mamă, îi spuse Gale bunicii Lane, care tocmai intrase, arată-i fetei ăsteia unde o să doarmă, până o pun pe Aurelia în pat. Şi tu, ordonă ea, întorcându-se spre Kelsey, mai bine te-ai apuca odată de treabă decât să stai acolo să pierzi vremea cu ceva care nu te priveşte. Strugurii sunt în castronul ăla galben de pe raft, iar cuţitele în sertarul de la masă. Nu-ţi trebuie o cârpă udă, foloseşte o cană de apă în care să înmoi cuţitul.

Aproape toată influenţa puţinei educaţii de care avusese parte Abigail demult dispăruse din viaţa ei, iar când era grăbită sau nervoasă întotdeauna scăpa şi unele cuvinte populare în limbajul ei.

— Haide, Relia, spuse ea aspru, nu ţi-e ruşine s-o laşi pe cerşetoarea aia mică să fie mai bună decât tine? Trebuie să facem ceva numaidecât.

Doris nu fusese niciodată obişnuită cu lucrurile confortabile, aşa

că fu mulţumită de mica odaie cu o singură fereastră la care se ajungea prin camera bunicii. Găsi acolo un pat micuţ, acoperit cu o stambă neagră, un scaun din lemn, un lavoar cu o oglindă mică care ar fi înfrânt până şi vanităţile zeiţei Venus şi câteva cuie bătute în pereţii din ipsos. Fereastra avea o bucată de pânză prinsă sus în loc de perdea. Camera era lângă hornul de la bucătărie, aşa că era destul de cald.

Doris era atât de obosită încât ar fi fost în stare să se culce şi pe podea fără să protesteze. Se dezbrăcă rapid la lumina lumânării care venea din camera bunicii.

Doamna Wilde apăru în prag.

– Fiind la început, mâine te vom chema noi, dar apoi trebuie să cobori singură jos până la ora şase. Dacă vei asculta cu atenţie, vei auzi un bărbat curăţând soba din salon. Astea sunt toate hainele pe care le ai? Nu uita, nu ai venit aici ca să lenevești.

Apoi plecă fără să-i spună noapte bună. Doris scoase din boccea Biblia mamei ei. Întotdeauna obişnuiau să citească împreună un verset înainte de culcare, dar acum nu avea lumină. Îngenunchind să se roage, îşi aminti din nou cuvintele mamei ei: „Nu uita, draga mea, tu eşti copilul lui Dumnezeu”.

Dar ceva se interpuse între conştiinţa ei şi acele cuvinte dulci, ceva rece şi întunecat. Avea impresia că Dumnezeu nu mai are grijă de ea şi acest gând îi dădu un sentiment de singurătate şi de disperare care o îndemnă să se refugieze în cuvintele Psalmului 23. Se băgă în pat şi, aşa obosită cum era, începu să repete în şoaptă cuvintele pe care le cunoştea atât de bine. „Voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele”. Înainte nu meditase prea mult la această propoziţie. Crezuse că era vorba despre biserică şi fusese foarte sigură că nu i-ar plăcea să stea pentru totdeauna în cea mai frumoasă biserică care s-a construit vreodată. Dar acum ştia cu toată fiinţa ei că Dumnezeu înseamnă Dragoste şi „casa Domnului” este Casa Iubirii. Iosif a trăit în această casă chiar şi atunci când a fost în închisoare, iar Daniel îşi făcu casa lui acolo, în culcuşul leilor, aşa că şi ea, în acest loc nemilos şi chinuitor, va putea să se adăpostească în Casa Iubirii. O strălucire blândă, caldă şi odihnitoare îi străbătu întreaga fiinţă şi ea adormi în

braţele mamei ei.

Capitolul iii

Lovitura de bici

F

U bunica Lane cea care o trezi a doua zi dimineaţă dintr-un somn fără vise şi, pentru o clipă, Doris nu putu să-şi amintească ce se întâmplase cu o zi înainte. Se simţi ciudat şi puţin speriată în lumina slabă şi rece.

— Eu cobor, spuse doamna Lane, să fac cafeaua. Fiecare din casa asta, cu excepţia Reliei, are treaba lui. Te-am lăsat să dormi cât am putut, pentru că ştiam că erai moartă de oboseală.

— Oh, vă mulţumesc, spuse Doris. Vin şi eu imediat.

În timp ce se îmbrăcă, îşi aminti chinul prin care trecuse cu o zi înainte. Fusese un drum plin de spini, însă spinul care o rănise cel mai adânc fusese descoperirea urâţeniei ei fizice. Era pentru prima dată când realiza acest lucru. Mama ei nu-i vorbise niciodată despre înfăţişarea ei, cu excepţia dăţilor în care o învăţase cum să se îngrijească, şi de la moartea ei, nimeni nu mai deschise acest subiect până când remarcile răutăcioase ale doamnei Wilde şi părul şi pielea strălucitoare ale Aureliei o făcură să-şi dea seama de înfăţişarea ei deloc plăcută. Luă lumânarea într-o mână şi aruncă o privire grăbită în oglinda crăpată care îi distorsionă trăsăturile şi o făcu să pară un spiriduş grotesc.

— Cum ar putea să mă iubească cineva? se întrebă ea tristă, apoi, cu inima bătându-i de să-i sară din piept, se grăbi să coboare pe scara îngustă ce ducea la bucătărie.

— O, iată-te, în sfârşit! spuse doamna Wilde, punând jos o farfurie cu cartofi fierţi şi privind iritată la ceasul de pe perete.

Thaddeus tocmai izbise uşa din spate şi mormăia supărat. Doamna Wilde continuă nervoasă:

— Relia obişnuieşte să-şi ia micul dejun în pat în dimineţile astea

reci şi ai să mergi să i-l duci imediat ce-l pregătesc. Dar mai întâi pune masa mare, taie cartofii ăştia şi mai târziu du-te în salon şi fă curat de seara trecută. Trage draperiile, strânge cărţile şi ziarele, mătură cenuşa pe care omul a vărsat-o când a dus-o afară, spală zincul, şterge praful şi termină totul cât mai repede!

Puţin mai târziu, când Doris trase draperiile, văzu pentru prima dată în viaţa ei frumuseţea neatinsă a unei dimineţi la ţară după un viscol puternic. Peisajul îi tăie răsuflarea. Nu se zărea nicio casă, iar câmpiile şi gardurile, pădurile şi dealurile erau de un alb moale şi scânteiau în primele raze ale soarelui.

Stătea copleşită de liniştea pură a peisajului.

– Ia te uită! exclamă doamna Wilde, băgând capul pe uşă. Ştiam eu că n-ai să lucrezi decât dacă eşti supravegheată în fiecare minut.

– O, spuse Doris, înroşindu-se, vă rog, n-am mai văzut niciodată ceva aşa de frumos. Nu m-am putut abţine să admir peisajul.

Kelsey Starr intră să încălzească nişte mâncare pentru pui pe soba din bucătărie. El observase chipul fetei chiar înainte s-o deranjeze doamna Wilde şi lumina de pe acel chip îl surprinse. O oră sau două mai târziu, pe când el tăia lemne în şopronul de lângă casă, Doris, care fusese trimisă acolo după un ciubăr şi o perie, îl văzu cu o bucată de hârtie prinsă pe o grindă în faţa lui.

– Mă bucur că îţi place zăpada, spuse el repede. Tocmai învăţ ceea ce un om mare a spus despre ea. Vrei să auzi?

– Mă tem că nu pot să iau pauză, răspunse Doris, privind îngrijorată spre uşă. Mă tem până să şi respir.

– Am auzit-o urcând scările chiar acum, spuse Kelsey. Ascultă!

Apoi recită minunatele versuri ale lui Emerson.

– O, ce frumoase sunt! exclamă Doris cu ochii strălucindu-i. Nu prea înţeleg eu tot, dar mi-ar plăcea să învăţ.

– Ei bine, poţi, spuse Kelsey, dând jos hârtia. Îţi dau un creion şi un caiet gol şi poţi s-o copii, apoi îmi dai hârtia înapoi. Scrie toate cuvintele noi la spatele caietului şi învaţă să le spui pe litere. Poţi să le repeţi mereu în gând în timp ce munceşti. Aşa nu înnebuneşti în locul ăsta nenorocit.

Doris se grăbi înapoi în bucătărie înainte ca doamna Wilde să coboare scările. Tava Reliei era deja pregătită şi gata să fie dusă în camera dinspre sud, unde fetiţa aştepta în pat asemenea unei prinţese, cu un şal albastru delicat peste umeri. Pentru Doris, care luase micul dejun cu familia în grabă şi se simţise recunoscătoare pentru tot ce primise, masa Reliei era un adevărat ospăţ, cu un ou fiert, o felie de pâine prăjită unsă cu unt şi o cană de cacao cu frişcă. Aurelia aruncă o privire spre tavă.

— Ia-o de aici! ţipă ea. Nu-mi place nimic.

— Dar… încercă Doris să intervină.

— Ia-o de aici imediat! ţipă din nou Aurelia, întorcând farfuria cu pâine cu susu-n jos şi vărsând cacao peste şerveţelul curat. Spune-i mamei că vreau o omletă, banane cu frişcă, brioşe calde şi cafea.

Doris se întoarse în bucătărie cu micul dejun respins. Doamna Wilde făcea pâine.

— A trimis-o înapoi, spuse Doris, aşezând tava pe masă.

— Poţi să duci ceva sus fără să deranjezi şi să verşi? spuse doamna Wilde. Bineînţeles că fata n-a putu mânca nimic văzând mizeria asta. Ea e foarte sensibilă.

— Dar arăta foarte bine când Relia a văzut-o.

— Domnişoara Aurelia, o corectă doamna Wilde, trufaşă. Servitorii trebuie să fie respectuoşi cu stăpânii lor.

Tocmai atunci, vocea Aureliei se auzi prin gaura din tavanul salonului prin care ajungea aerul cald în camera ei. Cerea să i se aducă micul dejun.

— Vrea altceva, spuse Doris, repetând lucrurile pe care le ceruse Aurelia.

— Ei bine, spuse doamna Wilde, de vreme ce i-ai stricat micul dejun şi trebuie să-l fac din nou, ar fi bine să încep, doar că nu are voie să mănânce brioşe la ora asta. Cât despre tine, Doris Avery, nu vei primi desert la prânz.

În mai puţin de jumătate de oră, tava se întoarse sus. Aurelia protestă puţin văzând că lipsesc brioşele, dar îi ceru lui Doris să stea pe marginea patului în timp ce mânca.

– Mă întreb câţi pistrui ai, spuse stăpâna. Hai să ghicim amândouă, apoi îi numărăm, iar cea care va fi cel mai aproape, va primi ceva. Dacă ghicesc eu, îmi dai inelul acela albastru de pe deget şi dacă ghiceşti tu, îţi dau o bomboană de la mine, nu una roz sau ciocolatie, ci albă.

– Doris! strigă doamna Wilde atât de tare, asemenea unui corn care anunţă lăsarea ceţii.

– Nu pleca, spuse Aurelia. Ea te-a luat pentru mine şi vreau să stai cu mine.

Dar Doris alergă repede jos, bucuroasă să scape de tortura privirilor şi cuvintelor Aureliei.

– Ia repede şi curăţă merele alea pentru plăcinte, îi spuse doamna Wilde.

Doris se opri pentru o clipă în holul rece şi privi repede la primul vers din poem: „Anunţată de toate trompetele cerului”. În timp ce curăţă merele, repetă mereu aceste cuvinte, în loc să se gândească la necazurile ei. Acele versuri o legau cumva de armonia de afară.

– Acum, spuse doamna Wilde când merele erau tăiate, e timpul ca fiica mea să se dea jos din pat. În salon e destul de cald. Îi voi cere lui Kelsey Starr să coboare casa pentru păpuşi şi va avea cu ce să se distreze până se întunecă. Du-te şi îmbrac-o. Pune-i rochia din caşmir roşu – am pus-o pe scaun – şi funditele pentru păr care să se asorteze. Mamă, spală cartofii ăia.

Doris se întoarse la Aurelia cu strângere de inimă. Fata nu voia să poarte rochia roşie, ci una albastră deschis şi o trimise pe Doris înapoi **s**-o anunţe pe mama ei.

– Nu înţeleg de ce vrei să o porneşti pe copila mea contra rochiei aceleia roşii, spuse doamna Wilde. Sper că nu te aştepţi să o primeşti tu. Ai arăta oribil în ea. Spune-i Reliei să o îmbrace sau dacă nu va rămâne în pat fără să mănânce.

Pe când se întorcea în cameră, Doris l-a întâlnit pe Kelsey în salon, aranjând cu grijă căsuţa de păpuşi. Se opri fără să vrea şi inima îi tresări. Văzuse şi ea aşa ceva în vitrinele oraşului, dar niciuna atât de mare şi de completă. Camerele erau tapetate elegant, iar ferestrele, din

sticlă adevărată, acoperite cu perdele din dantelă. Salonul era colorat în albastru deschis, cu scaune din porţelan, o canapea şi un pian. Mai erau încă trei camere: un dormitor roz, o sufragerie în verde şi o bucătărie cu sobă şi rafturi pline de tigăi lucitoare. Mai era un hol cu scări şi cu un scaun cu pernă. Pe pereţi erau puse tablouri înrămate, în sufragerie era un ceas şi o colivie pentru păsări atârnată de un cârlig. În salon se aflau mai mulţi domni şi o doamnă, iar în camera copiilor un bebeluş **într-**un pătuţ alb. Doris nu-şi mai putea lua ochii de la acea minunăţie. O, dacă ar putea să atingă acele lucruri frumoase! Kelsey se ridică în picioare, se îndreptă de spate şi văzu expresia de pe chipul fetiţei.

– Foarte frumos, nu-i aşa? spuse el aproape în şoaptă. Prea frumos pentru ticăloasa aia mică de sus.

Doris nu putu să scoată niciun cuvânt.

– Uite caietul şi creionul pe care ţi le-am promis, continuă Kelsey, scoţând din buzunar un mic caiet şi un creion roşu ascuţit cu grijă.

– Îţi mulţumesc foarte mult, spuse Doris, înseni**nându-**se. Am învăţat primul vers în timp ce curăţam mere şi pot să spun pe litere cuvântul „anunţată”.

Fugi repede până în camera ei ca să ascundă caietul în sertarul lavoarului, oftând la vederea chipului ei în sticla veche şi apoi duse mesajul doamnei Wilde Aureliei, **întrebându-**se dacă va putea vreodată să se joace cu acea minunată căsuţă de păpuşi.

– Hai, spuse ea veselă, mama ta spune că trebuie să porţi rochia roşie. Cred că se potriveşte de minune în această zi cu ninsoare. E la fel de plăcută ca un foc cald.

– Ei bine, n-o voi lua, declară Aurelia. O vreau pe cea albastră.

– Dar mama ta a spus că fie o porţi pe cea roşie, fie stai în pat şi nu primeşti de mâncare.

– Ce este de mâncare?

– Carne sărată de vacă şi varză şi cartofi şi plăcintă cu mere, răspunse Doris.

– Îmi plac plăcintele calde cu mere, se gândi Aurelia, dar nu voi

purta rochia roşie. Adu-mi-o.

Doris luă rochia moale din caşmir şi o puse pe pat. Aurelia aprinse o lumânare care se afla pe un raft din apropiere şi, când începu să se topească, o stinse şi începu să frece capătul fierbinte al lumânării pe voalul alb al fustei, până ce lăsă pete de ceară.

— Du-te şi spune-i mamei că nu pot purta rochia, spuse Aurelia. Nu poate fi purtată. Şi dacă-i spui ce am făcut, vei regreta, Faţă Pistruiată!

Doris coborî din nou. Avea ochii înlăcrimaţi.

— Cred că ar trebui să urcaţi dumneavoastră, spuse ea. Nu vrea să ia rochia roşie.

— Pentru Dumnezeu! exclamă doamna Wilde, care se gândi că formarea unui aristocrat e foarte obositoare.

Dar urcă la Aurelia, care îi spuse că ceva se întâmplase cu rochia şi nu mai putea **s**-o poarte. Nu era curată şi ea ştia că mama ei vrea ca ea să fie întotdeauna curăţică. Doamna Wilde se uită la petele de ceară, le atinse şi le mirosi, neştiind ce să creadă.

— Aurelia Wilde, spuse ea, aceasta e ceară proaspătă. Cum a ajuns aici?

— Nu vreau **s**-o părăsc pe Doris, mamă, dar ea a spus că voia să aprindă lumânarea pentru că îi place să vadă cum alunecă picăturile de ceară pe margine şi eu ştiam că ţie nu-ţi place să facem risipă şi i-am spus, dar ea tot a aprins-o. Rochia era chiar aici pe pat şi eu am încercat să îi iau lumânarea din mână, dar a picurat ceară. Dar nu am vrut să o părăsc.

Doamna Wilde se făcu neagră de furie. Se duse la dulap, luă rochia albastră şi o aruncă pe pat, apoi se duse în capul scărilor.

— Doris Avery! strigă ea cu glas răguşit.

Doris deschise uşa de la celălalt capăt al scărilor.

— Ia biciul ăla din colţ, din spatele cutiei cu lemne şi vino imediat la mine!

Doris, ştiind că n-a făcut nimic rău, se întoarse să ia biciul. Kelsey Starr tocmai atunci umplea cutia cu lemne. Auzise şi el mânia din vocea doamnei Wilde şi, după ce Doris se îndepărtă, o întrebă pe

bunica Lane, care punea masa:

– Credeţi că o va bate pe Doris?

– Oh, nu, răspunse bunica Lane. Nu cred că făcut ceva rău. E o fiinţă foarte cuminte şi liniştită.

Dar Kelsey se duse la capătul scărilor şi ascultă. O auzi pe doamna Wilde ţipând furioasă, apoi un murmur de surpriză din partea lui Doris şi, după un moment de tăcere, lovitura scurtă a biciului şi un plânset înăbuşit. Kelsey urcă scările câte trei trepte deodată. Chipul lui era la fel de întunecat ca al doamnei Wilde, iar ochii lui mari aruncau scântei când năvăli în camera Aureliei. Doris era în genunchi, cu faţa în mâini, iar peste umerii ei slăbuţi se întindea o dungă roşie. Aurelia stătea tot în pat, cu chipul radiind de mulţumire.

– Opriţi-vă! strigă Kelsey, luând biciul din mâna ridicată a doamnei Wilde.

– Cum îndrăzneşti? şuieră femeia printre dinţi.

– Cum îndrăzniţi dumneavoastră? o întrebă el cu violenţă.

Oricât de mult l-ar fi urât pe Kelsey, doamna Wilde se temea de el. Editorul ziarului săptămânal din Kent fusese prieten vechi cu tatăl lui decedat, iar parohul episcopiei era profesorul lui de latină.

– Vezi-ţi de treabă, spuse ea, mânioasă.

– Asta şi fac, răspunse el, luând biciul din cameră.

Doris se ridică tremurând în picioare.

– Doamnă Wilde, spuse ea simplu, v-am spus adevărul. Nu am atins lumânarea şi nu am murdărit rochia.

– Ba da, ea a făcut-o, ea a făcut-o! strigă Aurelia. Faţă Pistruiată, Faţă Pistruiată, fată fără casă!

Doris îşi îndreptă rochia cât putu mai bine. Umerii ei tremurau uşor.

– Te-aş trimite în pat, spuse doamna Wilde, dar ar fi prea uşor şi confortabil pentru tine. Ajut-o pe Relia să se îmbrace şi închei-o la pantofi. La masă nu vei primi decât pâine şi, după ce vei spăla toate vasele şi vei freca toată argintăria şi toate tigăile, după ce vei opări prosoapele, vei freca soba şi vei spăla linoleumul şi vei încerca să scoţi petele de pe rochie cu benzină.

Apoi plecă.

– O, Relia...

– Domnişoară Aurelia, o corectă acea fetiţă adorabilă, ridicându-se semeaţă.

Dar Doris ignoră corectura ei.

– Cum ai putut să spui o asemenea minciună?

– Voiam să port rochia albastră şi aşa voi face! Te urăsc, cerşetoare mică ce eşti!

O undă neagră de indignare trecu prin sufletul lui Doris şi ea se sperie. Nu mai avusese niciodată un asemenea sentiment. „Orice ar spune sau ar face", se gândi ea, „nu trebuie s-o urăsc dacă trăiesc în Casa Iubirii. Nu e casa doamnei Wilde, e casa Domnului şi dacă sunt în stare să urăsc, nu am ce căuta în ea. Nu pot sta nici măcar în faţa casei".

În toată după-amiaza aceea, Doris, fără să mănânce nimic, spălă şi frecă şi munci singură. Se lupta mereu cu acel sentiment de mânie şi de amărăciune. „E casa Domnului, dar eu nu sunt în ea", îşi spunea. „Eu mă aflu la poarta casei, de partea cealaltă a gardului, mă tem, pentru că nu le iubesc deloc pe doamna Wilde şi pe Aurelia. Aş vrea să fug, dar nu pot, pentru că zăpada e prea mare, iar oraşul Kent e prea departe şi nimeni nu mă cunoaşte acolo. Nimeni nu mă cunoaşte nicăieri şi nimănui nu-i pasă de mine".

Lacrimile ei se amestecară cu apa de spălat de jos. „Niciodată nu am mai avut asemenea sentimente groaznice. Sunt mai groaznice decât biciul. Îmi doresc ca Relia să aibă vărsat de vânt care să-i urâţească pielea ei roz, iar doamna Wilde să-şi rupă un picior şi să-i cadă tot părul din cap, ca să fie cheală şi urâtă şi să le fac pe amândouă să mănânce numai coji de cartofi zile la rând. O, Doamne, sunt prea rea ca să mai vorbesc cu Tine. Îmi place să le urăsc, să le urăsc pe amândouă".

Freca cu o aşa energie de ziceai că va strica linoleumul. Apoi o Voce interioară se făcu auzită în mijlocul acelei furtuni din sufletul ei, asemenea unui cântec fără cuvinte, de parcă Cineva ar fi venit s-o ajute. „Domnul meu", şopti ea, „Te rog să îndepărtezi ura asta neagră din sufletul meu. Nu o vreau. Nu o vreau, Te asigur că nu".

Apoi simţi aceeaşi strălucire lăuntrică pe care o simţise cu o

noapte înainte, de parcă cineva ar fi tras-o aproape de inima lui şi ar fi îmbrăţişat-o strâns. „Fetiţa lui Dumnezeu”. Auzi vocea caldă a mamei ei. Ştia că trebuie să ierte, voia să ierte şi, peste puţin timp, întunericul dispăru.

„Le iert pe doamna Wilde şi pe Aurelia”, spuse ea în şoaptă, fiind cuprinsă de un sentiment de pace.

Tocmai atunci intră doamna Wilde în bucătărie. Ceva trebuie să-i fi atins inima, poate imaginea micuţei orfane atât de singură şi în puterea ei, îndeplinindu-şi sarcinile atât de bine, pentru că se trezi spunându-i, cu răceală, dar fără asprime:

– Poţi să mergi în cămară acum şi să-ţi iei un pahar cu lapte şi o felie de plăcintă. Doar o felie a mai rămas.

În acea noapte, după ce se încheie ziua obositoare şi ea se băgă în patul ei, Doris o auzi pe bunica Lane venind încet în camera ei şi o simţi aşezându-se pe marginea patului ei în întuneric.

– Copilo, spuse ea, Relia singură şi-a stricat rochia, nu-i aşa?

– Vă rog, doamnă Lane, nu-mi cereţi să vă spun.

– Doris, spuse bătrâna voce tremurând, Relia nu e ca o nepoată adevărată pentru mine. Vrei să fii tu nepoţica mea şi să-mi spui „bunică” atunci când suntem singure şi să mă iubeşti puţin? Am nevoie doar de puţină dragoste!

Doris se ridică de pe pernă, o îmbrăţişă pe bătrână şi o sărută pe obraz.

– Nu am avut niciodată bunică, spuse ea, şi te adopt cu cea mai mare bucurie.

Aşa că bunica Lane o înveli şi o sărută de noapte bună, iar Doris mai stătu trează încă mult timp. Atingerea blândă şi sărutul afectuos al bunicii îi treziră amintiri despre camera goală din acel oraş îndepărtat şi despre chipul slab şi alb, dar foarte frumos. Acel chip era reliefat de grămada de material albastru din poală, pe fundalul căreia aurul verighetei lucea, în timp ce o pereche de mâini delicate şi mereu ocupate coseau de dimineaţă până seara. Doris ura acul şi materialul albastru care o ţineau departe de braţele în care ar fi vrut să se cuibărească, dar mama zâmbea şi-i spunea:

 Pâine şi căldură şi un pat, draga mea. Acum, pe cine vom avea ca oaspete la ceai?

Doris o alegea cel mai adesea pe Ioana D'Arc, pentru că îi plăcea să se uite jos în stradă după primul cal alb care se nimerea să apară. Ioana şi-ar fi recunoscut cu greu armăsarul ei alb ca zăpada în acea mârţoagă murdară, înhămată la căruţa vreunui gunoier sau vânzător. Dar când Ioana ar fi urcat scările şi ar fi bătut la uşă, iar Doris ar fi deschis cu cea mai mare eleganţă, atunci mama ei **s-**ar fi întors către oaspete şi i-ar fi povestit despre grădina de vis din Domremy şi despre Voci, despre băiatul prinţ, despre războiul îngrozitor şi despre steagul cu crini. Atunci când erau sigure că Regina Elisabeta nu va veni, o invitau pe Maria Stuart. Doris o plăcea cel mai mult pe ea, cu părul ei lung şi rochia din catifea şi perle. Mama lui Doris fusese odată în Edinburgh şi ştia vechiul castel de pe deal şi minunatul Holyrood, cu podeaua lui de piatră, cu scările secrete şi capela în ruine. Doris îşi aminti toate apusurile pe care le văzuseră împreună departe, peste acoperişurile caselor, peste râu şi peste şirul de dealuri. Această vedere făcea ca odaia lor să pară infinită. Imaginea părului auriu al mamei ei, a ochilor ei cenuşii şi a sunetului vocii ei apăru atât de vie în faţa ochilor fetiţei, încât Doris simţi din nou acea durere disperată şi înăbuşitoare care îi strângea inima ca **într-**o menghină. Se refugie iar în Psalmul Păstorului şi atunci ştiu că ea şi mama ei locuiesc amândouă în Casa Iubirii. Încă erau împreună.

„Ea e chiar la etajul următor", îşi spuse Doris. „E în aceeaşi casă, aceeaşi casă", şi adormi.

Capitolul iv

Metoda doamnei Turner

A

două zi dimineaţă, Doris nu a mai aşteptat să fie chemată. Era trează înainte ca soba din salon să fie curăţată şi stătea gânditoare în lumina slabă a primelor raze. Bunica Lane sforăia uşor. Lui Doris îi era cald şi bine şi se bucura să fie trează şi să simtă cât e de bine acolo, în

pătuţul ei, departe de doamna Wilde şi de Aurelia. Îşi dorea să poată face ceva pentru Kelsey Starr, ca să-i arate cât de mult a apreciat curajul său. „Cred că stră-stră-stră-străbunicul lui a stat la masa rotundă a regelui Arthur sau poate era înrudit cu Abraham Lincoln. Am să-l întreb”.

În imaginaţia aprinsă a lui Doris, acesta era cel mai mare compliment, pentru că, în adâncul sufleţelului ei patriotic şi credincios, era convinsă că fiecare om care a trăit vreodată a fost patronat de o figură înaltă, sfrijită, cu ochii adânci. Mama ei îi spusese povestea şi o învăţase bine, aşa că Iulius Cesar şi Napoleon I trebuie să-şi plece capetele în faţa martiriului Marii Inimi.

– Doar dacă nu aş uita niciodată, îşi spuse ea, că locul acesta în care trăiesc nu este casa doamnei Wilde! E casa lui Dumnezeu şi aici trăiesc doar oamenii buni. Nu credeam că Dumnezeu va primi în casa Lui o fată atât de simplă şi de urâtă ca mine. Acum ştiu de ce mama îmi spunea că fiecare poate avea un suflet frumos şi că tocmai acest suflet Îi place lui Dumnezeu. Dar au terminat de scuturat şi soba!

Doris se ridică ca la chemarea unei trompete şi era jos, în bucătărie încă înainte ca bunica Lane să se trezească sau ca doamna Wilde să apară şi ea. Pe masa din bucătărie o lampă mică cu petrol ardea încet, iar la lumina ei, lângă sobă, stătea Thaddeus şi îşi trăgea pe picioare o pereche de cizme mari. Deşi el se opusese venirii lui Doris în această casă, demult, înainte ca Abigail Lane să-i fi înăbuşit gingăşia firii sale, fusese un om cu o inimă bună.

– Ei bine, fetiţo, spuse el aspru, dar nu cu răutate, văd că ai cunoscut deja munca grea. Casa noastră e o casă mare. Creştem o regină.

– Relia e o fată foarte frumoasă, spuse Doris. Părul ei e minunat şi la fel şi ochii şi pielea ei.

– Da, dar nu poţi trece prin viaţă bazându-se pe înfăţişare, spuse domnul Wilde. Cum arăţi e doar o părticică din cine eşti. Unii dintre cei mai simpli oameni de pe pământ şi-au făcut cei mai mulţi prieteni şi au fost cele mai plăcute persoane pe care le puteai cunoaşte.

Doris simţi o rază de alinare strecurându-i-se în inimă. S-a dus

în salon şi a ridicat draperiile. Căsuţa păpuşilor apăru în lumina slabă şi lui Doris îi păru un mic palat. Nimeni nu îi spusese că nu are voie să-l atingă, aşa că Doris puse uşor mâna pe acoperişul roşu şi lucios şi se aplecă să privească în camerele elegante. Toată firea ei de copil ar fi vrut să scoată copilul din pătuţul lui şi să-i plimbe pe cei doi soţi pe scările care păreau atât de reale. Fu adusă la realitate de glasul ascuţit al stăpânei.

– Te-ai furişat să spionezi, bineînţeles.

– Vă rog, doamnă Wilde, nu am atins nimic, dar cine ar putea rezista tentaţiei să admire aceste lucruri aşa de frumoase? răspunse Doris veselă.

În vocea ei nu se citea nicio urmă de supărare sau de ură. Doamna Wilde se apropie. Se simţea puţin ruşinată de violenţa ei din ziua precedentă şi era foarte mândră de casa aceea care fusese făcută la comandă de un tâmplar din Corners şi împodobită chiar de mâna ei într-o noapte, pe când Aurelia dormea.

– Da, am cheltuit o grămadă de timp şi de bani pe jucăria asta, spuse ea, dar se pare că Reliei nu-i place. Nici n-o mai atinge. De Crăciun va primi un pian.

– Ce frumos! exclamă Doris.

– Da, spuse doamna Wilde, sunt hotărâtă să i-l cumpăr. Tatăl ei nu e de acord., dar e timpul ca fata mea să înceapă să cânte. Acum grăbeşte-te şi mătură cenuşa aia şi curăţă totul bine. Trebuie să pun nişte brioşe la foc.

Doris plecă repede să-şi facă treaba. Nu i se părea greu, pentru că avea ocazia să repete versurile pe care le învăţa şi să mai arunce câte o privire pe fereastră, la peisajul înzăpezit. În acea noapte viscolise din nou şi fetiţa abia putu să-şi stăpânească un strigăt de entuziasm când văzu minunata privelişte din poem descoperită de primele raze ale soarelui de iarnă. Se întrebă dacă şi Kelsey Starr poate vedea asta. Doamna Wilde închise uşa de la salon ca să nu intre miros de prăjit şi tocmai atunci apăru şi Kelsey de după colţul casei, cu o lopată mare de lemn în mână ca să cureţe veranda şi să facă o cărare până la drum. Doris îşi scoase carneţelul din buzunar, bătu uşor în

geam şi în coperta caietului şi arătă triumfătoare spre stâlpul porţii, cu „vârful lui ascuţit”, spre cununile de marmură de pe cuşca câinelui şi de pe coteţul găinilor, spre strălucirea plină şi egală a câmpului care se întinde „din perete în perete”, şi Kelsey înţelese şi dădu din cap entuziasmat, răspunzându-i cu un zâmbet, fericit că a deschis o uşă spre o bucurie eternă.

Când tava cu micul dejun urcă în camera Aureliei cu brioşele fine şi cu bucăţica de pui la grătar, ea refuză să se atingă de mâncare, ceru plăcinte pe plită şi sirop de arţar. Strivi brioşele şi le aruncă spre Doris. Se întâmplă ca tocmai atunci doamna Wilde să urce scările şi să vadă spectacolul de pe hol.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu brioşele? ceru ea. Erau făcute după cea mai bună reţetă şi fine ca o pană.

— Vreau plăcinte pe plită, declară micuţa tirană.

— Nu vei primi plăcinte în dimineaţa asta, spuse mama ei. Plita e rece pentru că am pregătit pentru călcat. Mănâncă-ţi carnea şi bea-ţi cana cu cacao pentru că vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Aurelia, luând în mână cuţitul şi furculiţa.

— Eu şi tatăl tău am discutat despre ceva azi-noapte. Am vorbit până la miezul nopţii şi n-am mai vorbit de atunci. Dar vei avea ore de două ori pe săptămână. Fiica lui Turner, Luiza, din Kent, s-a întors de la şcoala din Broadriver şi va preda iarna asta la familia Stebbinses şi la familia Allens, aşa că va veni să te ajute şi pe tine cu învăţatul.

— Eu nu vreau să învăţ, refuză Aurelia semeaţă.

— Ei bine, vei fi nevoită, răspunse mama ei. Nu văd ce te-ar opri din a deveni o domnişoară elegantă. Eu sunt gata să muncesc pentru tine până la epuizare, dar nu pot să fac totul pentru tine.

Doris îndrepta un pat în camera alăturată şi nu putu să nu audă discuţia.

— A, îşi spuse ea, cât aş vrea să am şi eu o asemenea şansă! Cred că toată lumea din Casa Iubirii are dreptul să înveţe. „Domnul e păstorul meu, nu voi duce lipsă”. Mă întreb dacă asta înseamnă că nu voi duce lipsă nici de o educaţie. Bineînţeles că asta înseamnă!

Un val de bucurie străbătu inima copilei şi ea începu să cânte încet în timp ce aşeza pernele. „Nu pot să trăiesc fără toate lucrurile frumoase din Casa Iubirii, chiar şi fără casa păpuşilor”, îi trecu prin gând.

Doamna Wilde coborî, strigând spre Doris:

– Hai, nu lenevi! Imediat ce termini să o îmbraci pe Relia, vino şi curăţă cuţitele.

Dar soarta lui Doris nu era să cureţe cuţitele în acea dimineaţă. Aurelia simţi deodată dorinţa să se joace cu casa păpuşilor.

– Nu m-am mai jucat cu ea, îi spuse ea mamei, pentru că e nevoie de doi oameni. Vreau ca Doris să se ocupe de bucătărie şi de camera copiilor, în timp ce eu mă ocup de salon. Nu pot mişca toate păpuşile odată. Ai spus că ai adus-o pe Doris pentru mine.

Doamna Wilde cedă cu silă şi Doris nu mai putu de bucurie. Toată dimineaţa, cei doi copii au stat pe podea, în faţa micului palat. Doris era un partener de joacă minunat. Pe nesimţite, ea dădu nume locuitorilor casei, care până atunci nu fuseseră „botezaţi”, inventă o serie de întâmplări interesante, invită câteva dintre păpuşile vechi ale Aureliei, şi, chiar înainte să se audă clopoţelul care anunţa prânzul pentru Thaddeus şi pentru oamenii angajaţi, o alarmă falsă de incendiu în aşa-zisa noapte îi făcu pe toţi să alerge pe scări în stradă, ducând cu ei puţinele lucruri pe care le-au putut salva şi **terminându-**se totul cu un minunat deznodământ, mai ales atunci când tatăl disperat se grăbi să-şi salveze copilul pe care îl uitase în cameră. Aurelia începuse prin a fi ţâfnoasă şi autoritară, dar uită complet de sine, fermecată fiind de imaginaţia micii cerşetoare şi se distră ca niciodată. Doamna Wilde era şi ea prea uimită ca să intervină, deşi nu-i plăcea să o vadă pe Doris pe picior de egalitate cu stăpâna ei.

– Hai, Relia, spuse ea, e adevărat că am luat-o pe Doris Avery ca să te servească, pentru că trebuie să te obişnuieşti cu o servitoare, dar mai trebuie să mă ajute şi în gospodărie. Nu pot să-i permit să se distreze cu tine de parcă ar fi în vizită.

– Dar mă distrez mai bine cu ea decât cu Maria Hollis sau cu Ema Skinner, replică fetiţa prompt. Îmi pare rău că am vorbit urât cu

ea şi să ştii că nu ea a pătat rochia. Am făcut-o eu cu mâna mea, na!

Aurelia se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al camerei, cu instinctul de se a apăra de ceea ce avea să urmeze. Doamna Wilde se înnegri de furie. Rochia pătată însemna mai mult pentru ea decât minciuna Aureliei sau pedeapsa nedreaptă pe care i-o aplicase lui Doris.

– Să ştii că, oricât de mult ai merita-o, încă nu am pus mâna pe tine, spuse ea, şi nici nu am de gând să o fac acum. Dar mă voi gândi la o pedeapsă atât de cruntă, încât îţi vei dori să te fi bătut. Îţi voi spune mâine care va fi.

Ceva se trezi la viaţă în sufletul Aureliei. Tocmai făcuse prima faptă bună şi nobilă din viaţa ei şi îi plăcea sentimentul acela nou şi dulce, mai ales atunci când o privire recunoscătoare şi un „mulţumesc” şoptit însoţiră farfuria cu supă pe care Doris o aşeză în faţa ei mai târziu.

Câteva zile mai târziu îşi făcu apariţia şi Luiza Turner şi Aurelia fu nevoită să înveţe limba engleză şi limba franceză. Orele aveau loc în salon şi Doris putea auzi cele două voci foarte bine în timp ce se ocupa cu uscatul piersicilor. Fără îndoială, Aurelia era tare grea de cap şi era nevoie să i se spună acelaşi lucru de mai multe ori. Odată, doamna Wilde a trimis-o pe Doris în salon să pună nişte cărbune pe foc, iar profesoara, ridicându-şi ochii din carte, zări o pereche de ochi atât de plini de interes încât se hotărî să o cunoască pe fetiţa aceea palidă şi ciudată, şi îi dărui un zâmbet care, din fericire, nu fusese observat de doamna Wilde, dar veni ca o rază de lumină pentru sufleţelul acela singur pe lume. Domnişoara Turner verifică cu grijă temele Aureliei. Îşi dăduse seama până acum că pământul pe care lucra era stâncos şi sterp, dar ceva îi spunea că nu şi-ar răci gura de pomană cu cealaltă fetiţă. La plecare, Kelsey Starr îi aduse calul şi trăsura de după şopron şi, în timp ce el îi aranja pătura groasă peste genunchi, ea întrebă:

– Cine e cealaltă fetiţă?

– E servitoarea domnişoarei Aurelia, răspunse el cu o privire răutăcioasă.

Domnişoara Turner îi răspunse doar cu o uşoară licărire a

colţurilor gurii, luă hăţurile din mâna lui Kelsey şi, deşi îl văzuse de multe ori pe acesta la casa rectorului din Kent, nu-i spuse nimic, ci îşi porni calul cu clopoţei pe drumul alb şi strălucitor. Când veni data următoare, pregătise o listă de douăzeci şi cinci de întrebări pentru a treia lecţie cu Aurelia, iar la sfârşitul orei avu o discuţie scurtă cu doamna Wilde. Domnişoara Turner avea maniere graţioase şi încântătoare, plus un respect deosebit care o fermecară pe mama Aureliei.

— Ştiţi, doamnă Wilde, spuse ea, că amândouă ne dorim cele mai bune rezultate din partea fiicei dumneavoastră. Nu cred că metodele obişnuite sunt cele mai potrivite pentru ea.

Doamna Wilde îşi ridică puţin bărbia şi zâmbi aprobator.

— Aş vrea să fie posibil, continuă domnişoara Turner cu miere în glas, ca cineva să lucreze cu fiica dumneavoastră între lecţii, să parcurgă împreună o listă de întrebări pe care o voi pregăti cu grijă. Puteţi face dumneavoastră asta, doamnă Wilde?

— Eu, domnişoară Turner, eu? Aveţi vreo idee câte sunt de făcut **într-**un asemenea loc, de la îngrijitul găinilor la prepararea untului, cu gătitul atâtor mese pe zi, cu spălatul şi călcatul, şi cu întreţinerea casei, plus cusutul hainelor pentru Aurelia până la miezul nopţii? Nu am niciun moment de odihnă, domnişoară Turner, şi chiar dacă aş avea şase mâini în loc de două şi tot ar vrea fi ocupate de dimineaţă până seara. Nu, eu nu ţin o şcoală publică. Eu abia ţin o fermă. Bărbaţii îşi termină treaba şi se adună la Corners să fumeze şi ei o ţigară, dar eu, cum termin un lucru, deja mă gândesc la celălalt.

— Dar, după cum v-am spus, doamnă Wilde, continuă domnişoara Turner veselă, cineva trebuie să o ajute pe fiica dumitale să pregătească răspunsurile la întrebările mele şi să ştie toată lista. Sunt nişte întrebări simple, care, pentru început, nu vor necesita mult timp sau gândire pentru a se răspunde la ele. Nu este nimeni în casă care să mă poată ajuta în această privinţă? Aş putea să pregătesc nişte înregistrări fonografice, dar lecţiile vor fi prea scumpe. Ştiu că aveţi un tânăr foarte isteţ aici, doamnă Wilde. L-am auzit pe rector vorbind foarte frumos despre el. Poate că el…

Domnişoara Turner îşi dădu seama că vorbise prea mieros şi uitase să fie isteaţă, pentru că înfăţişarea doamnei Wilde deveni deodată severă şi ameninţătoare.

— Câteodată, ca să-i cunoşti pe unii oameni, trebuie să treci cu ei şi prin vară, dar şi prin iarnă, spuse ea, întunecată. Kelsey Starr este prea apreciat în unele privinţe.

— Bine, să ştiţi că mi-ar părea foarte rău dacă aş pierde-o pe fiica dumitale ca elevă, dar trebuie să insist cu metoda mea pentru a avea rezultate bune. Chiar şi un copil de vârsta ei mi-ar fi de mare folos, cu condiţia să ştie să citească.

— În casă mai este un copil, spuse doamna Wilde. Poate că nu aţi văzut-o. Am adus-o tocmai de la New York ca s-o îngrijească pe Aurelia şi să mă ajute şi pe mine puţin. Credeţi că vă va fi de folos?

— Aş putea s-o văd, vă rog? se interesă domnişoara Turner.

— Doris! Doris Avery! strigă doamna Wilde fără să se ridice de pe scaun.

Doris intră timidă în bucătărie. Domnişoara Turner o întâmpină rece. Zâmbetul acela cald lipsea acum.

— Fetiţo, ştii să citeşti?

Domnişoarei Turner nici prin gând nu-i trecea că tocmai datorită felului extraordinar de a citi al lui Doris a fost ea angajată ca profesoară în această casă.

— Da, domnişoară Turner, răspunse Doris, timidă.

— Să te aud, îi spuse ea, întinzându-i o carte cu eseuri pe care urma să o lase la o prietenă pe drumul de întoarcere.

Doris citi câteva rânduri. Doamna Wilde se încruntă, iar domnişoara Turner dădu din cap aprobator.

— Ajunge, spuse ea cu o voce cât mai dezinteresată, înghiţind cuvântul „dragă" care era cât pe ce să-i sară de pe buze, pentru că era ceva foarte delicat şi plin de farmec la acel copil. Sunt sigură, doamnă Wilde, continuă domnişoara Turner, că Doris e în stare să citească întrebările mele destul de bine pentru ca Aurelia să le înţeleagă şi să răspundă corect la ele. La şcoala din Broadriver aveam pe cineva angajat să ne ajute la lecţii. Ne ajuta foarte mult.

– Bine, vă las să faceţi lucrurile în felul dumneavoastră, atâta timp cât e spre folosul Aureliei şi vă interesaţi de ea. Nu văd niciun rău în asta. Întotdeauna am ştiut că fata mea nu e ca orice copil obişnuit. Şi cât timp credeţi că va trebui să stea Doris cu ea?

– Câte o jumătate de oră de trei ori pe zi, răspunse domnişoara Turner, planificate, bineînţeles, după bunul dumitale plac.

De această dată, când Kelsey aduse calul la poartă, domnişoara Turner îi spuse fără a lăsa să se înţeleagă ceva din înfăţişarea ei:

– Micuţa Avery va învăţa o oră şi jumătate pe zi cu Aurelia. Asta e metoda mea.

Doamna Wilde privea pe fereastră şi-l văzu pe Kelsey ridicându-şi respectuos şapca, în timp ce tânăra profesoară se îndepărta. Dar domnişoara Turner îl auzi şoptind: „Ura, ura!” şi câteva minute mai târziu, o găină neagră zbură nervoasă din şura cu fân, alungată fiind de săriturile şi râsetul zgomotos ale unui tânăr pentru care propria lui companie era suficient de amuzantă. În ce o priveşte pe Luiza Turner, ea vorbea de una singură pe strada înzăpezită.

– Da, aşa cum a zis şi mama ei, Aurelia „nu este un copil obişnuit” şi chiar nu este. Este cea mai proastă şi mai leneşă tânără pe care am cunoscut-o vreodată. Cât despre metoda mea, este foarte bună şi am tot dreptul să o folosesc, nu-i aşa, Betsey? o întrebă ea veselă pe iapa bătrână şi se îndreptă spre casă.

Doris nu îndrăznea să-şi arate bucuria pe care i-o aducea această nouă datorie a ei, dar inima ei cânta ca o ciocârlie. Intuiţia ei o ajută să ghicească bunăvoinţa şi simpatia domnişoarei Turner din spatele aparentei ei indiferenţe, pentru că nu uitase acel prim zâmbet. „Tu îmi pregăteşti masa în prezenţa duşmanilor mei”. Doamne, cum se adeverea în faţa ochilor ei acel psalm minunat! Nu ai cum să duci lipsă nici de prieteni, nici de alte lucruri bune în Casa Iubirii, chiar dacă eşti atât de urât încât se crapă oglinda când te uiţi în ea. Urca din pivniţă cu coşul de morcovi când o auzise pe doamna Wilde spunând exact aceste cuvinte despre ea.

Dar bunica Lane îi răspunsese:

– Nu ai cum să ştii, Gale. Pistruii sunt foarte înşelători. Îmi

amintesc de Janet Waverley când avea doar zece anişori. Oamenii o compătimeau pentru necazul ei. Am găsit-o odată în magazie plângând de ţi se rupea inima pentru că nu era frumoasă. Dar când a crescut, a ajuns să fie cea mai frumoasă fată din Waverley de atunci şi chiar când a murit îţi era milă să o înmormântezi, atât de minunată era, încheie bunica şi-şi şterse o lacrimă pe ascuns.

Doris se uită la teancul de cărţi de pe masă cu aceeaşi nerăbdare cu care un zgârcit se uită la o pungă cu aur. Erau practic ale ei, pentru că putea păşi alături de Aurelia în ţara lor minunată şi nimeni n-o putea împiedica să culeagă fructele înţelepciunii, nici nu putea să fie furată de ceea ce era al ei.

Capitolul v
Conspiraţia

P

edeapsa pe care a primit-o Aurelia nu a fost deloc pe măsura greşelii ei. Pur şi simplu a fost nevoită să poarte rochia aceea roşie pe care o ura trei zile la rând. Dar a purtat-o aşa de mândră, încât automulţumirea ei a contrabalansat efectele morale ale confesiunii. Timp de câteva zile, a continuat să persiste în încăpăţânarea ei de a trata învăţatul cu indiferenţă, în ciuda eforturilor răbdătoare ale lui Doris de a-i transmite şi ei pasiunea pentru cărţi. Dar era evident că fetiţa răsfăţată prindea din ce în ce mai mult drag de Doris, deşi, uneori, temperamentul ei izbucnea şi atunci limba ei ascuţită trimitea înţepături de viespe care o făceau pe micuţa orfană să se înroşească şi să plângă. Domnişoara Turner şi-a dat seama de condiţiile grele în care Doris lucra şi, deşi nu a îndrăznit să se arate interesată de ea în faţa doamnei Wilde – şi Doris, desigur, nu lua niciodată parte la lecţii – a reuşit să-i trimită un bilet elevei ei cu ajutorul lui Kelsey Starr prin care a asigurat-o de toată aprecierea şi simpatia ei. **Într**-un sfârşit, ingenuitatea lui Doris a reuşit să triumfe asupra indiferenţei Aureliei şi domnişoara Turner a avut parte de o mare surpriză sub forma unei

lecţii perfecte de istorie, matematică şi geografie. Prin nişte întrebări iscusite **s-**a ajuns ca un număr de păpuşi din hârtie să joace drama lui Pocahontas, costumele indienilor fiind foarte eficiente, formate mai ales din pene de găină şi vopsea; ca matematica, la fel ca o pastilă rea la gust, să fie ascunsă de gustul bun de marmeladă pe care i l-a dat plăcerea de a merge **într-**un tur excitant de cumpărături prin New York cu două poşete pline cu mărgele colorate; ca o hartă foarte frumoasă a emisferei de vest să fie desenată de degetele trândave ale Aureliei sub pretextul că ar desena câteva lacuri şi oceane albastre şi un curcubeu minunat de regiuni. Doamna Wilde nu prea era încântată că micuţa ei servitoare îşi petrece aşa de mult timp în afara bucătăriei, dar nu îndrăznea să o jignească pe profesoară, iar pe zi ce trecea simţea cum Aurelia devenea o persoană mai rezonabilă. Pe deasupra, doamnei Wilde nici nu i-a trecut prin cap că Doris ar putea să fie şi ea avantajată de metoda domnişoarei Turner, mai ales pentru că aceasta din urmă păstra o atitudine distantă faţă de eleva ei pentru a nu o face pe stăpână geloasă.

După câteva săptămâni, un alt prieten a apărut în viaţa fetiţei orfane. În acea regiune a fermelor din sud, cei care nu mergeau regulat la biserică erau priviţi cu suspiciune, aşa că doamna Wilde, dornică să salveze aparenţele, nu atât de dragul ei sau al lui Thaddeus cât de dragul viitorului strălucit şi misterios al Aureliei, întotdeauna îşi termina treaba mai repede duminică dimineaţa şi apoi pleca cu trăsura ei cu trei locuri spre Waverley Ridge, unde ocupa o strană mai dosită din biserica Sfânta Margareta. Îi plăcea să le vadă pe familiile Archer, Murray, Morrison şi Courtney cu invitaţii lor. Acolo găsea idei pentru rochiile Aureliei şi uneori mai planifica şi nunta frumoasei şi desăvârşitei sale fiice. Uneori era o nuntă galbenă, alteori verde cu alb, dar de cele mai multe ori roz, ea purtând o minunată rochie din satin, iar Thaddeus proaspăt ras de bărbierul din Kent şi îmbrăcat cu un costum splendid şi cu mănuşi albe, asemenea prinţului Albert. Niciodată nu mai pusese piciorul o asemenea mireasă aproape de altarul din Sfânta Margareta. Iar mirele… atât de demn, de arătos, de viteaz şi de bogat! Odată şi odată, doctorul Allston se va întoarce la

bătrânul conac. Astfel, fiul Anei Waverley, Robert, se va însura şi vechile camere vor fi din nou pline de muzică şi de veselie.

Thaddeus, obişnuit deja cu agitaţia vieţii de afară, adesea adormea la slujbă. Bunica Lane se alegea cu o vagă alinare de la predică şi cu două bomboane de mentă, pe care le primea mereu. Aurelia se juca cu batista din buzunar, neavând răbdare, iar Kelsey se lansa în controverse mentale cu oamenii clericului. În prima duminică în care Doris şi-a făcut apariţia la biserică, se bucurase de fiecare minut al călătoriei de la fermă până în sat, trecând prin câmpia înzăpezită şi, din când în când, prin faţa unor case care se aflau la o oarecare distanţă unele de altele. Când intră în Waverley Ridge simţi o bucurie aproape sufocantă. Strada largă, ulmii uriaşi, acoperiţi cu neaua albă în locul frunzelor verzi, vechiul conac privind pe furiş de după peluzele şi gardurile sale, ferestrele mari şi însufleţite şi verandele spaţioase ale celorlalte case, chiar şi cărările făcute printre zidurile de zăpadă de pe trotuare îi aprindeau imaginaţia aşa cum nu i se întâmplase niciodată. Se simţi de parcă ar fi trăit şi ar fi iubit şi ar fi aparţinut acelui loc, de parcă ar fi cunoscut de-o viaţă crucea de pe faţada bisericii din piatră pe care soarele o împodobea cu razele lui. Şi acum, când intră în acea clădire gotică luminată slab şi auzi glasul orgii, păru că se potriveşte perfect cu împrejurările.

„Sfinte, sfinte, sfinte, toţi îngerii te adoră.

Şi-şi aruncă coroanele lor aurite pe marea de gheaţă”.

Spiritul lui Doris se ridică pe aripi albe cu mult deasupra conştiinţei simplităţii ei, cu pălăria ei urâtă din pâslă şi cu panglica ştearsă, cu haina pe care Aurelia refuzase să o mai poarte încă din iarna trecută, care o strângea la subsuoară şi cu mănuşile mari de lână care îi iritau mâinile ei muncite. O simţea pe mama ei foarte aproape. Casa Iubirii le ocrotea pe amândouă în pacea şi în siguranţa ei eternă. Doris cântă un imn atât de minunat, încât domnişoara Ana Graves, cea care se ocupa cu poşta la Corners şi care stătea acum în faţa familiei Wilde, se uită peste umăr ca să vadă cui îi aparţinea acea voce angelică. Timp de câţiva ani buni, domnişoara Ana Graves fusese solista corului enoriei din Kent şi, odată cu trecerea timpului, deoarece ea nu se auzea

pe sine aşa cum o auzeau ceilalţi, hotărî să se elibereze ea însăşi din această poziţie importantă şi anunţă o retragere aparent voluntară. Un cor de tineri urma să înlocuiască vechiul cvartet. Domnişoara Graves se retrase în mijlocul unei petreceri surpriză, însoţită de un serviciu de ceai din argint. Dar tânărul cor nu îşi îndeplinise datoria cum trebuie, astfel că, o lună sau două mai târziu, oamenii ai văzut un nou cvartet instalat la pupitru, al cărui solistă era nepoata celui mai bătrân diacon. Poate că o altă persoană mai mândră şi mai puţin sensibilă ar fi putut să stea alături de ceilalţi enoriaşi şi ar fi putut să cânte alături de ei fără să tresară, însă domnişoara Graves îşi întoarse calul din nou spre biserică abia când se simţi în stare să „înfrunte muzica”. Aşa se face că, în prima duminică în care Doris a apărut la slujbă, domnişoara Graves a auzit acea voce clară ca argintul care o făcu se să întoarcă pe jumătate în jilţul ei. Aurelia strălucea în haina ei nouă din mătase albastră şi cu pălăria asortată, însă nu putea cânta o singură notă. Invidia doamnei Wilde se aprinse imediat şi îi dădu lui Doris aproape o împunsătură sălbatică cu cotul şi o privire maliţioasă care puseră capăt imediat acelei voci. Uitândndu-se din nou, domnişoara Graves văzu pleoapele aplecate ale fetei şi buzele tremurânde. Auzise despre venirea micuţei orfane la familia Wilde şi cunoştea foarte bine atitudinea mamei faţă de Aurelia.

Îşi dădu seama că ea provocase fără să vrea tristeţea copilei şi, pe tot parcursul slujbei, inima ei bună se lăsă furată de multe gânduri.

La încheierea imnului, când enoriaşii se aşezară, Doris încă mai simţea un nod în gât. Fusese atât de fericită cu câteva clipe înainte! Ar trebui ca în Casa Iubirii fiecare să poată să-L slăvească pe Domnul. Se uită cu dor la copiii care cântau cum erau aşezaţi pe un rând dublu, vocile lor cristaline răsunând în întreaga biserică. Se uitase deja în cartea de imnuri să vadă ce imn urmează. Era unul pe care o învăţase mama ei şi pe care îl cântaseră de multe ori împreună, pe două voci. Era imnul ei preferat şi acum trebuia să stea tăcută şi supărată în banca ei.

„Şi mai trăieşti în Casa Iubirii!” păru să-i şoptească cineva batjocoritor la ureche. Se agaţă cu disperare de acel gând care o

salvase de la deznădejde. „Da, trăiesc, trăiesc! Dar poate că acum mă aflu în pivniţa ei şi aici e întuneric şi rece şi trebuie să fie o scară care să ducă la primul etaj. O, ştiu acum ce trebuie să fac!”, se gândi ea şi nodul din gât îi dispăru şi chipul i se lumină. „Trebuie să urc scările eu singură, câte o treaptă pe rând. Acele scări reprezintă dragostea şi de fiecare dată când nu răspund la ură prin ură, mai urc o treaptă şi când spăl vasele cât de bine pot, mai urc o treaptă, iar dacă mă supăr, imediat cobor câteva trepte. Poate dacă îmi voi da toată silinţa, voi putea să ajung la soare unde voi avea voie să cânt cât poftesc”.

Doamna Wilde studia cu atenţie funda de mătase de la pălăria tinerei domnişoare Waverley Archer, Thaddeus se aşezase la capătul stranei dinspre culoar şi bunica Lane tocmai luase prima bomboană de mentă, când Kelsey Starr, care stătea între domnul Wilde şi Doris, dădu cu piciorul pe furiş în papucul ei şi, când ea îşi ridică privirea, el îi făcu semn să se uite pe podea, lângă doamna Wilde, de partea cealaltă a lui Doris. Ea privi în direcţia indicată şi de sub marginea tăbliei de îngenuncheat apărură ochişorii negri strălucitori ai unui şoricel cenuşiu. În faţa ochilor ei, şoricelul alunecă tiptil sub volanele celei mai bune rochii din serj a doamnei Wilde. Se ştia foarte bine faptul că, deşi doamna Wilde îmblânzise mai mulţi mânji şi prinsese un liliac cu mâinile goale şi se dusese după doctor în miezul nopţii fără cea mai mică teamă, se temea de şoareci ca de nu ştiu ce. Când şoarecele dispăru, Kelsey îşi fixă privirea pe unul dintre profeţii din vitraliu cu o robă roşie, strânse din dinţi, apucă cartea de imnuri şi se cutremură în sinea lui. Doris simţi vibraţiile care veneau dinspre tânăr, îşi muşcă buzele şi aproape că i se oprise respiraţia în aşteptarea deznodământului. Doamna Wilde îşi mişcă picioarele nerăbdătoare, uitându-se în jos să vadă dacă nu cumva Aurelia o atingea cu picioarele ei. Dar ghetuţele roşiatice ale tinerei erau sprijinite pe strana din faţă. În acel moment, micul invadator ţâşni de-a lungul băncii şi trecu pe lângă bunica care nu bănuia nimic şi dispăru… unde? Era o strană închisă la celălalt capăt chiar de peretele bisericii. Doamna Wilde se cutremură cu un ţipăt înăbuşit. Deodată se răci şi deveni palidă. Unde era şoarecele? Unde ar putea să fie în fiecare clipă?

Nu putea ieşi decât întorcându-se spre culoar şi trecând – Doamne, va trece pe lângă ea? Se ridică, trecu pe lângă Doris, Kelsey şi soţul ei şi ajunse la uşă cu inima bătându-i atât de tare, de parcă era urmărită. Thaddeus, crezând că soţia lui se simte rău, îşi luă pălăria şi haina şi o urmă afară. Ea stătea pe trepte.

– De ce ai ieşit şi tu? îl întrebă ea aspru pe Thaddeus.

– Am crezut că ai păţit ceva, Gale.

Trecuseră ani buni de când el nu îi mai spusese „Gale”, dar unii oameni sunt aşa de conservatori, încât s-ar despărţi greu şi de un spin pe care l-ar avea în talpă dacă spinul ar fi acolo de mult timp, iar pentru Thaddeus gândul că soţia lui a păţit ceva era de-a dreptul surprinzător, de vreme ce ea era făcută din oţel.

– Era prea cald în biserică, spuse ea ceva mai blând. Nu vreau să mă întorc. Ce-ar fi să facem o scurtă plimbare până la Westbrook. Ne e departe şi vreau de ceva timp să văd noua casă a familiei Mathison.

Au mers câtva timp în tăcere, Abigail împărţind scaunul din faţă cu soţul ei. Se uită pe furiş la el şi observă că începuse să albească. La urma urmei, nu arăta deloc rău proaspăt ras şi cu hainele curate de duminică şi îşi construise o afacere rentabilă, era respectat şi se purtase foarte frumos cu ea la începutul căsniciei. Probabil că s-ar fi purtat şi acum frumos cu ea, în felul lui nătâng, dacă ea nu ar fi fost mereu aşa de acră şi de nemulţumită. El o luase pe ea şi pe mama ei când nu mai aveau niciun leu şi le oferise o casă bună, de mâncat şi de îmbrăcat. Ca să fie sinceră, contribuise şi ea la succesul lor, dar şi el muncise pe rupte, de dimineaţa până seara, iar ea îl tratase de parcă ar fi fost unul din angajaţi. Fără îndoială că pentru el ar fi însemnat foarte mult puţină afecţiune din partea ei, dar ea nu-i oferise deloc şi o îndepărtase şi pe fetiţă de el. Dar cine era ea ca să se mărite cu un prinţ?

– Thaddeus, întrebă ea, ce părere ai despre fata aia Avery?

– Nu ştiu ce să spun, Gale.

– E ceva foarte ciudat la dânsa. Uneori simt că o urăsc pe ea şi ochii ăia mari şi gri ai ei şi de asta încerc să-i fac viaţa imposibilă. Ştii că am bătut-o odată, dar nu-mi place ca niciun om să se uite la mine

aşa cum s-a uitat ea – nu ca un om, ci de parcă mama ei moartă ar fi privit prin ochii ei. Am impresia că e înconjurată de ceva şi nu pot ajunge la dânsa. Apoi mai e Aurelia care vrea să stea cu ea tot timpul. Şi trebuie să recunosc că sunt câteva zile de când Aurelia nu a mai făcut mofturi la micul dejun şi nu mai e aşa de rea pe cât era. Ei bine, măcar am redus-o la tăcere acolo în biserică, obraznica, atrăgând toată atenţia asupra ei! Îţi spun, Thaddeus, cred că mă îmbolnăvesc de nervi, dar copila aia mă înnebuneşte aşa într-un hal de-mi vine să ţip! Nu ştiu cum, dar mă face să nu fiu în apele mele.

– Da, când văd aşa un îngeraş singurel, răspunse rar Thaddeus, care are întotdeauna un cuvânt bun pentru fiecare, cred că e păcat că ea trebuie să le facă pe toate. Abia aştept să o aud spunându-mi în fiecare dimineaţă „Bună dimineaţa, domnule Wilde”. Nu-mi place să ies din casă până când nu aud salutul ei.

– O, Thad, chiar e atât de important lucrul acesta pentru tine? Eu nici nu am observat asta în atâţia ani de zile. De fapt, nu pot spune că m-am purtat cu tine nici măcar decent.

Şi pentru prima dată de când erau căsătoriţi, Abigail îşi aşeză mâna pe celelalte două mâini muncite care ţineau hăţurile. Ca să fim sinceri, nu a fost o atingere prea romantică, pentru că mănuşile negre din lână ale lui Thaddeus nu erau un obiect atractiv nici măcar pentru un ochi drăgăstos, dar pentru acel bărbat dornic de iubire acea mângâiere a fost ca o speranţă pentru zile mai bune şi nu era nevoie de o atmosferă romantică, cu nopţi cu lună şi cu ciocârlii cântând pentru a simţi în inima lui fiorul dulce al dragostei.

– Gale, spuse el, dregându-şi vocea, nu cred că a existat vreodată un bărbat care să fie atât de îndrăgostit aşa cum am fost eu de tine. Nu trebuia să te pun la zid atunci când aveai necazuri. Nu a fost corect din partea mea. Tu erai mult prea frumoasă şi mai deşteaptă decât mine, dar eu te-am iubit, Gale, te-am iubit cu adevărat şi dacă m-ai fi iubit şi tu măcar puţin, cred că am fi putut fi foarte fericiţi.

– Cred că ne-am fi înţeles mai bine dacă tu te-ai fi ocupat mai mult de Aurelia, spuse doamna Wilde, răcindu-se.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Thaddeus. Dar niciodată nu

am avut voie să ating acea piesă de porţelan nici măcar cu o pană. Tu ştii, Gale, că eu nu sunt de acord să bagi toate ideile astea despre mărire în capul fetei. Dacă vei reuşi vreodată să o aduci acolo unde vrei, ai să vezi că nu va mai avea nevoie de cei care au crescut-o. Nu va fi nicio alinare pentru mama ei la bătrâneţe. Ce să mai spun despre tatăl ei, care nici acum nu are nicio alinare de la ea.

 Nu-mi pasă, spuse Abigail cu încăpăţânare, nu-mi pasă nici dacă nu mai vorbeşte vreodată cu noi odată ce a ajuns acolo unde îi este locul şi unde va ajunge cu siguranţă! Dacă o voi putea vedea măcar o dată în propria ei maşină, cu o haină de blană lungă până la călcâie – şi voiam să spun cu diamante în urechi, dar am observat că oamenii din Waverley Ridge nu-şi poartă diamantele ziua – nu-mi pasă dacă trece pe lângă noi şi nu ne vede. O vom vedea noi foarte bine!

Acest subiect era un izvor nesecat de neînţelegeri între ei şi amândoi s-au cufundat în tăcere. Totuşi, dragostea pe care micuţa Doris o răspândea în jurul ei îi atinsese şi pe ei cu aripa ei fragilă, dar puternică. Pentru o clipă, inimile lor se înduioşară şi se îndreptară una spre cealaltă. Pe drumul înapoi către biserică, viaţa nu mai era aceeaşi, atât de rece şi de întunecată.

Între timp, Doris, eliberată de compania neprietenoasă a doamnei Wilde, avu şansa să se refacă după lupta ei interioară şi-şi recăpătă starea ei de pace şi de veselie. Când fu anunţat ultimul imn, îşi dădu seama că poate să cânte, ceea ce şi făcu din toată inima, dar mai în şoaptă.

„Împăratul iubirii este Păstorul meu.
Şi bunătatea Lui nu dă greş niciodată;
Nu voi duce lipsă de nimic dacă sunt a Lui
Şi El este al meu pentru totdeauna”.

Domnişoara Graves s-a oprit din cântat ca să asculte. Nu era o voce puternică, dar avea o calitate minunată – atât de clară, de tânguioasă, de fină încât răsuna printre celelalte voci obişnuite ale enoriaşilor asemenea unei viori nepreţuite care acompaniază acea orgă puternică a bisericii. Şi prin apropiere stătea şi soţia micuţă a celui care cânta la orgă, care sărăcuţa nu ştia să cânte deloc, dar îşi

adora soţul ca pe un Beethoven nerecunoscut. Păi nu el fusese cel care, chiar în acea dimineaţă, improvizase singur cântecul de colectă şi nu fusese mult mai bun decât cele din cărţi? Femeia aruncă şi ea o privire rapidă în spate şi se înţelese din ochi cu domnişoara Graves. Aşadar, la încheierea slujbei, domnişoara Graves le salută pe bunica Lane şi pe Aurelia, pentru că ea îi cunoştea pe toţi. Apoi femeia îi întinse mâna lui Doris şi o strânse atât de sincer şi de călduros, încât inima copilei se învioră sub acea privire de prietenie negrăită asemenea unei flori în roua cerului. Apoi domnişoara Graves se întoarse şi străbătu culoarul ca să vorbească cu doamna Melden, soţia organistului.

— Foarte ciudat, nu-i aşa? spuse domnişoara Graves. Când te uiţi direct în ochii ei, vezi cât e de frumoasă. E o ruşine pentru soţia lui Thaddeus Wilde că se foloseşte de această copilă ca de un cal de muncă.

— Dar vai, să vedeţi ce frumoasă va fi micuţa Aurelia Wilde când va fi mare! spuse sora mai mică a doamnei Melden, care studia arta la New Haven şi care venise acasă pentru weekend din impuls. Mă întreb dacă mi-ar permite să-i fac portretul. Nu întâlneşti de multe ori aşa trăsături şi aşa culori.

După aceea domnişoara Ana Graves avu o idee şi rămase să o discute cu doamnele şi cu domnul Melden, care se alăturase grupului, până când toţi ceilalţi oameni plecară şi uşierul aştepta să închidă biserica. În consecinţă, în mijlocul săptămânii, doamna Wilde rămase surprinsă la vederea săniei familiei Melden care oprise la poarta ei, cu doamna Melden şi cu domnişoara Graves instalate confortabil în blănurile de urs. Înainte de căsătorie, doamna Melden fusese o Archer din partea mamei şi de aceea avea dreptul la un loc de seamă în una din ramurile de sus ale arborelui genealogic al familiei Waverley. Soţul ei era administratorul uneia dintre cele mai mari firme din Kent. Hobby-urile lui în acea viaţă ocupată erau orga şi corul din biserica Sfânta Margareta. Doamna Wilde cunoştea familia Melden doar din vedere, dar ştia foarte bine că era una dintre familiile care respirau aerul ales al societăţii din Ridge, aşa că inima ei începu să-i bată nebuneşte şi o trimise pe Doris să se lupte cu lacătul de la uşa din faţă

pe care o foloseau foarte rar, în timp ce ea se uită repede în oglinda de la chiuveta din bucătărie şi fu mulţumită să vadă că are gulerul curat şi părul bine pieptănat.

Doris nu putu să întoarcă cheia în lacătul ruginit şi doamna Wilde îi veni în ajutor, încruntâ**ndu-**se nerăbdătoare şi dâ**nd-**o la o parte atât de sălbatic, încât fetiţa se împiedică de covor şi căzu, lovi**ndu-**se destul de tare cu fruntea de colţul scărilor. Tocmai când ea căzu, sună soneria. Doamna Wilde nu**-**şi dădu seama că Doris era ameţită pentru un moment şi, aşteptâ**ndu-**se ca ea să se ridice imediat, deschise cu forţă lacătul şi uşa se deschise **într-**o clipă, oaspeţii asistând la încercarea neputincioasă a lui Doris de a se ridica. Formalităţile oficiale fură sărite, domnişoara Graves sărind involuntar în ajutorul lui Doris, dar doamna Wilde îi anticipă mişcarea şi duse repede copila în bucătărie la bunica Lane, spu**nându-**i cu voce tare:

— Mamă, Doris **s-**a lovit la cap, dar nu e nimic grav. Pune**-**i puţină hârtie cu oţet pe umflătură.

Apoi se întoarse în holul rece, închizând uşa de la bucătărie în spatele ei. Toate acestea durară doar o clipă şi ea le spuse doamnelor:

— Vă rog, pe aici, în salon. Iarna nu obişnuim să încălzim holul. Luaţi loc, doamnelor.

Zâmbea încordată, dar pe dinăuntru fierbea de furie.

— Sper că fetiţa nu e grav rănită, spuse doamna Melden.

— O, nu, răspunse doamna Wilde. **S-**a împiedicat de covor. E un copil foarte neîndemânatic, nu are acea graţie în mers ca alţi copii.

— Am venit, continuă doamna Melden, să te vizităm şi să**-**ţi spunem că sora mea, domnişoara Holcomb, care e artistă, pictoriţă, în New Haven, a fost foarte fermecată de frumuseţea fiicei dumitale şi doreşte să vă întrebe dacă îi acordaţi onoarea să**-**i realizeze un portret pentru expoziţia specială de artă de vara viitoare.

Deodată, o strălucire lacomă şi tăioasă apăru în ochii lui Abigail Wilde. Ambiţia ei nemăsurată aştepta demult o asemenea ocazie. Dar ea păru că ezită şi încercă să fie indiferentă.

— Bine, nu ştiu, spuse ea încet, deşi pulsul ei bătea atât de tare încât se temea ca nu cumva limba ei să scape din zgarda discreţiei şi să

se apuce să vorbească vrute şi nevrute. Am auzit că e cam scump, nu-i aşa?

— O, nu vă va costa nimic, doamnă Wilde. Sora mea obişnuieşte să vină vineri seara ca să petreacă **weekend-**ul cu noi. Ştiţi că sunt singura ei soră şi ea iubeşte la nebunie casa noastră şi pe copii. Nu va trebui decât să vă deranjaţi să o trimiteţi pe fiica dumneavoastră la noi sâmbătă dimineaţa. Bineînţeles, toată treaba va dura câteva luni. Noi o vom aduce înapoi la Corners la ora cinci, pentru că domnul Melden pleacă la New York în fiecare sâmbătă dimineaţa şi se întoarce cu trenul accelerat care ajunge aici la şase fără zece şi trimitem vizitiul după el. Domnul Melden întotdeauna se întoarce la timp pentru repetiţia cvartetului de sâmbătă seara. Corul tinerilor repetă după-amiaza, la trei jumătate. Domnişoara Gladys Courtney se ocupă de asta în locul lui. Ştiţi că se pricepe foarte bine la muzică.

— Aurelia va trebui să fie îmbrăcată foarte elegant? întrebă mama, încercând încă să-şi stăpânească nerăbdarea care o electriza din cap până-n picioare.

— O, nu, răspunse doamna Melden. O rochie albă simplă ar fi cea mai potrivită. Are un păr atât de frumos încât ar fi păcat să fie umbrit de o altă frumuseţe.

— Vizitiul doamnei Melden o poate lăsa pe Aurelia la mine, doamnă Wilde. Ştiţi că sunt mereu acasă când Silas şi Pepper aduc sacul cu scrisori, spuse domnişoara Graves, încercând parcă să preîntâmpine o posibilă obiecţie.

— Bine, cred că poate să vină, găsesc doar un singur obstacol, doamnă Melden. Deşi nu suntem bogaţi şi stilaţi, suntem totuşi pe picioarele noastre şi nu-mi place să mi se facă favoruri pe care nu pot să le răsplătesc şi, bineînţeles, acesta e un favor foarte mare.

— Nu trebuie să vă faceţi deloc griji pentru asta, doamnă Wilde. Vedeţi dumneavoastră, sora mea speră să realizeze o operă aşa de frumoasă, încât să o facă cunoscută pentru talentul ei şi să-i aducă alte comenzi. Aşa că suntem chit, la urma urmei. Totuşi, există un lucru pe care puteţi să-l faceţi pentru noi, doamnă Wilde, ceva pentru care v-am aprecia foarte mult.

– Doamnă Melden, puteţi fi sigură că voi face tot ce-mi stă în putere ca să vă îndeplinesc dorinţa.

– E doar atât: aveţi în casă o fetiţă care are o voce minunată şi domnul Melden ar vrea foarte mult ca ea să facă parte din corul copiilor şi să vină la repetiţiile de sâmbătă pentru slujba de duminică.

Doamna Wilde deveni deodată palidă şi doamna Melden se grăbi să adauge:

– Bineînţeles că bunătatea dumitale în această privinţă ar compensa pe deplin ceea ce poate face sora mea pentru Aurelia.

– Nu văd cum m-aş putea lipsi de ea, spuse Abigail aspru. A venit aici ca să mă ajute pe mine cu gospodăria şi s-o servească pe Aurelia. Ştiţi bine că după-amiaza de sâmbătă e foarte aglomerată în orice familie şi noi nu facem excepţie. Şi aşa nu munceşte prea mult pentru că Aurelia nu vrea să se joace şi să înveţe fără dânsa. Domnişoara Turner şi-a dat seama că fata mea nu e un copil obişnuit şi a spus că e mai bine ca cineva să o ajute la învăţat.

– Domnul Melden şi domnişoara Courtney sunt amândoi nerăbdători, doamnă Wilde. De fapt, întregul comitet al bisericii vă va fi îndatorat. Sora mea se preocupă şi ea de munca soţului meu şi de aceea mi-a spus înainte de a pleca luni dimineaţă la gară: „Te rog s-o asiguri pe mama fetiţei că plata mea va fi participarea celuilalt copil la corul lui Robert”.

– Dar vedeţi, doamnă Melden, continuă Abigail tulburată, Doris Avery nu e la noi de mult timp şi când a venit nu avea haine mai nimic şi eu nu am avut încă timp să-i fac hăinuţe. Nu cred că e îmbrăcată destul de decent ca să stea acolo sus cu ceilalţi copii şi s-o vadă toată lumea.

– Aţi uitat, doamnă Wilde, interveni domnişoara Graves, că tocmai acesta e lucru frumos în a avea stihari pentru cor: fiecare copil e îmbrăcat exact la fel.

Abigail îşi dorea să refuze, dar dacă nu ar fi lăsat-o pe Doris la cor, atunci cu ce faţă o mai putea trimite pe Aurelia la casa Melden? Şi nu numai gândul la portret o atrăgea, ci şi introducerea atât de devreme a Aureliei într-o familie din Ridge, căci cine putea spune ce

alte uşi se vor deschide în viitor în faţa idolului ei?

— Mă întreb cum se mai simte fetiţa, întrebă doamna Melden. A căzut destul de rău.

Pentru a salva aparenţele, doamna Wilde se ridică, spunând:

— Mă duc să văd. Am lăsat-o cu mama mea.

Dispăru în bucătărie şi domnişoara Graves se uită la doamna Melden şi-şi mişcă buzele, vorbind în şoaptă:

— Ea a trântit-o pe fetiţă.

Doamna Melden ridică din sprâncene şi dădu din cap afirmativ. Abigail se întoarse imediat, conducând-o pe Aurelia, îmbrăcată într-o rochie albastru deschis şi cu un şorţ alb.

— Doris e bine, spuse doamna Wilde. Dă mâna cu doamnele, Aurelia.

Aurelia îndeplini ceremonialul foarte sigură pe sine.

— M-am uitat la umflătura de pe fruntea lui Doris, spuse Aurelia. E mare cât o monedă şi e aproape neagră.

— Şşşt! spuse mame ei. Se întâmplă mereu ca oamenii să se lovească cu capul de rafturi şi de marginea uşii. Nu e nimic.

— Bine, noi trebuie să plecăm, spuse doamna Melden. După câteva săptămâni, doamnă Wilde, va trebui să veniţi numaidecât să vedeţi cum e portretul.

Doamnele se retraseră zâmbind, neîndrăznind să ceară voie să o vadă pe micuţa orfană, simţind în atitudinea gazdei lor ceva aproape combativ. Se mulţumiră să ştie că îşi atinseră scopul.

— Nu trebuia să vezi prin uşă ca să-ţi dai seama că micuţa a fost pedepsită pentru că nu a putut deschide lacătul, spuse domnişoara Graves.

— Da, şi eu am avut aceeaşi impresie, răspunse doamna Melden. Tocmai de aceea am fost şi mai hotărâtă să ne îndeplinim ţelul.

— Probabil că sărmana va fi nevoită să lucreze de două ori mai mult ca să poată pleca, continuă domnişoara Graves.

— Dar eu voi încerca să o fac să se simtă cât mai bine la noi, ca să nu fie supărată din cauza asta, spuse doamna Melden cu veselie.

Doris, cu capul legat de către mâinile blânde ale bunicii, spăla pe

jos când doamna Wilde apăru din nou, neştiind dacă să fie furioasă sau bucuroasă.

– Uite ce am păţit pentru că ai cântat în biserică, îi spuse ea lui Doris. Eu te-am făcut să taci, dar presupun că după ce am plecat din cauza căldurii, tu ai început din nou, nu-i aşa?

– Dar, doamnă Wilde, nu mi s-a părut un lucru rău să cânt în biserică. Iar ultimul imn îl ştiam de la mama şi-mi plăcea foarte mult. De ce, ce s-a întâmplat?

– Destule. Nu înţeleg ce aud oamenii aceia în vocea ta piţigăiată, dar uite că a venit doamna Melden, a cărei mamă a fost o Archer, şi a spus că soţul ei, care e organistul de la Sfânta Margareta, te vrea în corul copiilor. Vei arăta foarte frumos acolo, nu crezi? Dacă Aurelia ar arăta ca tine, aş ţine-o închisă într-un dulap.

Doris era atât de uimită de vestea primită, încât nu mai simţi înţepătura ultimelor cuvinte.

– Dar nu a trebuit să spuneţi că voi merge, nu-i aşa, doamnă Wilde? întrebă ea, fără speranţă, dar totuşi cu un sentiment că ceva minunat s-a întâmplat.

– Ba da, a trebuit! izbucni stăpâna ei. Am fost nevoită. Sora doamnei Melden vrea să-i facă un portret Aureliei pentru o expoziţie. Nu a spus nimic cum că te-ar picta şi pe tine. Dar toată lumea ştie că acel cor de la biserică e foarte important pentru familia Melden şi sora ei a spus că îi va face portretul Aureliei dacă tu vei merge la corul cumnatului său! Cred că e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, să te trimită acolo, în faţa întregii parohii. Dar te avertizez, va trebui să te scoli cu o oră mai repede sâmbăta şi să te culci mai târziu vineri noaptea.

Pe obrăjorii lui Doris se rostogoleau lacrimi de uimire şi de bucurie, dar doamna Wilde nu le-a văzut, întorcându-se nervoasă pe tocuri ca să discute cu mama ei.

– Trebuie să-ţi spun, afirmă bunica Lane, că mă bucur foarte mult. Sunt gata să muncesc şi eu mai mult ca s-o ajut pe copilă!

– Eu aş vrea să ştiu, bombăni Abigail, ce are cerşitoarea aia mică de v-a făcut pe tine şi pe Thaddeus să vă ataşaţi aşa de ea. Eu nu sunt

de acord să-i lăsăm pe servitori să-şi uite care le este locul.

Doris uită cu totul de durerea de la cap, de mâinile ei roşii care o usturau, de durerea spatelui aplecat şi a genunchilor obosiţi.

– Este Casa Iubirii, Casa Iubirii, vorbea ea singură, aproape cântând, şi ştiam că toţi cei care trăiesc în această casă îl pot slăvi pe Domnul. Nimeni nu-l poate împiedica să cânte pe cel care trăieşte acolo.

Capitolul vi

Prima repetitie

ÎN dimineaţa următoare, când Doris fu trimisă la magazinul din Corners pentru o pungă de făină, a întâlnit-o pe domnişoara Graves care tocmai ieşea pe uşă.

– Pe drumul spre casă, să te opreşti şi pe la mine, i-a spus ea. Vreau să-i trimit Aureliei câteva bucăţi de material pentru rochiţe la păpuşi.

Observă că mânuţele lui Doris erau aproape vinete de frig. Când fetiţa se opri în faţa uşii, nici nu avu timp să sune că uşa se deschise imediat şi ea fu practic luată pe sus până în micul salon călduros, cu muşcate roşii la geam.

– Hai, stai uite aici, spuse domnişoara Graves, trăgând în faţă un mic balansoar cu o pernă mare. Te mai doare capul?

– Foarte puţin, mulţumesc de întrebare, răspunse Doris.

– Bine, mă bucur foarte mult că nu e grav. Am ceva pentru tine.

Domnişoara Graves dispăru pentru o clipă şi se întoarse cu o farfurie pe care era o bucată mare de prăjitură cu ciocolată.

– Nu e tare copios. Nu are ce să-ţi strice, spuse ea, aşezând farfuria în poala copilei.

Ochii lui Doris străluciră.

– O, vă mulţumesc. Îmi place tare mult prăjitura cu ciocolată, spuse ea. Aseară, când i-am dus cina Aureliei, mi-ar fi plăcut să gust şi eu o bucăţică din prăjitura ei.

– Vrei să spui că tu nu primeşti aceeaşi mâncare ca Aurelia Wilde? întrebă domnişoara Graves aspru.

– Nimeni din casă nu primeşte aceeaşi mâncare ca ea, spuse Doris, pentru că doamna Wilde e foarte atentă cu sănătatea Aureliei. Dar noi ceilalţi avem mâncare la fel de bună şi din belşug, cu excepţia dăţilor când o supăr cu ceva pe doamna Wilde şi atunci primesc doar pâine la cină. Dar eu încerc din răsputeri să-mi fac treaba cât de bine pot.

– Am auzit eu că e o persoană tiranică şi crudă, spuse domnişoara Graves.

– Acolo este mereu treabă, răspunse Doris, şi doamna Wilde e foarte iute. Nu-i aşa că Aurelia e drăguţă?

„Suflet curajos şi bun ce eşti!”, îşi spuse Ana Graves în gând. Intenţia ei când o invitase pe Doris fusese să o supună unui test şi nu să-şi satisfacă curiozitatea în ceea ce priveşte casa Wilde, de vreme ce oricum obiceiurile din acea casă erau cunoscute prin împrejurimi.

– Da, Aurelia e drăguţă, dar să ştii că prin asta eu nu o consider frumoasă. Este o mare diferenţă, ştii? Într-adevăr, ochii ei sunt mari şi migdalaţi, dar sunt asemenea ochilor unei vaci şi nimeni nu ar putea spune despre o vacă că este deşteaptă. Dar, copila mea, o întrebă ea în timp ce Doris termină glazura pe care o lăsase la urmă şi puse farfuria pe masă, vrei să spui că tu nu ai mănuşi pe aşa o vreme de rece?

– Am mănuşile de duminică, spuse Doris. Dar doamna Wilde spune că, dacă le port prea des, se vor roade şi îmi vor ieşi degetele din ele.

– Uită-te la bietele tale mânuţe, aşa crăpate şi lovite! Doamne fereşte, îţi sângerează încheietura aia! Vino la mine!

Domnişoara Graves o conduse în bucătărie, turnă niţică apă caldă **într-**un vas şi spuse:

– Hai, ţine mâinile în apă caldă pentru câteva minute cât mai torn eu puţin din medicamentul acesta. Uite şi nişte săpun alb care face o spumă minunată. Acum le vom usca şi, după ce se usucă bine, uite cel mai bun remediu din lume pentru mâini crăpate, mai bun decât toate medicamentele alea scumpe din farmacii.

Domnişoara Graves luă o căniţă crăpată de pe raft.

 E doar seu de oaie. Îl folosesc şi eu şi am pus niţel miros de muşcată în el. Freacă-te bine pe mâini. Gata! Nu-i aşa că e mai bine?

 Da, vă mulţumesc!

Domnişoara Graves dispăru iar şi se întoarse ca vântul.

 Uite, spuse ea, o pereche de mănuşi albe de pe când eram copil. Am o grămadă din astea. Păstrează-le. Ştiu că sunt mari, dar e mai bine aşa. Şi uite şi o pereche de mănuşi cu un singur deget care nu sunt aşa de largi. Mereu împletesc din astea pentru câte cineva. Aşa, pune-le pe cele cu un singur deget peste celelalte. Şi ia şi un borcănel cu seu. Nu uita să te dai mereu înainte de culcare şi dormi cu mănuşile. Te va ajuta mult, chiar dacă vei spăla vase şi vei freca. Dacă te dor mâinile, va fi mai greu să lucrezi aşa cum trebuie. Şi uite şi un borcan din cea mai bună dulceaţă de zmeură pentru doamna Wilde şi o legătură de bucăţi de satin şi nişte funde mai vechi pentru Aurelia. Ştii că eu confecţionez pălării de damă. Acum trebuie să te grăbeşti. Stai, să-ţi pun toate astea **într-**o pungă. Gata, draga mea, poţi să pleci!

 Sunteţi foarte bună, spuse Doris încet. Cred că şi dumneavoastră locuiţi în Casa Iubirii, nu-i aşa?

 Sunt sigură că nu am auzit de locul acesta, dar sună bine. Unde e?

 E singura casă pe care o am, răspunse Doris, şi, domnişoară Graves, pe când mergeam la magazin, chiar mă gândeam că toată lumea din Casa Iubirii trebuie să aibă mănuşi groase pentru iarnă, mănuşi de zi cu zi şi mănuşi pentru duminică, şi apoi m-aţi chemat dumneavoastră şi mi le-aţi dat. La revedere şi vă mulţumesc din toată inima.

 Ce copil! exclamă domnişoara Graves, urmărind mica haină maronie urcând dealul.

Când Doris ajunse acasă, doamna Wilde era plecată la coteţul găinilor să se îngrijească de rasa ei preferată, leghorns, aşa că Doris avu timp destul să-şi dea jos mănuşile şi să le ascundă. Când se întoarse doamna Wilde, o găsi spălând scările din spate.

 Mi se pare că ai fost plecată cam mult timp, Doris, spuse ea.

— Domnişoara Graves m-a chemat la ea, spuse Doris. A vrut să vă trimită lucrurile astea.

Aurelia împrăştiase deja pe masa din bucătărie toate bucăţile de mătase şi de satin şi era încântată.

— Oamenii încep deja **s**-o bage în seamă pe Aurelia, spuse Abigail. Nu ştiu de ce aş avea nevoie de zmeura Anei Graves. Oare ce are de se poartă aşa frumos?

— Mi-a dat şi mie nişte mănuşi, spuse Doris timid. Mereu împleteşte şi le dă la oameni.

— Bineînţeles că şi tu trebuia să te alegi cu ceva, strigă doamna Wilde. Vreau să-ţi intre bine în cap că te afli aici ca să faci lucruri, nu ca să primeşti lucruri.

— Când voi fi o doamnă foarte bogată, spuse Aurelia, dând din cap, o voi lua pe Doris de la tine ca să fie servitoarea mea şi-i voi da multe lucruri pe care eu nu le voi mai folosi.

„Dacă voi avea grijă de hainele mele”, se gândi Doris retrăgâ**ndu**-se **într**-un colţ cu mătura după ea, „nu văd de ce aş avea nevoie de hainele folosite ale altcuiva”.

Fără să vrea, începu să fredoneze „Păstorul meu e Împăratul dragostei”, dar Abigail ţipă după ea:

— Taci şi termină-ţi treaba!

„Cât mă bucur că nu mai poate să mă ţină închisă în casă”, se gândi Doris şi, înainte să ajungă la baza scărilor, repetă în gând o listă întreagă de substantive în limba franceză, precum şi ultima poezie pe care Kelsey Starr i-o copiase în caiet, *Distrugerea Sennacherib*-ului. Îi plăcea mult ritmul vioi al poeziei, metaforele pline de viaţă şi sunetul de goarnă care anunţa victoria.

„Asirienii au năvălit asemenea lupilor în stână.
Şi trupurile lor străluceau ca purpura şi ca aurul.
Pe când vârfurile suliţelor erau ca stelele pe marea
Care îşi trimite valul negru spre albastra Galilea”.

Căutase această poveste în Biblie şi, aflând că acea armată măreaţă şi puternică nu a putut sta în faţa îngerului lui Dumnezeu, prinse curaj şi nădejde. „Dacă Domnul e cu noi, cine se poate pune

împotriva noastră?”, spunea un verset pe care îl găsise. „Ar trebui să fiu veselă şi curajoasă mereu”, îşi spuse. „Casa Iubirii nu e doar un cămin, e şi un fort mare care nu poate fi cucerit şi în care nu poate intra niciun duşman. Cuvintele doamnei Wilde nu-mi pot face rău atâta timp cât păstrez dragostea în inimă şi nu răspund la ură cu ură!”

Aureliei şi lui Doris li se părea că nu mai vine odată ziua de sâmbătă, dar iată că ora două le găsi pe amândouă pe drumul spre Waverley Ridge. Doamna Wilde îl rugase pe soţul ei să-l trimită pe Kelsey să le ducă cu sania care era destul de mare ca să încapă toţi trei confortabil. Era pentru prima dată când Doris se plimbă cu sania şi parcă sunetul zglobiu al clopoţeilor de la gâtul calului exprima chiar bucuria micuţei. Aurelia purta haina şi pălăria din mătase albastră, dar pe Doris n-o deranja diferenţa dintre îmbrăcămintea ei ponosită şi minunatele haine ale stăpânei sale. Ea şi Kelsey s-au distrat recitând versuri din poeziile pe care le învăţaseră până atunci, fiecare împotmolindu-se la câte un cuvânt, iar celălalt sărindu-i triumfător în ajutor, şi nu e greu să ne imaginăm că băiatul greşea anumit, doar pentru a vedea fericirea din ochii lui Doris. Era atât de frumos să o vezi râzând. Părea de necrezut faptul că ea, Doris Avery, fusese invitată să intre în corul copiilor! Iar autoritara doamnă Wilde a fost nevoită a să o lase să se ducă, deşi contra voinţei sale! „Cred că în Casa Iubirii ai parte de surprize una după alta”, se gândi ea. „Deja am ieşit de la subsol şi am multe camere de străbătut şi cu siguranţă voi găsi ceva minunat în fiecare”.

Kelsey le lăsă pe fete la poarta casei Melden, ambele simţindu-se puţin jenate. O urmară timide pe servitoarea cu şorţ alb sus, pe scări şi apoi în camera copiilor, unde o găsiră pe domnişoara Holcomb jucându-se cu cele două nepoţele ale ei cu părul ca inul.

– Mă bucur să vă văd, spuse ea veselă, făcându-le pe cele două vizitatoare să se simtă în largul lor. Doamna Melden a fost nevoită să se ducă cu soţul ei în oraş în dimineaţa asta, aşa că eu am rămas gazda voastră. Eliza, îi spuse ea servitoarei, ajută-le pe fete cu paltoanele şi eu o voi duce pe Aurelia în studioul meu. Doris, sunt sigură că-ţi plac copiii. Ei îţi vor arăta toată casa şi la trei şi un sfert servitoarea te va

duce la repetiţie, şi când se va terminate vei întoarce aici şi vom lua ceaiul în camera copiilor.

Acea cameră era cea mai frumoasă încăpere pe care o văzuse Doris vreodată. În faţa ferestrei însorite se afla un scaun cu o pernă mare albă, în şemineul înalt ardea un foc strălucitor din lemne de pin, un covor verde şi moale ca muşchiul din pădure, o masă joasă plină cu jucării şi cărţi minunat colorate, iar pe poliţa şemineului, o pictură cu Fecioara din Sedia.

Doris stătea fermecată în faţa fotografiei. Cele două fetiţe, după ce se uitară puţin cam chiorâş la străina care avea hainele şi pantofii atât de ciudaţi, se apropiară de ea, una de-o parte şi alta de cealaltă, fiind atrase de lumina caldă de pe chipul lui Doris.

– Aceasta e pictura cu maica lui Iisus, spuse după o pauză Edwina, cea de patru ani.

– De unde îl aveţi? întrebă Doris blând.

– Mama l-a adus de peste marele ocean, spuse Elena, care avea şase ani. Are şi o poveste această fotografie. Jos sunt nişte fotografii mult mai mari. Vrei să le vezi?

Aşa că cele trei fete au coborât la primul etaj şi Doris văzu pentru prima dată imagini din acea Lume Veche pe care mama ei o văzuse şi o iubise aşa de mult. Dar în mansardă nu avusese parte de tablouri, doar de cuvintele mamei ei, care erau asemenea unor tablouri rostite, şi de chipul mamei drag în lumina apusului. Acum putu să vadă Forul Roman, Marele Canal din Veneţia, Matterhorn-ul, golful din Napoli, puţin din vechiul şi ciudatul Rothenburg, o cameră din biserica Westminster şi câteva picturi ale celor mai importante comori de artă ale lumii. Unele dintre aceste fotografii erau în salon, altele în bibliotecă, iar în această din urmă încăpere, pe ceilalţi trei pereţi erau rafturi cu cărţi, cărţi, cărţi! Sărmana inimă a copilei se înfioră la vederea unei asemenea bogăţii. Fără să vrea, îşi întinse mâinile de parcă ar fi vrut să strângă şi ea ceva din valoarea acesteia. O uşă se deschise în mintea ei. Această frumuseţe care bucura şi ochiul, şi mintea, şi inima trebuie să se afle în Casa Iubirii. Trecând spre seră, nici nu se uită măcar la argintăria şi la porţelanurile din dulapurile din

salon. Şi aici avu parte de o revelaţie la fel de mare. Nici nu ştiuse că poţi să ai o grădină în casă, în timp ce afară totul este acoperit de zăpadă. Aerul cald şi umed era plin de un miros dulce. Garoafele, preferatele doamnei Wilde, erau puse în rânduri lungi, de la alb şi roz-pal la roşu aprins. Îşi aminti că văzuse, ca **într-**un vis, în timp ce coborâse scările, o vază de cristal plină cu garoafe galbene care luminau tonurile maronii din salon. Domnişoara Holcomb, coborând repede ca să se asigure că servitoarea nu a uitat ora la care trebuie să plece la repetiţie, dădu peste Doris şi întregul ei spirit artistic îşi dădu seama că toată pasiunea ei pe care tocmai începuse să o pună pe pânză era lipsită de importanţă pe lângă acel suflet care ardea în ochii copilei. Doris oftă de parcă se trezi din**tr-**un vis şi zâmbi.

 Îi place foarte, foarte mult casa noastră! spuse Elena, venind repede lângă Doris.

 Foalte mult! repetă Edwina. Nu vlei să te joci cu mine acum?

 Doris nu are timp acum, micuţo. Trebuie să plece la biserică, dar se va întoarce, spuse mătuşa lor. Acum mergem la Nani.

O tânără dădacă destul de snoabă tocmai se întorsese din sat unde făcuse un comision şi, de la înălţimea ei băţoasă plină de importanţă, îşi aruncă ochii peste Doris şi o privi atât de dispreţuitor, de parcă ar fi analizat fiecare pistrui în parte, precum şi noua faţă a rochiei vechi din tartan care scotea şi mai tare în evidenţă murdăria şi se opri la sfârşit asupra papucilor grei care nu se potriveau deloc cu acel covor scump. Într-adevăr, iată ce înseamnă „să judeci omul după aparenţele exterioare”. Doris simţi privirea tăioasă, dar ştia în adâncul inimii că nu-i poate face rău. Nu trebuia să-i permită răutăţii acelei persoane să-i fure bucuria care îi copleşise inima în ultima jumătate de oră. Însăşi domnişoara Holcomb îi ţinu haina strâmtă ca să se îmbrace, apoi Eliza, cu un batic pe cap, o conduse nu fără bunăvoinţă până la poarta bisericii, unde era cât pe ce **s-**o părăsească, când pe Doris o părăsi curajul şi spuse:

 Te rog, nu vrei să intri cu mine?

 Nu e nevoie, spuse Eliza. Mergi drept înainte până la uşa aia laterală. Nu e încuiată şi nu te muşcă nimic, şi apoi plecă repede.

În acel moment, două fetiţe de vârsta ei, îmbrăcate în blănuri frumoase, sosiră discutând la poartă. Doris se aşteptă ca ele să vorbească cu ea şi s-o invite să intre cu ele, dar ele doar s-au holbat la ea, s-au înghiontit una pe alta şi au chicotit obraznice. Apoi a venit şi un grup de băieţi, alergând şi strigând. Ei nici măcar nu o văzură pe Doris, ci le ajunseră pe cele două fete pe scările bisericii şi s-au oprit râzând şi discutând despre şcoală şi despre o petrecere care urma să aibă loc în acea seară. Apoi toată gaşca veselă intră în biserică şi uşa mare din lemn de stejar se închise în urma ei. Doris nu reuşi să-şi adune curajul suficient pentru a intra. Doamne, de ar veni cineva care locuieşte în Casa Iubirii! În câteva clipe, veni cineva. Era rectorul însuşi, care participa foarte rar la repetiţiile corului copiilor. Azi voia să discute cu domnişoara Courtney despre serbarea de Crăciun din primărie. Venea pe drum cu privirea în pământ. Se gândea la cele trei părţi ale predicii de duminica următoare despre „Păstorul cel Bun” şi nu văzu oaia rătăcită de lângă el. Doris nu ştia prea multe despre oamenii bisericii şi se temea oarecum de ei, aşa că limba îi înţepeni şi nu putu să scoată niciun cuvânt.

Deşi la biserică veneau mai ales cei din familia Waverley şi rudele acesteia, străinii erau bineveniţi, aşa că mulţi săteni simpli veneau aici regulat. Domnul Melden, care era o fire democratică, nu ezită să aleagă pentru cor cele mai bune voci dintre cele care frecventau şcoala de duminică, fără a ţine seama de descendenţa Waverley. Câteva dintre doamnele mai în vârstă se plânseseră de această inovaţie.

— Aveţi propriul vostru Campo Santo, a spus el, deşi cripta lui Sir Percival a lui Lady Margareta a fost acoperită de destulă mizerie, iar ceilalţi dintre voi nu se pot apropia prea mult, deşi descendenţa nu reprezintă un paşaport pentru paradis. Când vine vorba despre a-L slăvi pe Domnul, cred că cei bogaţi şi cei săraci trebuie să stea împreună.

Aşa s-a făcut că fiica tâmplarului din sat, o fată frumoasă de cincisprezece ani, cu un chip dulce şi cu purtări blânde, cu o voce puternică de soprană, a ajuns să conducă corul fetelor. Marea ei

calitate era grija pentru ceilalţi şi toată lumea o iubea. Ea fu cea care se apropie acum de poartă şi o văzu pe Doris stând singură.

– Ai venit la repetiţia de cor?

– Da, răspunse Doris. Domnul Melden m-a chemat, dar nu vreau să intru singură pentru prima dată.

– Desigur, e greu, spuse Luiza Brown, punând mâna lui Doris pe după braţul ei, dar vino cu mine. Nu vom intra pe uşa mare care e direct cu faţa spre cor, ci pe uşa din spate. Odată ce vei ajunge pe scaunul tău, nu vei mai avea probleme.

Aşa că Doris intră sub aripa protectoare a noii sale prietene tocmai când domnişoara Courtney suna prima dată clopoţelul pentru linişte. Luiza nu se duse de la început la locul ei, ci se aşeză lângă noua venită în ultimul rând. Era mai degrabă o şcoală de cântat, nu o repetiţie. Primele cincisprezece minute erau dedicate citirii cântecelor. Doris învăţase de la mama ei notele muzicale, dar nu pusese niciodată în practică cele învăţate. A avut totuşi parte de o bună ureche muzicală, aşa că domnişoara Courtney, care se plimba printre rânduri, observă că fetiţa este atentă şi că învaţă repede şi că notele ei erau corecte şi plăcute. După ce repetară toate imnurile pentru duminica următoare, plus un altul mai uşor, dirijoarea anunţă că în Ajunul Crăciunului va avea loc o cantată, dată de către cor şi şcoala de duminică, că rolurile vor fi împărţite sâmbăta viitoare şi că munca va începe pe dată. Vestea fu primită cu entuziasm şi mai mult de treizeci de voci începură să murmure. Doris putu să desluşească cuvintele „scenă”, „scenariu”, „costume”.

Apoi sună din clopoţel ca să facă linişte şi dădu liber clasei. Doris rămase la urmă. Nimeni nu îi urase bun venit. Puţinii care o observaseră o făcură doar ca să conteste dreptul ei de a se afla acolo, iar o domnişoară cu un aer obraznic şi cu nişte funde viu colorate în păr le spuse cu voce tare unor fete, cu un sarcasm stupid care fu confundat cu isteţime:

– Pălărie de Paris, fetelor!

„Nu mă pot răni, nu pot!”, îşi repeta mereu Doris în gând. „Casa Iubirii e un fort mare şi puternic!”

Atunci, Luiza Brown, care rămăsese să discute cu dirijoarea, se apropie de Doris, spu**nându-**i:

– Mai stai un minut, te rog, domnişoara Courtney vrea să-ţi vorbească.

Lui Doris se îndreptă timidă către acea doamnă înaltă şi elegantă, cu ochelari.

– Tu eşti fetiţa despre care mi-au vorbit domnul şi doamna Melden, spuse ea, încurajator. Vreau să-ţi spun că te-am observat de aproape azi şi sunt încântată de vocea ta. Eşti puţin în urma celorlalţi în ce priveşte cititul partiturilor, pentru că ei au exersat de mult timp, dar dacă poţi veni cu jumătate de oră mai devreme în fiecare sâmbătă, voi fi mai mult decât fericită să te ajut să recuperezi.

Doris nu-i veni să-şi creadă urechilor, dar reuşi să-şi exprime recunoştinţa pentru ofertă.

– Presupun că te duci la doamna Melden acum, spuse ea. E în drumul meu. Vom merge împreună.

Aşa **s-**a făcut că Nani, destul de supărată de ideea de a o avea pe Doris la ceai în camera copiilor, o văzu pe fereastră pe cea mai elegantă domnişoară din Waverley venind pe drum cu o mână în frumosul ei manşon din blană de focă şi cu cealaltă ţinând degetele mici îmbrăcate în mănuşile maronii ale fetiţei cu papuci grosolani. Şi cele două îşi zâmbeau una alteia ca două prietene bune. Doris avea nişte dinţi drepţi şi albi pe care mama ei o învăţase cum să-i îngrijească, iar când zâmbea avea un farmec despre care nici nu ştia.

– Trebuie să spun că nu înţeleg, mormăi Nani. Cred că e un nou capriciu al stăpânului, aşa că trebuie să mă port frumos cu ea.

Aşadar Doris, care nu prea era încântată de faptul că trebuia să ia ceaiul în micul regat al dădacei, fu plăcut surprinsă când fu primită fără acea privire de gheaţă şi fără aerul de dispreţ. Copiii săriră imediat pe ea să le spună o poveste şi, aşezată **într-**un scaun mare şi confortabil, cu câte o fetiţă prinsă de fiecare braţ, Doris era în mijlocul unei poveşti captivante când intră domnişoara Holcomb cu Aurelia.

– Te rog, continuă! se rugă Elena.

– Nu te opri, Doris! insistă şi Edwina.

Dar tocmai atunci intră şi Eliza cu o tavă plină cu sandvişuri şi prăjituri şi o cană mare cu cacao fierbinte şi, până să termine de luat gustarea, Michael şi era la poartă cu sania. Aurelia nu prea era în apele ei. Fusese destul de obositor să pozeze pentru domnişoara Holcomb timp de două ore, în ciuda scurtelor pauze în care a băut cremă de ciocolată şi a citit *Alice în Ţara Minunilor*. O deranjă să vadă cât se apropiaseră copiii de Doris. O auzise pe domnişoara Holcomb când spusese că fetele îi vor arăta casa lui Doris. Ea nu apucase să vadă casa şi mama ei îi spusese să observe cel mai mic detaliu de acolo.

— Mi-ar plăcea să trăiesc în aşa o casă! spuse ea pe un ton de nemulţumire. Urăsc casa noastră. Acolo pereţii sunt calzi de parcă ar fi vara şi toate uşile stau larg deschise. Voi avea şi eu aşa o casă cândva. Nu vei fi geloasă, Doris Avery, când mă vei vedea cu o trenă de mătase, lungă şi roz, cu toate uşile deschise pe timpul iernii, chiar şi cea de la parter? Cred că îţi vei dori să ai şi tu aşa ceva, nu-i aşa, Doris?

— Eu aş vrea doar o căsuţă a mea şi haine curate, răspunse Doris. Dar dacă îi iubeşti pe cei din jur, nu te vei simţi umilită atunci când ei vor avea toate aceste lucruri şi tu nu. Iar Casa Iubirii e cea mai frumoasă casă şi nimeni nu mi-o poate lua dacă nu urăsc!

— Asta e o poveste inventată? întrebă Aurelia, mirată.

— Nu, e cel mai adevărat lucru, răspunse Doris. E la fel de adevărată ca Biblia.

— Eşti o fată foarte ciudată, spuse Aurelia. Nu-i aşa că asta e o sanie foarte frumoasă şi moale? Te scufunzi în ea. Şi învelitoarea e aşa de mare. Îmi place să mă învelesc până în gât. Tu nu, Doris?

— Da, spuse Doris, îmi plac şi clopoţeii, şi zăpada, şi steaua aia minunată care tocmai a apărut!

— Vorbeşti de parcă totul ţi-ar aparţine, spuse Aurelia, bosumflată, chiar şi steaua.

— Şi aşa şi e, răspunse Doris, râzând, pentru că toate fac parte din Casa Iubirii.

Au rămas surprinse să vadă că au ajuns deja la Corners şi pe Kelsey aşteptâ**ndu-**le deja pe treptele magazinului ca să le conducă acasă.

Capitolul vii
Rochia albastră
A
două zi dimineaţă, când trăsura familiei Wilde era la un sfert de milă distanţă de Green, pe drum spre biserică, bătrânul Brewster, unul dintre caii familiei, începu să şchiopăteze.

 Nu are niciun rost să-l forţăm să meargă mai departe, spuse grav Thaddeus, pipăind atent piciorul drept din spate. Cred că e din cauza reumatismului. Oricum, nu-l putem pune să urce dealul. Şi chiar dacă l-ar urca, am ajunge la biserică abia spre sfârşitul slujbei. Kelsey, fugi înapoi la grajd şi adu celălalt cal, pe Jessop, apoi tu îl vei duce înapoi încet spre casă pe Brewster, iar eu voi duce familia.

 Ia te uită, ce bine **s-**a nimerit şi calul acesta să-şi rupă piciorul! mormăi Abigail. Tocmai acum, în duminica de dinaintea Zilei Recunoştinţei, când toţi Waverley de pretutindeni se întorc acasă şi, ca întotdeauna, cu câte o mireasă sau două noi!

Sărmana bunică, care ieşea din casă doar duminica dimineaţa, abia se abţinea să nu plângă.

 Ce păcat, spuse ea încet. Timpul va trece aşa de greu acum.

 Eu mă bucur, spuse Aurelia, îmbrăcată în aceeaşi haină roşie pe care o cunoaştem deja. Oricum nu-mi place să merg la biserică!

Nu uitase că Doris trebuia să cânte în acea zi în cor pentru prima oară, deşi Doris nu spusese niciun cuvânt referitor la acest eveniment. Câteva clipe, fetiţa se luptă cu ea însăşi ca să nu izbucnească în plâns. Îi era atât de ruşine că nu va fi acolo după ce familia Melden şi domnişoara Courtney **s-**au străduit atâta**! apoi s-**a gândit că, dacă într-adevăr trebuie să ajungă acolo, nimic nu o va împiedica, niciun cal lovit, nici doamna Wilde. Tocmai atunci, domnişoara Graves trecu pe acolo în sania ei de o persoană.

 Bună dimineaţa, le ură ea veselă. Ce **s-**a întâmplat? întrebă ea, oprin**du-**şi iapa cafenie lângă trăsura lor.

— Brewster s-a lovit la un picior, răspunse Thaddeus, şi l-am trimis pe Kelsey să-l aducă pe Jessop.

— Îmi pare că nu pot să vă iau pe toţi, spuse domnişoara Graves. Dar aş putea să înghesui pe lângă mine doi oameni mai mici, cum ar fi bunica și una dintre fete.

— O, lăsaţi-mă pe mine să merg, lăsaţi-mă pe mine! strigă Aurelia, începând deja să se coboare.

— Acum că stau şi mă gândesc, spuse domnişoara Graves, blând, ar fi mai bine să o iau pe Doris, pentru că domnul Melden o va aştepta în cor. Veniţi, doamnă Lane, vino, Doris!

Aurelia voise să meargă doar ca Doris să stea acasă şi se enervă la culme când le văzu pe cele trei alunecând uşor pe zăpadă. Pentru câteva momente, doamna Wilde era şi ea prea nervoasă ca să spună ceva. Dar apoi izbucni:

— Situaţia asta devine absurdă. Nu am adus-o pe copilă la noi ca să o ducă bine şi să devină cineva. Toate astea trebuie să înceteze imediat!

— Nu mai pizmui atât săracul copil! spuse Thaddeus. Munceşte cât o femeie în toată firea.

— Asta e adevărat, răspunse Abigail. Ăsta e încă un lucru care mă supără. Nu pot să-i găsesc nicio greşeală în ceea ce face. E din cauza ei. O urăsc! Măcar dacă s-ar mai supăra şi ea din când în când, dacă ar fi mai încăpăţânată sau mai bosumflată, atunci poate aş plăcea-o mai mult. Nu poţi să cerţi pe cineva care nu răspunde la ura ta şi nu am nicio scuză ca s-o lovesc. Toată treaba asta cu corul mă scoate din minţi şi nu ştiu cum să fac ca s-o împiedic dacă vreau ca tabloul Aureliei să ajungă la expoziţie.

— Dar nu-ţi face niciun rău, nu-i aşa? întrebă Thaddeus. Doris lucrează de dimineaţă până seara ca să recupereze timpul pe care îl petrece la cor. Şi sunt sigur că nu o deranjează nici pe Aurelia. Un sufleţel aşa plăpând nu poate sta în calea nimănui. Las-o să se bucure şi ea puţin dacă are ocazia.

— Se bucură destul când se joacă cu fiica noastră, spuse Abigail. Cealaltă bucurie i se va termina imediat ce tabloul Aureliei va fi gata.

Ce păcat că Kelsey nu **s-**a grăbit să se întoarcă! Imaginea doamnei Wilde cu Aurelia aşteptând pe marginea drumului în zăpadă l-ar fi încântat, la fel şi cea a trăsurii domnişoarei Graves zburând spre Ridge cu preţioasa ei încărcătură. Când intră în grajd ca să-l dezlege pe Jessop, se opri, se lovi peste picior şi chicoti fără niciun motiv.

În ce o priveşte pe Doris, domnişoara Graves o duse în sacristie, îi aduse o robă neagră şi un stihar, ascunse rochia simplă sub faldurile robei, întocmai aşa cum aceeaşi robă ascunde şi îmbrăcămintea elegantă. Doris se simţi în largul ei şi nu arătase niciodată aşa de bine. Cosiţa ei frumoasă şi grea împletită din părul ei scânteietor îi atârna pe spate, fiind cea mai deasă şi mai mătăsoasă cosiţă dintre toate. Ochii ei erau aprinşi de bucurie şi entuziasm. Domnişoara Graves nu o părăsi până când fetiţa nu se aşeză la locul ei din ultimul rând. Apoi, dinspre orgă sosiră primele sunete ale imnului *Domnul îmi este adăpost*. Domnişoara Courtney le dădu tonul şi rândurile de copii începură să se legene în sanctuarul sfânt, cântând acele versuri minunate care le aparţin lor mai mult decât oricui.

 Asta da potrivire făcută în rai, remarcă domnişoara Graves.

Lui Doris i se păru că visează când se văzu la locul ei, ascunsă de ochii din biserică în spatele celorlalţi copii, cu roba aceea care îi ascundea sărăcia. Îşi aduse aminte cum abia duminica trecută stătea la intrarea bisericii, umilită şi redusă la tăcere de către stăpâna ei duşmănoasă. Azi ajuta la ţinerea slujbei, cel puţin pentru o oră, liberă ca oricare altul să-L laude pe Dumnezeu, care are grijă de copiii Lui. Nu o supăra faptul că unele dintre fete nu o plăceau. Casa Iubirii nu e doar un cămin şi un fort, e şi un palat. Aici locuiesc copiii Regelui. Cine ar putea să o dispreţuiască pe fiica Regelui în casa Tatălui ei?

Domnişoara Graves veni numaidecât să o ajute să-şi schimbe haina şi pălăria, ca mai înainte, interpu**nându-**se dibace între privirile răutăcioase şi hainele sărăcăcioase. Domnul Melden veni la ea şi îi vorbi frumos.

 Ai fost minunată, spuse el.

Domnişoara Courtney îi aminti să vină mai devreme sâmbătă viitoare.

Doris zâmbi. Era atât de fericită, încât ar fi uitat să mănânce dacă i-ar fi fost foame! Plecarea acasă mai fu întârziată puţin pentru că domnişoara Graves se opri să discute ceva cu doamna Melden şi cu sora acesteia.

— Bunică dragă, spuse Doris, apucând blând braţul bătrânei când erau deja instalate în sanie, nu te-ai simţit cam singură în dimineaţa asta?

— Nu, răspunse doamna Lane, deloc. Din contră, parcă m-am odihnit mai bine.

Domnişoara Graves le duse până la poarta casei şi, după ce ele i-au mulţumit şi i-au spus rămas bun, ea i-a spus lui Doris:

— Data viitoare când mai mergi la magazin, să nu cumva să nu treci pe la mine, chiar dacă eu nu te voi vedea de la fereastră.

— Dar cu siguranţă n-am să pot veni prea curând, spuse Doris, doamna Wilde şi-a făcut chiar ieri plinul cu cele trebuincioase.

— Voi avea eu grijă ca să te trimită la magazin, spuse bunica.

Doris era atât de fericită încât era gata să suporte tot ceea ce o aştepta din partea doamnei Wilde, pentru că era sigură că aceasta era foarte supărată pentru episodul de dimineaţă.

— Ia uite-o pe Adelinar Patti, spuse ea zâmbind cu dispreţ când Doris deschise uşa. Nu-i aşa că toţi enoriaşii s-au oprit din cântat ca să te asculte pe tine? Sau poate că nu au mai vrut să se uite la tine după ce ţi-au văzut faţa aia.

Aurelia, care era şi ea nervoasă, chicoti cu răutate.

— Gata, spuse Thaddeus trăgându-şi scaunul lângă masă, terminaţi!

Doris se înroşi puţin în obraji, dar nu spuse nimic şi se duse să-şi pună haina şi pălăria la loc.

„Parcă ar fi o viespe mare”, se gândi ea, „dar nu are niciun ac. Ea crede că are şi de aceea face gălăgie mare, dar eu ştiu că ea nu e în casa mea”.

Întotdeauna duminica nu era aşa de multă treabă prin casă şi Doris abia aştepta să aibă o oră sau două pentru ea. Dar azi, după ce spălă singură muntele de vase, doamna Wilde îi aduse o cutie mare de

la biscuiţi plină cu nasturi de toate culorile şi mărimile, un kilometru de muselină, ac, degetar şi aţă.

– Aşa, îi spuse ea lui Doris, acum poţi să coşi nasturi pentru următoarele două ore.

– Mama nu cosea niciodată duminica, răspunse Doris, considera că e păcat.

– Eu nu sunt mama ta, izbucni Abigail, slavă Domnului! Poate aşa te vei învăţa minte care îţi este locul. Eu cu Aurelia şi cu domnul Wilde ieşim la o plimbare. Bunica tocmai a adormit, iar Kelsey Starr va pleca la Kent, aşa cum face în fiecare duminică după-amiază, aşa că vei avea linişte aici şi nasturii nu vor cădea. Să-i coşi în rânduri egale de-a lungul pânzei!

Cei trei plecară, bunica sforăia în camera ei şi Kelsey veni în bucătărie ca să se pregătească pentru plecare, când o văzu pe Doris suită pe un scaun înalt şi cu un morman de nasturi în faţa ei.

– Sfinte Dumnezeule! spuse el. Ce te-a mai pus să faci monstrul ăla?

– E drept pedeapsă, răspunse Doris. Cred că e cea mai obositoare muncă la care **s**-a putut gândi, mai ales că e inutilă. Trebuie să cos nasturi doar de dragul de a coase nasturi – nasturi pe care nu-i va folosi niciodată. Tocmai mă gândeam, când ai intrat tu, cum să fac munca mai plăcută.

– Îţi spun eu cum, exclamă Kelsey, dâ**ndu**-şi jos haina şi zâmbind vesel, îmi voi aduce o carte şi-ţi voi citi.

– Dar aşa îţi vei pierde după-amiaza în Kent, spuse Doris. Nu vreau să renunţi la ea din cauza mea.

– Nu aveam chiar nimic stabilit, răspunse Kelsey. Eram invitat la prânz în două sau trei locuri, dar nimeni nu ştie cu exactitate dacă voi veni şi nici nu-i prea interesează. Prefer să stau cu tine şi să te ajut să treacă timpul mai uşor. Stai puţin.

Şi Kelsey urcă repede scările câte două trepte deodată şi coborî la fel de repede cu *Ana Geierstein*.

– E una din preferatele mele, spuse el. Sigur, nu vom putea ajunge prea departe cu povestea, dar sper că o vom termina altă dată.

Ai citit ceva de Scott?

Doris se uită la cavalerul ei salvator cu o privire luminoasă şi recunoscătoare.

— Am citi unele părţi din *Ivanhoe* cu voce tare şi *Doamna Lacului*. Asta despre ce e?

— Povestea are loc chiar în inima Alpilor elveţieni, spuse Kelsey, la ruina unui vechi castel. Dar nu te las să stai cocoşată pe scaunul acela mare. Uite, dacă tot bunica Lane doarme, nu are nevoie de balansoarul ei, aşa că nu văd de ce să nu-l folosim noi. Trebuie să stăm cât mai confortabil. Uite şi o pungă cu bomboane, continuă el, scoţând-o din buzunar, am cumpărat-o pentru tine seara trecută când am fost la lecţii.

— Acum putem începe, spuse Doris, aşezându-se în balansoar, după ce Kelsey îşi trase scaunul lângă fereastra însorită dinspre sud. Asta nu e o pedeapsă chiar aşa de rea, la urma urmei, declară ea, luând o caramelă din pungă şi împingând punga spre celălalt capăt al mesei ca să ajungă şi Kelsey la ele.

Kelsey îşi începu povestea şi nu peste mult timp, amândoi erau fermecaţi de vraja ei.

După o oră, bunica Lane coborî cu o carte de predici pe care o citea mereu duminică după-amiaza.

— Nu, nu, stai acolo, spuse ea când Doris se ridică repede de pe scaun, împrăştiind nasturi pe toată masa. Eu mă duc în camera cealaltă. Acela e scaunul pe care stau când curăţ cartofi şi m-am săturat de el toată săptămâna. Când mă voi plictisi de citit, am să stau cu ochii-n patru şi am să vă anunţ dacă vine cineva.

— Nu cred că se vor întoarce până seara, spuse Kelsey, pentru că domnul Wilde mi-a spus că vrea să treacă pe la domnul Burrows care e pe drumul spre Kentul de Nord.

— O, Kelsey, spuse Doris, abia aştept să văd ce urmează.

Se opri cu acul în aer în timp ce Arthur Philippson încerca să treacă pe marginea îngustă a prăpastiei şi acum când el atârna între cer şi pământ pe trunchiul răsturnat al unui copac bătrân, cu un vultur alpin privindu-l pofticios de pe o cracă din apropiere, fetiţa îşi ţinu

respiraţia, copleşită de speranţă şi de frică.

– Să nu uiţi să coşi nasturii, Doris, spuse Kelsey. Totul se rezolvă foarte bine.

Apoi, ca răspuns la rugăciunea lui Arthur, Ana de Geierstein apăru din ceaţă, calmă, puternică şi plină de compasiune. Kelsey continuă să citească până ce Doris, uitându-se la ceas, spuse:

– E timpul să punem ceainicul pe foc şi să aşezăm masa. M-am simţit foarte bine. Îţi mulţumesc foarte mult.

– Cărţile lui Scott au ceva special, spuse Kelsey entuziasmat. Nu le poţi citi fără să nu-ţi doreşti să fii la fel de curajos, de sincer, de generos şi de loial ca personajele lui. Ultimele lui cuvinte înainte de moarte au fost chiar acestea: „Fiţi buni, dragii mei, fiţi buni”. Vezi, mai am timp o oră întreagă să dau o fugă până în Kent. Îţi las cartea ţie, poate doamna Wilde mai întârzie şi vei avea timp să mai citeşti.

O jumătate de oră mai târziu, domnul Wilde şi Aurelia s-au întors fără doamna Wilde.

– Vezi, îi spuse Thaddeus bunicii, soţia lui Edson Burrows nu se simţea prea bine când am ajuns acolo şi nu după mult timp a leşinat. Edson a spus că din cauza inimii. A început să-i fie din ce în ce mai rău şi Edson a trebuit să meargă până la Kent după doctor şi să-i telegrafieze surorii ei să vină dimineaţa. În casă mai era doar o singură femeie, o fată daneză care nu ştie boabă de engleză, aşa că nu am avut de ales şi am lăsat-o pe Gale să aibă grijă de lucruri toată noaptea. Probabil că nu se va întoarce acasă până ce nu va ajunge sora ei.

Aureliei îi era foame şi somn din cauza lungii călătorii în frig şi a vrut să se ducă direct la culcare. Era încă supărată pe Doris şi nu a cerut să-i spună o poveste. Bunica a insistat să ajute şi ea la spălatul vaselor, aşa că Doris a putut să-şi petreacă seara la lampă şi să citească câteva capitole din acea carte fascinantă. Când se duse să se culce şi se gândi la tot ce se întâmplase în acea zi, îşi dădu seama că avea pentru ce să se simtă foarte recunoscătoare. Şi avea să aştepte cu nerăbdare sâmbăta şi duminica următoare. „Sper că nu e urât din partea mea”, îşi spuse ea în timp ce îşi dădu jos rochia învechită şi o aşeză pe scaun, „să-mi doresc o rochie mai frumoasă ca s-o port la Ridge”.

Rochia aceea o primise primăvara trecută de la o femeie care se îngrijea de săracii unei parohii din New York şi care avea de împărţit mai multe haine folosite. Rochia era pătată cu cerneală chiar în faţă şi, după ce sosise la familia Wilde, un cărbune aprins făcuse şi el o gaură ca o decoraţiune în plus. Din nefericire, rochia era un model standard şi doamna Wilde putuse să o potrivească cu cele mai bune din Kent. „Nu mi se pare”, continuă Doris, „că aşa o rochie e demnă de frumoasa Casă a Iubirii. Dumnezeu trebuie să aibă o mulţime de rochii drăguţe pentru fetiţe, cufere întregi. Ştiu sigur că o să-mi trimită şi mie una. Mama a spus că sunt fetiţa Lui, iar oamenilor bogaţi le place ca odraslele lor să arate bine”.

A doua zi dimineaţă, bunica Lane nu a avut nicio greutate în a găsi un motiv pentru a o trimite pe Doris la magazin, pentru că i se terminaseră bomboanele de mentă şi nu era nimeni acasă care să-i ceară să aştepte altă ocazie. Aşadar, Doris se duse la casa domnişoarei Graves şi fu primită cu bucurie.

— S-a supărat tare doamna Wilde ieri pentru că te-am luat? a întrebat ea.

— A fost foarte dezamăgită că nu a putut să ajungă la biserică, spuse Doris.

— Ţi-a făcut ceva? continuă domnişoara Graves.

Doris zâmbi când îşi aminti ce după-amiază plăcută petrecuse cu o zi înainte.

— A plecat chiar după prânz, spuse Doris, şi încă nu s-a întors. Cineva e bolnav.

— A, da, ştiu, spuse domnişoara Graves. E Jennie Burrows. Se simte şi mai rău în dimineaţa asta. Smith a venit după corespondenţă şi mi-a spus. Hai, dă-ţi haina jos.

Doris ascultă mirată, în timp ce domnişoara Ana scoase un metru din coşul ei de lucru şi începu să-i ia măsurile şi să le scrie pe hârtie.

— Cred că poate să fie mai lungă cu vreo doi centimetri. Nu trebuie să mă întrebi nimic. Cineva de vârsta ta şi exact cu măsurile tale va avea o rochie nouă. Materialul va sosi azi după-amiază şi vreau

să vii la mine şi mâine dimineaţă.

– Mă tem că nu pot pleca de acasă, spuse Doris.

– Spune-i bunicii Lane că te-am chemat eu şi va vedea ea cum va face să fii aici. Poate că Abigail Wilde nu se va întoarce degrabă. **Aşază-**te din nou. Cred că ai timp destul ca să stai să mănânci portocala asta mare.

La familia Wilde, portocalele apăreau doar pe masa Aureliei. Doris mâncase foarte puţine la viaţa ei.

– Asta mă duce cu gândul, a spus ea, la Crăciunul trecut. Femeia de la misiune ne-a adus mie şi mamei un coş plin cu unt şi ouă şi un pui fript şi şase portocale mari. Mi-a părut aşa de rău că mamei nu i-au plăcut portocalele.

– Am crezut că tuturor le plac portocalele, spuse domnişoara Graves.

– Ea a spus că nu vrea niciuna, spuse Doris, şi că eu trebuie să mănânc câtre una pe zi timp de şase zile. M-am rugat de ea mult ca măcar să guste puţin şi poate descoperea că îi plăceau. Aşa că **într-**o zi mi-a făcut pe plac şi a luat o guriţă, dar a dat din cap şi a spus: „Nu, draga mea, nu mă încântă deloc”. Şi erau exact ca acestea, mari, dulci şi zemoase.

Ochii albaştri ai domnişoarei Graves erau în lacrimi, dar Doris nu a observat. La puţin timp după ce fetiţa plecă, Silas şi Pepper sosiră cu poşta de la Kent. Pe lângă sacul cu corespondenţa, Silas îi înmână domnişoarei Graves un pachet învelit în hârtie maro trimis de un magazin ca răspuns la o comandă făcută de ea în acea dimineaţă prin intermediul doamnei Melden către o vânzătoare care o servea de câţiva ani. Pachetul conţinea câţiva metri de caşmir albastru de cea mai bună calitate, mătase pentru cusut şi un metru de fundă lată de aceeaşi culoare pentru părul cuiva.

– Eu îi cumpăr materialele dacă tu îi faci rochia, îi spusese doamna Melden duminică.

– Şi trebuie să te descurci cu acea cantată, spuse domnişoara Graves. Eu nu voi apărea pe scenă data viitoare.

– O voi lua pe Gladys Courtney, spuse prima complice.

Domnişoara Graves îşi petrecu toată după-amiaza tăind şi cosând. Doamna Wilde a ajuns acasă abia a doua zi după-masă şi Doris avu timp să îşi probeze rochia. Două zile mai târziu, când doamna Melden veni în vizită la ei, aduse şi cadoul. Doamna Wilde era tristă pentru că o văzuse pe Jennie Burrows călcând foarte aproape de râul morţii. Dar iată că sania familiei Melden apăru din nou la poarta ei şi – Doamne, oare nu o înşelau ochii? – nu coborî doar doamna Melden, ci şi domnişoara Courtney, a cărei mamă era o descendentă directă din familia Waverley şi care se afla în vârful societăţii din Ridge.

– Vai de mine! exclamă ea. Ma, ia uită-te ce blănuri au! Cred că şi ea a observat-o pe Aurelia şi vrea ceva de la ea.

Doris reuşi să deschidă uşa din faţă fără nicio greutate de data asta pentru că lacătul fusese uns şi răspunse modest la salutul doamnelor, dar cu acel zâmbet rar de care nu era conştientă.

După obişnuitul schimb de politeţuri şi de păreri cu privire la vreme, domnişoara Courtney trecu direct la subiect.

– Am aranjat, spuse ea, ca spectacolul de Crăciun să aibă loc la primărie. Va fi foarte frumos. Sora mea, domnişoara Vida Courtney, a scris versurile, iar domnul Melden a compus muzica. Sunt câteva tablouri de mare efect care vor fi interpuse cu scenele şi avem nevoie de un mic grup de îngeraşi, aşa că am venit să vă întrebăm dacă fiica dumneavoastră poate fi unul dintre ei. Vor fi, bineînţeles, mai multe repetiţii în afara celora de sâmbătă după-amiază, dar dacă le veţi putea trimite pe cele două fetiţe cu Silas Webb, când aduce poşta de seară de la Kent, noi vom avea grijă să le trimitem în siguranţă acasă pe la ora nouă seara când vom termina repetiţiile.

– Cele două fetiţe? repetă doamna Wilde. Nu cred că vreţi să o puneţi şi pe Doris Avery înger.

– Avem alt rol pentru Doris, spuse doamna Melden, pentru că ea face parte din corul nostru, cel de juniori, desigur. La cantată vor participa toţi cei care fac parte din corul senior, intermediar şi junior. Fiecare trebuie să fie la locul lui sau ei.

Cât ar mai vrut doamna Wilde să spună deschis că nu e de acord, dar de dragul Aureliei nu-şi permitea să le supere pe acele doamne.

— Ştiţi, spuse ea, că Doris Avery nu e ruda noastră, nu-i aşa?

— Ştiţi ceva despere părinţii ei, doamnă Wilde? întrebă domnişoara Courtney.

— Nu prea multe, răspunse doamna Wilde. Soţul meu are o verişoară mai îndepărtată la New York şi eu i-am scris să-mi trimită un ajutor în casă. Mama acestei fetiţe tocmai murise şi nişte oameni o luaseră la ei pentru câteva zile. Mama avea o reputaţie bună şi îşi câştiga existenţa din cusut. Erau îngrozitor de săraci.

— Pot să vorbesc cu Doris? întrebă domnişoara Courtney cu blândeţe.

— Sigur, răspunse doamna Wilde, zâmbind cu răceală şi venindu-i să urle atunci când se ridică s-o cheme pe Doris, care veni în cameră şi se aşeză timidă lângă uşă.

— Vino aici, draga mea, spuse domnişoara Courtney. Ţi-am adus versurile pe care trebuie să le cânţi în spectacol. Doamna Wilde a fost drăguţă şi ţi-a dat voie să vii la repetiţii cu Aurelia, care va avea rolul unui înger. Astea sunt versurile tale şi sper că le vei învăţa pe de rost până sâmbătă. Acum du-te şi vorbeşte puţin şi cu doamna Melden. Doamnă Wilde, puteţi s-o chemaţi şi pe fiica dumitale un moment?

Aurelia intră într-o rochiţă frumoasă şi cu un şorţuleţ curat. Părul ei mătăsos îi curgea ca un râu până la talie.

— Da, spuse domnişoara Courtney, stând cu capul într-o parte şi întorcând-o pe Aurelia, eşti exact ce avem nevoie. Doar ridică-ţi mâinile puţin, aşa. Acum uită-te în sus! Excelent. Putem conta pe ea, doamnă Wilde, nu-i aşa?

— Cred că pot să le trimit la repetiţii în siguranţă, răspunse Abigail, copleşită în acel moment de mândria ei satisfăcută.

Doamnele se ridicară să plece şi doamna Melden îi întinse pachetul doamnei Wilde şi-i spuse binevoitoare:

— Ştim ce înseamnă, doamnă Wilde, pentru o femeie atât de ocupată ca dumneavoastră să primiţi în casă o fetiţă sărmană pe care trebuie să o îmbrăcaţi pe timpul iernii. Unii dintre noi s-au gândit să vă ajute în această muncă caritabilă pe care o faceţi şi sperăm că veţi accepta această rochie pentru Doris, iar noi vom fi încântaţi să vedem

că o va purta la repetiţii şi duminica la biserică. Va primi şi costumele pentru spectacol. Comitetul va avea grijă de acestea.

– Vă mulţumesc mult, doamnelor, spuse doamna Wilde, luând pachetul şi dorindu-şi să fie un pui ca să-i poată rupe gâtul. Vă mulţumesc, sunteţi foarte generoase.

Vă puteţi imagina ce greu a fost pentru doamna Wilde să ia pachetul, să le mulţumească şi să i-l dea lui Doris! Privirea recunoscătoare a fetiţei însemna mai mult decât se putea exprima în cuvinte, fiind scăldată în lacrimi. Când sania porni, domnişoara Courtney spuse gânditoare:

– Draga mea Isabel, acel copil e departe de a fi unul obişnuit şi, chiar mai mult, mi se pare că i-am mai văzut chipul undeva. Dacă nu ar avea pistrui şi chipul ei s-ar maturiza puţin, ar fi cu siguranţă foarte frumoasă.

– Are nişte maniere desăvârşite, spuse doamna Melden. Copiii mei abia aşteaptă să vină din nou să le spună o altă poveste.

– Dar unde am mai văzut acel chip? se gândi domnişoara Courtney.

– Acum că ai pomenit de asta, spuse doamna Melden, şi mie mi se pare cunoscut.

– Ce diplomaţi înnăscuţi suntem, nu-i aşa? râse domnişoara Courtney, renunţând deocamdată să dezlege problema care o frământa. Cred că am fi în stare să-i vindem şi zăpadă lui Moş Crăciun!

– Dar mă tem că sărmana copilă va trebui să muncească de două ori mai mult ca să-şi câştige dreptul de a ieşi din casă. Domnişoara Graves e sigură de asta, deşi nu a putut să o facă pe fetiţă să se plângă de nimic, spuse doamna Melden.

– Atunci vom încerca să facem ieşirile ei cât mai plăcute, declară solemn domnişoara Courtney, în timp ce o salutară călduros pe domnişoara Graves, care stătea la geam şi aştepta un semn bun de la ele.

Doamna Wilde deschise grăbită pachetul încă înainte ca doamnele să iasă pe poartă. Rochia albastră şi moale şi panglicile lungi pentru păr alunecară pe jos.

— Pleacă de aici, Doris Avery! spuse ea. Vei pune mâna pe aceste frumuseţi când o să am eu chef. Cum de au ştiut ce mărime porţi? Ia uite, mamă, cum au putut să cumpere aşa lucruri frumoase pentru o cerşetoare?

Aurelia puse mâna pe cadou, plângând:

— E mult mai frumoasă decât a mea! şi se prefăcu că aruncă rochia pe foc.

Pentru o clipă, Doris vru să protesteze, dar îşi dădu seama imediat că nimeni nu va îndrăzni să strice cadoul doamnelor din Ridge şi că frumosul ei cadou era în siguranţă. Cât de mult şi-ar fi dorit să-l strângă în mâinile ei şi să-l ducă la ea în cameră, să-şi îngroape faţa în voalurile acelea fine şi să lase panglicile de mătase să-i curgă ca un râu printre degete, simţind într-adevăr că totul era al ei! Dar Abigail avea din nou puterea să o supere şi să-i zădărnicească dorinţele, aşa că duse cadoul în salonul pustiu, încuie uşa şi îşi băgă cheia în buzunar. Dar Doris se mângâie la gândul că acele lucruri erau ale ei şi i se părea că ele reuşeau să strălucească din salonul acela rece şi întunecat până la ea. Bunica ştia bine ce-i în sufletul lui Doris şi se bucura pentru ea. Şi în acea seară, după ce scările au fost urcate pentru ultima oară până la îndatoririle de a doua zi, bunica veni şi se aşeză pe patul lui Doris şi discutară toată noaptea prin întuneric, cu inimile bătându-le de emoţie.

— Chiar duminică seara mă gândeam, şopti Doris, că rochia mea era prea urâtă pentru Casa Iubirii. Şi azi e abia joi şi imaginează-ţi, bunico, ce e jos, în salon! În casa lui Dumnezeu ai parte de o surpriză după alta!

— Dar vezi tu, draga mea, spuse bunica, mângâind mânuţa înfăşurată în mănuşa albă, cred că doamnele s-au gândit să-ţi cumpere şi să-ţi facă acea rochie cu mult înainte ca să te rogi pentru ea.

— Tocmai în asta constă frumuseţea, exclamă Doris, ridicându-se într-un cot, pentru că înseamnă că Dumnezeu ştie dinainte de ce ai nevoie, înainte ca tu să te rogi.

Capitolul viii

Descoperirea doamnei Wilde

C

Însd veni sâmbăta, Doris primi rochia ei cea nouă cu o oră înainte de începerea repetiţiei.

 Nu înţeleg cum de au ales culoarea asta albastră pentru o sperietoare ca tine, spuse Abigail cu răutate în timp ce înmână rochia şi panglicile proprietarei de drept.

Dar culoarea a fost aleasă foarte bine, pentru că acea nuanţă de albastru scotea în evidenţă tonurile părului ei şi culoarea mereu schimbătoare a ochilor. În acea dimineaţă, Doris a fost chemată în bucătărie mai devreme decât de obicei şi a fost ocupată în fiecare minut, ba cu mătura şi cu spălătorul de vase, ba cu peria şi cârpa de praf, ba cu cuţitul şi cu mopul. Era prea fericită ca să mai simtă oboseala şi, ştiind că, cu excepţia pantofilor, era îmbrăcată foarte frumos, se simţea în al nouălea cer. Bunica o cercetă din cap până-n picioare foarte încet şi iscoditor, dar cu bunătate.

 Mi se pare, Doris, spuse ea, că pantofii ăia nu au fost făcuţi să se asorteze cu aşa o rochie.

 Ştiu asta, bunică dragă, şi nu trebuie să fii surprinsă când mă vei vedea cu o pereche mai frumoasă.

Când Kelsey trecu cu cele două fete, domnişoara Graves era la fereastră şi le făcea semn cu mâna. Ieşi val-vârtej pe uşă cu şorţul în cap, aducând cu ea o beretă frumoasă neagră şi spuse:

 Lasă-mi căciula ta aici, Doris şi ia-o pe asta. Îţi va ţine cald la gât şi la urechi.

Dar Doris ştia bine că altul era motivul pentru care primise acel dar. Multe dintre fetele din cor aveau aşa o beretă.

 Port rochia cea nouă, domnişoară Graves, spuse Doris.

 Bine, copila mea, sper că vei avea parte numai de clipe fericite în ea. La revedere.

 Nu e deloc distractiv să pozez pentru un tablou, se plânse Aurelia. Urăsc lucrul ăsta. Tu te distrezi mult mai bine decât eu.

 Nu se spune „eu”, se spune „mine”, o corectă Kelsey.

– Mine şi Doris nu avem voie să vorbim cu tine, Kelsey Starr, spuse Aurelia, arogantă.

– Nu se spune „mine”, se spune „eu”, râse Kelsey.

– A, Kelsey, interveni Doris, asta mi-a adus aminte ceva legat de tema Aureliei…

– Domnişoara Aurelia, o corectă tânăra domnişoară.

– Bine, domnişoarei Aurelia atunci, continuă Doris zâmbind, tema ei la gramatică pentru luni. Nu ştiu răspunsul la o întrebare.

Kelsey îi explică lui Doris problema, dar nu reuşi să o facă şi pe Aurelia să înţeleagă despre ce era vorba. Cu fiecare lecţie care trecea, domnişoara Turner era tot mai convinsă că Aurelia era foarte grea de cap şi intransigentă. Păpuşile din hârtie şi mărgelele din sticlă au funcţionat cam o săptămână sau două, dar şi-au pierdut repede farmecul. Perspectiva se întuneca pe zi ce trecea. Dacă nu s-ar fi bucurat pentru lucrurile pe care le învăţa Doris din întrebările pe care domnişoara Turner le scria răbdătoare în fiecare săptămână, aceasta din urmă ar fi renunţat cu siguranţă la lecţii. Dar despre asta vom vorbi mai încolo.

Doris nu avu timp să se oprească la familia Melden din cauza pregătirii cu domnişoara Courtney, unde se simţi foarte bine, şi, pe lângă repetiţiile obişnuite pentru duminică, au trebuit să repete şi spectacolul pentru Crăciun, aşa că fetiţa ajunse abia la ora ceaiului. Copiii familiei Melden au fost atât de dezamăgiţi, încât mama lor a spus:

– Poate că doamna Wilde îi va da voie lui Doris să petreacă după-amiaza de mâine cu noi.

Aşa că scrise un bilet în acest sens pe care îl trimise prin cele două fete.

Biletul suna aşa: „Ştiu foarte bine că, dintre toate zilele săptămânii, o mamă vrea ca familia ei să fie reunită duminica, aşa că nici nu îndrăznesc să vă cer să ni-o trimiteţi pe fiica dumneavoastră în acea zi. Dar, Doris, sunt sigură, nu e la dumneavoastră de atâta timp cât să facă parte din familie, aşa că pregătiţi-vă să o vedeţi capturată de familia Melden imediat după slujba de dimineaţă. O vom trimite acasă

în siguranţă imediat după prânz”.

Doamna Wilde izbucni ca o furtună când citi biletul.

— Nu trebuia să fie atât de sigură că nu pot să mă despart de Aurelia duminică, spuse ea. Trebuia să mă întrebe mai întâi! Doris, nu poţi să mergi, nu vei merge, nici măcar un pas n-ai să faci, m-ai auzit?

În acel moment, Doris îl zări pe Kelsey care tocmai urcase pe scările de la pivniţă şi avea o mână pâlnie la ureche de parcă s-ar fi chinuit să audă şi cel mai mic sunet al exploziei, aşa că Doris se aplecă să adune un pai de pe jos, pentru ca doamna Wilde să nu vadă că zâmbea.

— Păcat că nu poţi să mergi, Doris, îi spuse bunica, după ce doamna Wilde ieşi să vadă de găinile ei.

— Mi-ar plăcea, răspunse Doris, dar, nu ştiu de ce, nu-mi fac griji pentru asta. În Casa iubirii, bunico, primeşti tot ceea ce îţi este rezervat numai ţie. Şi dacă nu primeşti ceea ce îţi doreşti, înseamnă că acel lucru nu e pentru tine şi există altceva la fel de frumos care e al tău.

— Eşti cel mai ciudat copil şi ai cel mai deosebit mod de a vedea lumea din câte am văzut eu la viaţa mea, răspunse bunica.

A doua zi dimineaţă, doamna Wilde îşi puse hainele de duminică de parcă ar fi fost un cavaler medieval care îşi îmbracă armura. Se îndreptă spre grajd cu aerul unui erou care se pregăteşte pentru o cruciadă importantă. Atmosfera era încărcată şi ea nu spuse prea multe. Aurelia era foarte enervantă.

— Nu-ţi pare rău că nu poţi merge? o întrebă ea de mai multe ori pe Doris.

Sărmana copilă se bucură când ajunseră la biserică şi se despărţi de familie. Acum nu mai era nevoită să-şi ascundă rochia ponosită, dar era bucuroasă că se îmbracă din nou în hainele de cor şi se poate pierde prin mulţime. La sfârşit, când fetiţele îşi schimbară rochiile şi pălăriile şi se întoarseră la părinţii şi la prietenii lor în biserică, domnul Melden îi spuse lui Doris:

— Cred că acum vei veni la noi, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea, domnule Melden, dar cred că doamna Wilde vrea să mă întorc cu ea acasă.

 Prostii! mai vedem noi, răspunse el. Uite-o şi pe domnişoara Courtney. Şi ea va lua azi masa la noi. Gladys, te rog să o duci pe mica noastră prietenă la soţia mea, cât vorbesc eu cu doamna Wilde.

Abigail se aştepta să fie oprită de doamnele din familie, dar nici nu-i trecuse prin cap că se va întâlni cu administratorul celei mai mari companii din Kent şi, când îl zări îndreptându-se în direcţia ei, hotărârea ei de fier slăbi şi aruncă o privire într-o parte, de parcă ar fi cerut ajutorul lui Thaddeus, care era deja plecat după cai.

 Mă scuzaţi, spuse domnul Melden, venind lângă ea şi întinzând mâna, cred că sunteţi doamna Wilde, de la ferma Deepfurrow, nu-i aşa? Nu mă înşel. Soţia mea mi-a spus că ne-o veţi „împrumuta" pe Doris în după-amiaza asta. Foarte frumos din partea dumitale, pentru că are un mic rol în spectacolul nostru şi aş vrea să-l repet cu ea în timpul meu liber.

Atunci sosiră şi doamna Melden, domnişoara Holcomb şi domnişoara Courtney cu Doris, vorbind foarte frumos cu doamna Wilde şi cu Aurelia şi făcând cunoştinţă cu bunica Lane, a cărei zile în casa Manor fuseseră uitate, dar care cunoştea fiecare rămurică şi mugur din arborele familiei Waverley. Pe drumul spre biserică, Abigail îşi compusese un discurs pe care îl repetase de mai multe ori în timpul slujbei. Şi-ar fi ţinut capul drept, conştientă că hainele ei de duminică erau din lâna de cea mai bună calitate şi că pălăria era de la cea mai bună modistă din Kent şi ar fi spus rar şi foarte hotărâtă: „Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Melden, dar am nevoie de Doris acasă în această după-amiază şi vă rog s-o scuzaţi". Apoi ar fi luat-o triumfătoare de acolo pe umilita şi dezamăgita Doris. În acelaşi timp, avea şi o foarte mare reţinere de a-i supăra pe aceşti oameni, cărora le stătea în putere să-i deschidă sau să-i închidă multe uşi Aureliei. Oarecum enervată de încrederea pe care o aveau în ei înşişi aceşti oameni de familie bună şi nevrând să fie întrecută prin superioritatea lor, ea încercă să-şi adune forţele, strângând tare spătarul stranei, când Thaddeus se întoarse deodată, contrar obiceiului său şi spuse:

 Iacob Binney tocmai a fost anunţat de familia Stovers că tatăl lui se simte rău şi că mătuşa lui l-a chemat imediat la Westbrook

înainte să meargă acasă, şi soţia lui nu poate să meargă pentru că a lăsat friptura în cuptor şi e şi prea departe pentru cele două fetiţe. A întrebat dacă e posibil să-l înghesuim şi pe el în trăsura noastră şi să-l lăsăm acasă, dacă tot trecem mereu pe acolo, şi i-am spus că, de vreme ce Doris nu va veni cu noi, cred că ne putem descurca.

Ce ar mai fi putut face atunci Abigail decât să-i spună doamnei Melden, încercând să zâmbească:

— Se pare că n-o vom lua pe Doris la urma urmei. Sper că nu vă va deranja.

Aşa că Doris a rămas şi a fost luată acasă de familia Melden **într-**un triumf mut. Cum au ajuns, domnişoara Holcomb, o tânără foarte micuţă, o fură pe Doris în camera ei şi scoase din**tr-**o cutie o pereche de ghete frumoase, deşi puţin purtate.

— Sunt puţin cam mari pentru mine, spuse ea, dar sunt aproape noi şi că cred că ţi se vor potrivi. Încearcă-le, draga mea.

Se dovediră a fi chiar pe măsura lui Doris şi aşa se făcu că, atunci când se întoarse în salon, frumoasa rochie albastră nu mai era necinstită de pantofii aceia rupţi din piele de viţel. Masa a fost delicioasă şi Doris a făcut faţă cu succes urmărind atentă manierele domnişoarei Holcomb şi învăţând cum să folosească fiecare tacâm, iar familia o angajă în discuţii în aşa fel încât să o facă să se simtă una dintre ei, fără să o interogheze direct. Într-adevăr, copila se simţi mai în largul ei şi se purtase cu mai multă graţie decât atunci când servea farfuriile cu mâncare în bucătăria familiei Wilde. Fetiţele Melden se bucurară când li se dădu voie să se aşeze de-o parte şi de alta a lui Doris.

— O, Doris, spuse Elena, l-am tot căutat pe Piticul Roşu şi cupa de aur în şemineul din camera noastră, dar nu i-am mai văzut de sâmbăta trecută, de când ai fost tu aici. Am crezut odată că am găsit coliba piticului, dar era aproape arsă.

— Pisicuţa albă nu a fost pe prag, niciodată, niciodată, completă Edwina, consolâ**ndu-**se cu o îngheţată de căpşuni.

— O, îmi pare rău dacă bunul pitic şi-a pierdut căsuţa, spuse Doris. Poate că v-aţi înşelat, totuşi. Poate că a ars căsuţa Gândacului

Negru.

 Atunci poate că o să găseşti tu toate lucrurile înapoi, nu-i aşa, Doris?

 Voi încerca, răspunse ea.

După prânz, copiii s-au lăsat destul de greu convinşi să iasă la plimbarea lor obişnuită de duminică după-amiază şi numai faptul că era singura zi din săptămână în care aveau ocazia să iasă cu tatăl lor i-a împiedicat să fugă să exploreze din nou tărâmul fermecat din vatra creşei. Domnişoara Holcomb şi domnişoara Courtney au urcat sus să discute şi să-şi facă siesta, şi domnişoara Courtney se întrebă din nou:

 Unde oare am mai văzut chipul acela? Trebuie să-mi amintesc.

Doamna Melden i-a spus lui Doris că obişnuieşte să se odihnească puţin pe canapeaua din bibliotecă şi să citească după prânzul de duminică până când soţul ei se întoarce cu fetele şi îi dădu voie copilei să se uite la cărţile de gravură de pe masa din salon şi să se plimbe în voie prin seră. Aşa că o oră trecu foarte rapid, până când domnul Melden şi fiicele sale se întoarseră râzând şi vorbind. Apoi a urmat vizita din creşă, în timp ce domnul Melden şi-a făcut siesta în scaunul său Morris, iar o oră mai târziu a început cea mai minunată experienţă din viaţa lui Doris, pe care nu a uitat-o niciodată în anii de bucurie şi de dureri care au urmat. J.G. Holland a scris: „O, prima dată a lucrurilor bune din viaţă!” şi aceasta a fost prima ocazie a lui Doris de a gusta plăcerea muzicii alături de o familie cu cultură. Drept fundal era chiar armonia luxurioasă şi calmă a salonului, soarele amiezii care lumina nestingherit prin ferestrele largi cu perdelele lor din pânză delicată şi mătase aurie, umbra decoraţiunilor pe pereţi. Câteva covoare bogate în culori domolite, ce proveneau de pe un tărâm îndepărtat care de secole îşi trimitea rezultatele războaielor lor de ţesut pe spatele cămilelor în corturile unor şeici arabi sau în palate egiptene, dădeau la iveală la marginea lor un parchet lăcuit. În faţa şemineului din piatră brută, în care ardea un buştean de brad, se întindea o minunată blană de urs, cu a cărui cap uriaş copiii aveau permisiunea să se joace, trecându-şi degeţelele vesele printre dinţii înspăimântători.

În salon mai era şi o canapea tot aurie, plină de pernuţe în diferite nuanţe ale aceleiaşi culori, printre care se zărea scânteierea uneia din mătase galbenă şi tonul liniştitor al tapiţeriei de un albastru deschis. Cărţile din bibliotecă abundau aici pe câteva rafturi lungi şi joase, iar cele câteva fotografii mari încadrate în rame simple din stejar nu erau aşezate prea aproape una de cealaltă pentru a nu-şi pierde din semnificaţie. Camera era proiectată pentru a fi folosită des şi pentru cât mai mult confort. Azi, în vazele înalte se aflau garoafe galbene proaspete. **Într-**un colţ, era atârnat un felinar din fier adus din Nürnberg, lucrat în mod curios, încadrând nişte ovale din sticlă de culoarea chihlimbarului. Nu erau scaune cu picioare din acelea imposibile şi încurcate, care puteau duce la dezastre, ci toate erau făcute pentru a oferi un loc plăcut de citit sau pe care să-ţi odihneşti capul. La un capăt al camerei se afla un pian uriaş. Aici, domnul Melden îşi ocupă locul obişnuit, cântând din memorie piese cunoscute, uneori în duet cu domnişoara Courtney sau acompanii**nd-**o, întorcând paginile cărţii de imnuri *Mesia*, alegând de ici de acolo câte un refren iubit. Doris stătea fermecată şi răpită, simţind o fericire nouă pentru ea. Apoi, după o oră, domnul Melden se apucă de spectacolul pentru Crăciun împreună cu domnişoara Courtney şi domnişoara Holcomb, aceasta din urmă trăgâ**nd-**o pe Doris lângă ei aproape fără ca fetiţa să-şi dea seama. Cu toţii au făc**ut-**o să se simtă parte din grup şi din muzică, aşa că Doris reuşi să treacă peste toată timiditatea ei. Ea avea rolul unui copil care vizitează, împreună cu alţi membri ai familiei, o mamă nevoiaşă şi pe copiii acesteia în noaptea de Ajun. În timp ce ea cânta, cele două domnişoare schimbară priviri de uimire şi de bucurie cu doamna Melden. Şi cum domnişoara Courtney se uita la chipul fetei, îi reveni din nou în minte acelaşi gând: „Ştiu că nu am cunosc**ut-**o decât acum două săptămâni, dar chipul ei mi-e foarte familiar".

După cină, doamna Melden chemă sania şi, cum era o frumoasă noapte cu lună, tinerele domnişoare au insistat să o conducă pe Doris acasă. Cuibărită între ele pe bancheta încăpătoare, cu o mână în manşonul domnişoarei Holcomb şi cu cealaltă în manşonul domnişoarei Courtney, Doris se simţi pentru prima dată că acolo e

adevărata ei casă.

— Doris, spuse domnişoara Courtney, nu le cunoşti deloc pe rudele mamei tale?

— Nu mai avea pe nimeni, domnişoară Courtney, răspunse Doris, iar tatăl meu a fost singur la părinţi şi a murit la scurt timp de la naşterea mea. Mama îmi promisese că atunci când voi creşte îmi va spune o poveste foarte lungă şi interesantă despre rudele noastre, dar s-a îmbolnăvit şi a murit pe neaşteptate. Mi-au spus că a murit la spital, în somn.

Domnişoara Courtney o strânse mai tare de mână, în timp ce Doris încheie cu lacrimi în ochi.

— Dar nu ai nimic de la ea, draga mea? continuă noua ei prietenă.

— Am o Biblie, răspunse Doris. Coperta e destul de uzată şi e foarte frumos tipărită şi e lucrul cel mai drag din lume.

— Şi nu are niciun nume pe ea? insistă domnişoara Courtney.

— Este un nume pe una dintre paginile goale, spuse Doris, dar cerneala e atât de ştearsă, încât nu am reuşit niciodată să desluşesc ce scrie. Tot ce înţeleg e „cartea ei” şi dedesubt „s-o ocrotească”. Mama mea avea Biblia de la mama ei, care o avea de bunica ei. Pot să desluşesc bine anul 1800.

— Doris, spuse domnişoara Courtney nerăbdătoare, îmi aduci cartea sâmbăta viitoare?

— Bineînţeles, domnişoară Courtney.

Dar au fost mai multe motive pentru care Doris nu s-a putut ţine de cuvânt.

Când familia Wilde s-a întors acasă de la biserică în acea zi fără ea, Abigail era neagră de furie că planul ei fusese zădărnicit. Ura ei irezonabilă pentru copilul orfan ajunsese la culme. Aurelia, care văzuse destul din casa familiei Melden ca să ştie de ce se va bucura Doris toată după-amiaza, împărtăşea protestul mamei ei, care nu avea să fie doar o simplă propoziţie aruncată, ci se va manifesta mai rău. După ce terminară treaba în bucătărie şi bunica Lane îşi îndeplinise îndatoririle cu aceeaşi bună dispoziţie dintotdeauna, doamnei Wilde îi trecu prin

cap să inspecteze camera lui Doris. Era perfect curată. Nu avea prea multe lucruri ca să facă dezordine. Mănuşile albe cu care îşi proteja mâinile pe timpul nopţii erau puse frumos sub masa de lucru. Camera arăta exact la fel ca în noaptea în care sosise, cu excepţia a două sau trei fotografii dintr-o revistă veche pe care i le dăduse Kelsey Starr şi pe care ea le prinsese cu pioneze pe peretele gol. Biblia veche era aşezată pe marginea ferestrei. Doamna Wilde o luă pentru prima dată în mână. „Micuţa cerşetoare cu chip de miel!”, îşi spuse ea, deschizând cartea şi întorcând paginile la nimereală. Pe una dintre foi ceva îi atrase atenţia. Era acel scris aproape şters din care se înţelegea doar „cartea ei”, „s-o ocrotească” şi anul 1800. Doris nu avea să se întoarcă decât peste câteva ore. Luă cartea sub braţ, coborî jos şi se îndreptă spre seră, unde ştia că, în biroul lui Thaddeus, printre cataloagele lui agricole, se află şi o lupă puternică. Thaddeus dormea confortabil în salon cu ziarul săptămânal în faţă. Nu era nimeni în jur. Doamna Wilde se aşeză pe scaunul înalt de lemn de la birou şi deschise Biblia la pagina misterioasă. Apoi, scoţând preţioasa lupă din învelitoarea ei de piele, o puse deasupra liniilor. Lupa, asemenea unui detectiv iscusit, scoase la iveală cuvintele din ascunzişul lor întunecat de pe foaia îngălbenită şi, foarte concentrată, Abigail Wilde citi următoarele:

„Doris Thorne, născută Lady Clifford, fiicei ei dragi, Agnes”.

Apoi urma un alt scris, aproape ilizibil şi prin lupă:

„Agnes Thorne, cartea ei.

Dumnezeu din ceruri s-o ocrotească. 10 mai 1800”.

Doamna Wilde luă o bucată de hârtie şi copie cuvintele. Se uită la ele uimită, neştiind ce să creadă. Numele de Lady Clifford stârni ceva în memoria ei. Parcă venea din acele zile în care citea poveştile lui Christian Andersen. Puse la loc lupa, luă Biblia şi bucata de hârtie şi porni spre casă. În timp ce închidea uşa de la seră, scăpă hârtia din degete şi o rafală neaşteptată de vânt o duse departe. Dar cuvintele i se întipăriseră în memorie. Urcă sus, trecu uşor prin camera bunicii, unde aceasta dormea şi puse Biblia la loc de unde o luase. Apoi se întoarse în salon, agită focul, mai puse cărbuni şi se afundă în leagănul ei, dar nu ca să citească. Mintea ei era prea ocupată să aducă la lumină vechi

amintiri din unghere îndepărtate ale memoriei. Într-un sfârşit, când bunica îşi termină siesta şi veni jos, Abigail o întrebă dintr-odată:

 Ma, ai auzit de cineva pe nume Clifford?

 Cum, Gale? Clifford, Clifford, repetă ea încet, ştergându-şi ochelarii. Nu ştiu, chiar nu ştiu dacă am auzit vreodată numele ăsta, Gale.

 Hai, gândeşte-te bine, mă. Parcă îmi amintesc că, pe când eram mică, mi-ai spus ceva legat de acest nume. Sunt sigură că era ceva legat de familia Ridge.

 Stai să mă gândesc, spuse bunica, stai să mă gândesc puţin.

A urmat o pauză mai lungă.

 Clifford, Clifford, repetă bunica. Da, parcă îmi amintesc. Ceva legat de conacul Manor.

Chipul bunicii se lumină.

 Care era primul nume, Gale?

 Doris, răspunse scurt doamna Wilde.

 Acum ştiu de unde mi se părea cunoscut numele fetiţei Avery. Da, îmi amintesc. Deşi eu nu am trăit pe acele vremuri. Bunica mi-a povestit. Ea era pe atunci servitoare la conac. Doamna de la conac pe atunci era foarte tânără şi plină de viaţă ca o pasăre. Domnul Gramerton Waverley, soţul ei, o adusese tocmai din Anglia şi ea tânjea după prietenii ei din ţara natală. Aşa că a trimis după prietena ei cea mai bună până ea se va obişnui cu noul loc şi feţele străine. Numele prietenei ei era Lady Doris Clifford. Ce-i, Gale, de ce ai sărit aşa?

 A, nimic, spuse Abigail. M-am lovit cu mâna de cuptor. Continuă.

 Da, acum îmi amintesc totul, continuă bunica, cu plăcerea pe care o ai atunci când scuturi de praf o veche rochie pe care ai purtat-o când erai tânără. Bunica mi-a spus că povestea a făcut mare vâlvă pe atunci.

 Nu contează asta, spuse nerăbdătoare Abigail. Povesteşte-mi.

 Lady Doris Clifford era foarte frumoasă, cunoştea multă lume şi venea dintr-o familie foarte bogată. Părinţii ei aranjaseră ca ea să se mărite cu cineva pe care ei îl aleseseră pentru ea. Era un fel de

aranjament prin care două averi mari se uneau. Dar ea nu-l iubea pe acel bărbat. Era tânără şi nici măcar nu ştia bine ce e dragostea şi voia să le facă pe plac părinţilor şi familiei Waverley, aşa că s-a stabilit ca fratele ei şi acel bărbat să vină după ea în America la sfârşitul acelui an şi să se căsătorească imediat după ce se vor întoarce în Anglia. Mama mea mi-a spus că acelea au fost nişte vremuri foarte fericite la conacul Manor. Cei din familia Waverley, în majoritate, au fost oameni serioşi, cu frica lui Dumnezeu, dar acea generaţie a fost mai diferită. Tânăra doamnă a fost cea care a dat startul. Nu era nimic rău la ea, doar că era foarte neserioasă şi înfumurată din cale-afară, aşa că îşi dorea să fie mereu în mijlocul atenţiei şi dădea bal după bal, organiza piese de teatru şi serate nesfârşite, unde se bea prea mult vin. Lady Clifford era foarte apropiată de doamna Waverley. Da, îmi amintesc foarte bine acum, exact cum mi-a povestit mama.

 Şi? insistă Abigail cu sufletul la gură.

 Într-o zi, un bărbat misterios a venit la Green. Nimeni nu ştia cine e. S-a aşezat sub stejarul bătrân din colţul de nord, lângă poarta de fier de la domeniile conacului, şi-a dat jos pălăria şi a început să cânte. Avea o voce asemenea unei orgi din biserică. Tânăra doamnă şi Lady Clifford se plimbau pe aleea pavată dinspre drum şi s-au oprit să asculte. Toţi oamenii care treceau pe acolo s-au oprit, fie că erau în trăsuri, fie că mergeau pe jos. Unii râdeau şi-şi băteau joc de el, dar cei mai mulţi rămâneau muţi de uimire. Bunica mea era tânără pe atunci, dar nu a uitat niciodată acea zi, nici cuvintele pe care le-a cântat acel bărbat, pentru că mai târziu le-a găsit într-o carte de cântece. Versurile erau cam aşa:

„Vocea îndurării strigă: «Fugiţi în munţi, pentru că neamul pierdut al lui Adam întru Christos a făcut o fântână.

Pentru păcat şi mizerie şi orice încălcare a legii.

Sângele Lui curge liber în râuri de mântuire.»”.

Bunica mi-a spus că nu i-a impresionat atât de mult versurile sau melodia, ci însuşi omul acela. Chipul lui părea că strălucea de la o lumină interioară. După ce cântă, deschise Biblia şi citi un verset. „Crede în Domnul Iisus Christos şi vei fi salvat”. Oamenii ieşiră în fugă

din casele lor. Doamna şi Lady Clifford stăteau aproape de poartă, ca să poată auzi. Şi de atunci nu s-a mai auzit niciodată la Ridge o asemenea predică. Nu a fost lungă, dar i-a făcut pe oameni să plângă când i-a implorat să se întoarcă de la idolii lor către Iisus Christos şi să-L urmeze. Doamna asculta cu nasul în aer, dar Lady Clifford se făcu palidă şi-şi aplecă capul. Când termină, predicatorul spuse o scurtă rugăciune, se aplecă să-şi ia pălăria şi atunci fierarul îl invită să cineze la casa lui. Oamenii se îngrămădiră în jurul lui şi începură să-i pună întrebări, şi doamna era atât de curioasă, încât a trimis-o pe mama să meargă să afle cine era omul acela. Se întoarse peste câteva clipe şi le spuse că era ceea ce se numeşte un predicator metodist, o nouă sectă care era foarte dispreţuită, că le sucise minţile unora dintre săteni şi aceştia îl rugară să vorbească din nou şi, cum era o zi frumoasă de vară, fierarul le spuse că la noapte va avea loc o nouă întâlnire pe câmpul din spatele casei lui. Ca să scurtăm povestea, când sosi noaptea, se strânseră pe câmp oameni de tot felul şi Lady Doris Clifford era acolo, acoperită cu o manta lungă şi plângând de ţi se rupea inima. Pregătiseră o bancă lângă predicator şi, când el le spuse celor care vor să fie salvaţi de păcate să vină şi să îngenuncheze, Lady Clifford se duse. Metodiştii abia apăruseră în Kent şi unii dintre ei erau acolo. În acele zile, erau foarte dispreţuiţi de celelalte biserici, dar păreau să aibă ceva care îi făcea fericiţi. Ei numeau acel lucru „dovada”, deşi eu nu am ştiut niciodată ce înseamnă. Dar, orice ar fi fost, Lady Clifford a primit şi ea „dovada” în acea seară şi s-a spus că faţa ei era ca a unui înger şi s-a întors şi a vorbit foarte frumos mulţimii. Şi tocmai atunci pastorul congregaţiei şi rectorul episcopal urcară pe scenă cu poliţistul şi au spus că toată întâlnirea era ilegală, că trebuie să înceteze şi că predicatorul trebuie să plece din oraş în mai puţin de o oră. Aşa că el a coborât în Kent pe jos, urmat de cei câţiva metodişti şi au cântat tot drumul.

— Dar ce s-a întâmplat cu femeia aceea nebună de Clifford? întrebă Abigail.

— Ei bine, necazurile ei au început în acea seară. Domnul Gramerton Waverley şi doamna lui s-au făcut foc şi pară. Vezi tu,

bunica mea era chiar la etaj şi a auzit totul. Dar nu au putut să facă nimic cu Lady Clifford. A fost tare ca o stâncă şi, duminica următoare, a angajat pe cineva să o ducă în Kent la slujba metodiştilor, pentru că familia Waverley au refuzat să-i dea chiar şi o căruţă ca să ajungă acolo. Lucrurile s-au înrăutăţit într-atât încât Lady Clifford a fost nevoită să plece de la conac şi a stat ceva vreme cu o femeie metodistă din Kent. Voia să se întoarcă în Anglia ca să le vorbească şi celor de acolo despre ceea ce descoperise. A crezut că poate va reuşi să-i convingă pe părinţii ei. Şi-a vândut perlele şi şi-a cumpărat biletul de călătorie, dar înainte de a pleca, a petrecut câteva săptămâni cu metodiştii din New York, s-a măritat cu unul dintre predicatori şi s-au întors la părinţii ei. Tot ce a aflat mama mea după aceea e că părinţii ei au alungat-o şi au dezmoştenit-o, şi apoi a călătorit foarte mult cu soţul ei, cântând şi predicând şi aducând mulţi oameni la Dumnezeu. Şi soţul ei fusese alungat de familia lui. Tatăl lui era un profesor la Universitatea din Cambridge şi mama lui era fiica unui lord, iar metodiştii erau batjocoriţi în acele zile.

Când bunica îşi termină povestea, Abigail se ridică şi se duse sus. Era albă ca varul şi ochii o ardeau. Se duse direct în camera lui Doris, rupse cu grijă foaia cu pricina din Biblie, coborî înapoi şi, aprinzând un chibrit la cuptor, puse pagina pe cărbuni şi privi cum arde.

— Nu va şti niciodată, spuse ea nemiloasă, şi nici ei nu vor şti niciodată!

În acea seară, înainte de culcare, bunica Lane află totul despre după-amiaza minunată de la Ridge.

— Şi ia uite, bunico, spuse Doris, arătându-i încălţările noi.

— Ia te uită! exclamă bunica. De unde au apărut?

— Erau într-un dulap în Casa Iubirii, râse Doris.

Doris descoperi cu tristeţe a doua zi că pagina goală din Biblie lipseşte, dar nu se uitase la ea de mult timp şi poate că mama ei avusese vreun motiv să o rupă.

Capitolul ix
Inelul turcoaz

CU o săptămână înainte de Crăciun, Doris apăru în faţa uşii domnişoarei Graves abia trăgându-şi sufletul.

— O, domnişoară Graves! exclamă ea. Nu am timp, pentru că doamna Wilde m-a trimis la magazin şi, ca să am un minut să vorbesc cu dumneavoastră, trebuie să alerg încoace şi înapoi.

— Dar trebuie să intri chiar şi pentru un minut, răspunse domnişoara Graves, trăgând-o în casă. Ce s-a întâmplat, draga mea?

Doris căută în buzunarul hainei şi scoase un ghemotoc de hârtie maro pe care îl puse în mâna domnişoarei Graves, spunând:

— Ştiţi că se apropie Crăciunul şi vreau să le fac celor de acasă un cadou, dar nu bani şi chiar dacă aş avea, ştiţi că nu pot merge până la magazine şi mă întrebam dacă nu ştiţi pe cineva care să-mi cumpere inelul? E singura bijuterie pe care o am şi mă gândesc că valorează vreo cinci dolari.

Domnişoara Graves desfăşură hârtia şi examină inelul foarte atentă. Era din aur, avea o piatră de peruzea şi probabil că a costat când a fost nou cam un dolar şi jumătate.

— De unde îl ai, draga mea? întrebă ea blând.

— În urmă cu doi sau trei ani, răspunse Doris, mama m-a dus cu un vapor într-o călătorie lungă. Cineva îi dăduse bilete pentru noi şi ne-am petrecut ziua pe ţărm, unde valurile veneau mereu către noi şi eu am săpat o fântâniţă în nisip pentru ca s-o umple valurile şi am găsit inelul acesta în nisip. Nu am ştiut ce să facem cu el, pentru că erau o mulţime de oameni pe plajă în acea zi, iar inelul trebuie că era acolo de destul de mult timp, pentru că era îngropat adânc. Atunci era prea mare pentru mine, dar anul trecut mama mi-a zis să-l port ca să-mi amintească mereu ziua petrecută împreună pe ţărmul oceanului.

— Atunci înseamnă mult pentru tine, spuse domnişoara Graves,

uitându-se în continuare la inel.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, spuse Doris cu lacrimi în ochi. Într-adevăr, era simbolul acelei zile, dar nimeni nu poate schimba ce am trăit şi nici nu îmi poate fura amintirile. Acea zi petrecută împreună va fi mereu cu mine, cu sau fără inel. Dar nu suport gândul să nu am nimic de oferit, domnişoară Graves. Nu vreau să vă deranjez, dar credeţi că aţi putea să-l vindeţi?

— Cred că pot să-l vând foarte uşor pentru cinci dolari, răspunse domnişoara Graves. Poate că vom reuşi într-un fel sau altul să vii cu mine în Kent şi să vezi singură ce cadouri să alegi.

— Minunat! strigă Doris.

— O voi invita pe bunica Lane la o plimbare cu sania. Ea şi aşa nu iese prea des din casă. Să-i spui doamnei Wilde că te-am chemat la mine şi că i-am trimis vorbă că voi veni după bunica Lane mâine după-amiază. Sper că vom putea să te luăm şi pe tine, cumva.

Doamna Wilde a fost foarte mulţumită să primească acea invitaţie pentru bunica, mai ales când văzu bucuria aproape copilărească din ochii aceia bătrâni. Şi în plus, ea era prea ocupată ca să se ducă la Kent să facă nişte cumpărături de care avea mare nevoie. Bunica nu prea avea niciodată bani în sărmana ei poşetă, de aceea Abigail, împinsă de o presimţire care îi atinse inima într-un loc neaşteptat de fragil, când îi dădu lista pentru cumpărături şi banii necesari, mai adăugă un dolar, spunându-i:

— Poate vrei să-ţi cumperi şi tu ceva, mă. Nu ai mai fost în oraş de o căruţă de ani.

Abigail nu ştia atunci că tocmai plantase sămânţa florii albe şi înmiresmate a unei amintiri dulci care va înflori atunci când acele mâini bătrâne vor fi împreunate pe vecie şi acel glas nu se va mai auzi. O, câte grădini ale viitorului cultivăm noi în fiecare zi! Şi când te gândeşti că, dacă n-am fi fost egoişti, în ele ar fi putut creşte doar crini şi nu spini.

Bunica n-a avut somn în acea noapte de fericită ce era. Avea un dolar numai al ei pentru Crăciun! În timpul obişnuitei lor discuţii înainte de culcare, Doris îi mărturisi că domnişoara Graves va încerca

să o ia şi pe dânsa.

 Va face ea cumva, spuse bunica. E specialistă deja în lucrurile astea.

Şi chiar a reuşit, pentru că în după-amiaza în care luase inelul turcoaz, se duse la Ridge şi de acolo la Kent şi păru să fie încântată de rezultatul eforturilor sale, pentru că, după ce **s-**a întors în zori, pe când lemnul pocnea vesel în sobă sub ceainicul strălucitor ca un preludiu la cântecul apei care fierbea, se plimba din cămară la masă şi de la masă în cămară fredonând refrenul unui vechi cântec de Crăciun pe care obişnuia să-l cânte în cor când avea şi ea obrajii roşii că ai lui Doris.

În acea seară, când Kelsey veni după ziarul săptămânal, ea avea pregătit un bilet pentru doamna Wilde în care îi spunea că a fost în acea zi la Kent, că a văz**ut-**o pe profesoara Aureliei şi că aceasta a rugat-o să o anunţe pe doamna Wilde că ea nu va putea să ajungă la fermă a doua zi, dar dacă se poate să o trimită doamna Wilde pe Aurelia la Kent pentru lecţii, să o lase să rămână la cină şi apoi peste noapte ca să meargă la un spectacol la primărie? Şi Doris va trebui să vină ca să dea unele explicaţii în legătură cu întrebările de aritmetică, dar, bineînţeles, asta nu va dura mult. Domnişoara Turner voia demult să facă ceva pentru Aurelia şi aceasta era ocazia potrivită. Ea o va trimite pe Aurelia acasă a doua zi dimineaţă.

Doamna Wilde citi biletul cu voce tare.

 Bine, trebuie să spun, declară ea la sfârşit, că toate lucrurile par să se aşeze la locul lor de data asta, domnişoara Graves vrea să o ia pe bunica la cumpărături, iar Aurelia se va distra fără să o poarte şi pe Doris după dânsa. Doris, sper că înţelegi că nu eşti invitată la familia Turner, nici măcar nu-ţi vei da pălăria jos. Va trebui doar să asculţi ce are să-ţi spună domnişoara Turner şi apoi îţi vei vedea de treaba ta. Nu sunt sigură dacă e nevoie să mergi şi tu, doar că mama va avea multe pachete şi nu va putea să le lase în sanie când va merge din**tr-**un magazin în altul. Te vei distra de minune, Aurelia.

Doris, departe de a simţi invidia pe care doamna Wilde sperase să i-o strecoare în suflet, se îmbrăţişă în spatele uşii de la cămară şi abia se abţinu să nu sară şi să o îmbrăţişeze şi pe bunica Lane care

trecea pe acolo. Bunica zâmbea în timp ce făcea aluatul pentru gogoşi. În acest fel în care „lucrurile se aşezaseră la locul lor” ea recunoscu mâna domnişoarei Graves şi, când Abigail se duse să vadă dacă rochia Aureliei pentru duminică e în ordine, îi spuse lui Doris:

 Nu ţi-am spus eu că Ana Graves e specialistă?

 Ce înseamnă „specialistă”, bunico? Un înger fără aripi?

 Doamne, nu, copilo! E o persoană care le descurcă pe toate.

De când îşi vânduse inelul, Doris scria pe o pungă din hârtie maro o listă cu lucrurile pe care intenţiona să le cumpere pentru familie şi pentru domnişoara Graves. Se necăji mult că nu putea să întrebe pe nimeni, pentru că nu cunoştea preţurile. Sărmana copilă! Niciodată nu avusese nici măcar un sfert de dolar, aşa că cei cinci dolari i se păreau o adevărată avere. Deocamdată, lista ei arată cam aşa:

„CE AŞ VREA SĂ CUMPĂR

1. Pentru bunica – o blană de nurcă şi un balansoar cu perne.

2. Pentru Kelsey – opera completă a lui Shakespeare legată în piele.

3. Pentru domnul Wilde – papuci de casă din pâslă.

4. Pentru doamna Wilde – o umbrelă cu mânerul din argint.

5. Pentru Aurelia – un inel din aur.

6. Pentru angajaţi – voi decide mai târziu.

7. Pentru domnişoara Graves – o poşetă ca a domnişoarei Courtney, cu multe lucruri înăuntru”.

Poarte că dacă îi va mai rămâne ceva din cei cinci dolari îi va mai cumpăra bunicii o pungă cu apă caldă în locul borcanului cu oţet încălzit pe care îl ia cu dânsa în pat în fiecare seară. Doris se gândi la lista aceasta ore întregi, neştiind ce să aleagă uneori dintre umbrela din mătase şi o broşă din aur, alteori schimbând papucii domnului Wilde cu o pălărie din lână, sau colecţia lui Shakespeare cu un palton. Sufletul ei candid nu cunoştea gelozia şi spiritul Crăciunului îi inundă inima şi o făcea să-şi dorească să vadă toată lumea din jurul ei fericită.

Când sania se puse în mişcare a doua zi, Doris stătea pe bancheta din spate cu domnişoara Graves, iar Aurelia împărţea

bancheta din spate cu bunica Lane. Din cauza zgomotului clopoţeilor, cele două prietene puteau discuta în linişte şi după puţin timp, Doris îşi scoase preţioasa listă şi i-o arătă complicei ei, spunându-i:

— Vă rog, vreţi să vă uitaţi puţin peste asta? Dar să nu vă uitaţi la sfârşit, unde e îndoită, pentru că e o surpriză. Sunt aşa de fericită!

Domnişoara Graves luă hăţurile în mâna dreaptă şi bucata de hârtie în mâna strângă şi se uită pe listă. I-o înapoie lui Doris cam tăios. Drumul era mai îngust aici şi din faţă venea o căruţă trasă de vite, aşa că domnişoara Graves fu nevoită să tragă pe dreapta, ceea ce îi dădu ocazia aparent necesară de a-şi scoate batista din mânecă şi de a-şi şterge ochelarii. Începu o dată sau de două ori să vorbească cu Doris, dar de fiecare dată încheie cu acel îndemn autohton „Ghiii!”, întorcându-şi calul înapoi pe drumul bătătorit. Până la urmă, îşi făcu curaj şi spuse încet, ca să nu fie auzită în spate:

— Draga de tine! Nu-mi place să-ţi spun asta, dar lucrurile pe care le-ai scris acolo costă mult mai mult de cinci dolari. Va trebui să refaci lista, Doris!

O umbră întunecă chipul vesel de lângă ea.

— Te rog să nu te superi, fetiţo, continuă domnişoara Graves. Intenţia contează şi dragostea şi bunătatea din sufletul tău valorează mai mult decât toate. Inima ta ne face nouă viaţa mai frumoasă, dacă nu ştiai. După ce o vom lăsa pe Aurelia la domnişoara Turner, vom avea ocazia să refacem lista.

Aveau nevoie de timp şi de multe strategii ca să găsească ocazia potrivită. Aurelia refuză să fie lăsată la uşa domnişoarei Turner până când nu se plimbă în sus şi-n jos pe toată strada principală şi îşi alese cel ai scump magazin pentru a-şi cheltui cei trei dolari pe care îi strânsese în puşculiţa ei de porţelan în acel an. Bunica Lane a vrut să vadă dacă acea casă în care a fost pentru prima oară servitoare mai era pe strada Willow. De puţinele ori în care ea venise în Kent cu Gale, aceasta nu avusese niciun minut de pierdut cu „hoinăritul”, aşa că domnişoara Graves se hotărî că bunica Lane va putea hoinări cât doreşte. Găsiră o curăţătorie pe locul căsuţei albe din amintirea bunicii. Bătrâna se lăsă în sanie oftând.

– Mai vrei să mergi undeva, bunico? întrebă domnişoara Graves.

– Da, Ana, dacă nu te deranjează, aş vrea să o caut pe Lavinia Lines, Jenkins după numele de fată. Trăieşte cu fiul ei şi cu familia acestuia. E ţintuită la pat de câţiva ani. Am fost prietene foarte bune, dar nu am mai văzut-o de când s-a măritat Gale.

– Nu cumva te referi la mama lui George Lines? întrebă domnişoara Graves cu blândeţe. Toată lumea îl cunoaşte pe aici – colectorul de taxe, dar a reuşit să rămână iubit de toţi.

– Da, acela e băiatul cel mai mare al Laviniei Lines. Am auzit că şi-au făcut o casă nouă.

– Cunosc foarte bine locul, spuse domnişoara Graves, întorcând sania pe o străduţă laterală şi oprind la o casă pe care scria „LINES” cu majuscule. Doris, ai tu grijă de cal, te rog, până o ajut eu pe bunica să coboare şi să ajungă la uşă. Bunico, ne vom întoarce după tine peste o oră, pentru că ştii că după-amiezile sunt scurte acum.

– Acum eu vreau să fac cumpărături, spuse Aurelia. Mama mi-a dat voie să fac ce vreau cu banii mei.

– Ai făcut o listă? spuse domnişoara Graves.

– Pentru ce? întrebă Aurelia cu ochii mari.

– A, nimic, răspunse domnişoara Graves, doar că e Crăciunul şi am crezut că vrei să le cumperi cadouri părinţilor tăi şi bunicii.

– Cred că nu, spuse Aurelia, dând din cap. Îşi pot cumpăra singuri tot ce vor. Eu îmi voi lua un inel din aur cu piatră albastră, aşa cum are Doris, numai că mai frumos, şi o eşarfă, şi o pungă de bomboane.

– Şi eu îţi voi cumpăra un cadou, Aurelia, spuse domnişoara Graves.

– Ce frumos! spuse fata, arătându-şi gropiţele din obraji. Ce anume?

– Îţi voi lua o nouă puşculiţă în formă de porcuşor în locul celei pe care ai spart-o azi, răspunse domnişoara Graves cu asprime.

Dar mintea înceată a Aureliei nu pricepu aluzia şi ea spuse că s-ar bucura să primească un porcuşor.

Domnişoara Graves îşi opri calul în faţa magazinului pe care îl

alese Aurelia şi cumpărăturile fură făcute imediat. Apoi se îndreptară spre familia Turner şi Doris intră pentru câteva clipe ca să primească instrucţiunile. Domnişoara Turner o trimise pe Aurelia în dormitorul de la etaj ca să se pregătească şi, după ce aceasta plecase, o luă pe Doris în braţe, o sărută şi îi spuse:

— Eşti o fetiţă foarte dragă şi vreau să ştii că te iubesc foarte mult. Eşti foarte deşteaptă şi nu va trebui să trăieşti mereu la familia Wilde. Să nu-ţi pierzi curajul, draga mea.

Apoi luă un pacheţel şi-i spuse:

— Voi merge cu tine până la sanie pentru că vreau să vorbesc cu domnişoara Graves.

Aşa că îşi aruncă un şal peste umeri, o luă pe Doris de mână şi fugiră pe scări şi pe alee până la poartă.

— Mă bucur foarte mult că Doris a putut veni la Kent, domnişoară Graves.

— Da, dar dacă n-aţi fi fost dumneavoastră ca **s-**o invitaţi pe Aurelia, copila n-ar fi putut ieşi din casă.

— Am o cutie de bomboane pentru Doris, spuse domnişoara Turner. Credeţi că îi vor da voie să o păstreze?

— Voi avea eu grijă de asta, răspunse domnişoara Graves. Nu trebuie să staţi aici în frig. Întoarceţi-vă în casă şi treceţi pe la mine când mai mergeţi la Corners. Vă mulţumesc frumos.

Luiza Turner se aplecă şi o sărută pe Doris de bun-rămas, pu**nându-**i pachetul în mână şi se grăbi să se întoarcă în casă. Aurelia se uita pe fereastra dormitorului.

— Acum, spuse domnişoara Graves, ne vom adăposti **într-**un şopron al unui hotel până să mergem după bunica şi ne vom uita peste lista ta.

Domnişoara Graves întinse bucata de hârtie pe coperta unei cărţi pe care o ţinea pe genunchi. Doris era foarte emoţionată.

— Vă rog să nu vă uitaţi la partea aceea îndoită, domnişoară Graves.

— Doris, vrei să-mi promiţi că nu vei cheltui niciun ban pe mine?

— O, vă rog, nu spuneţi asta, imploră Doris. Mi **s-**ar rupe inima

dacă nu v-aş dărui nimic, şi se gândi la poşeta plină de lucruri pe care o avea domnişoara Courtney.

– Doris, eu preţuiesc dragostea ta mai mult decât orice ai putea să-mi cumperi din magazin, chiar dacă ai avea şi o mie de dolari să cheltuieşti. Nu ştii că dragostea adevărată este cel mai de preţ lucru din lume?

– Dar nu se poate să o împachetez şi să v-o dau în mână, domnişoară Graves.

– Nu, micuţo, dar dacă ţi-aş spune că mâinile mele sunt pline cu tot ceea ce am nevoie, dar că inima mea avea un gol pe care tu l-ai umplut, poate că vei înţelege că mi-ai dăruit deja cel mai frumos lucru de care erai în stare. Înţelegi?

Doris dădu din cap încă în dubii. În vâlvătaia cumpărăturilor de Crăciun, trupul şi spiritul par să renunţe la vraja lor de o viaţă.

– Acum, draga mea, poţi să te gândeşti la altceva care i-ar place bunicii, în afară de blană şi de balansoar?

– M-am gândit la o pungă din cauciuc pentru apă caldă, spuse Doris cu regret.

– Exact, răspunse domnişoara Graves. Vezi tu, ea iese foarte rar la plimbare, dar în schimb se culcă în fiecare seară şi imaginează-ţi ce bine se vor simţi picioarele ei obosite cu acea pungă caldă! Poţi să cumperi una cu un dolar jumătate şi vei rămâne cu trei dolari jumătate pentru celelalte cadouri. Sunt nişte cărţi de poezii adunate anumit pentru Crăciun la cincizeci de cenţi bucata şi cu siguranţă vom găsi una care să-i placă lui Kelsey, şi câte o batistă frumoasă pentru soţii Wilde şi pentru Aurelia e de ajuns, iar pentru angajaţi, două cutii de hârtie de scris la douăzeci de cenţi. Oamenii aceia mereu scriu scrisori către ţara lor. Am pus cincizeci de cenţi pentru batista doamnei Wilde, aşa că vom lua una elegantă şi fină, ca s-o poarte la biserică. Ea se pricepe la lucrurile de calitate.

– Mi-ar plăcea să-i dau şi domnişoarei Turner o batistă frumoasă, spuse Doris.

Domnişoara Graves se aştepta la asta şi răspunse:

– Da, poţi să-i cumperi pentru că ţi-au mai rămas aproape doi

dolari. Îi vom lua una frumoasă ca a doamnei Wilde.

 Şi îmi mai rămâne peste un dolar, nu-i aşa?

 Da, Doris.

 Domnişoară Graves, niciodată în viaţa mea nu am cheltuit mai mult de un peni pe bomboane şi aş vrea să văd cum e să cumperi o dată bomboane de douăzeci de cinci de cenţi. Bunicii îi plac cele de mentă şi sunt sigură că şi că bărbatului care m-a urcat pe scenă îi plac. E un om foarte bun. I le puteţi da dumneavoastră, nu-i aşa, domnişoară Graves?

 Desigur, draga mea.

 Şi acum, vă rog să nu mă întrebaţi de ce, dar lăsaţi-mă să am un mic secret legat de acel ultim dolar. Nu vom plănui ce vom face cu el.

Domnişoara Graves văzu că nu are de ales.

 Doris, spuse ea, nu voi obiecta să-l cheltui aşa cum vrei dacă îmi vei spune un lucru.

 Ce anume, domnişoară Graves?

 Nu e nimic de care să ai mare, mare nevoie?

 Cred, spuse Doris cam reţinut, că aş avea nevoie de o nouă periuţă de dinţi. A mea e prea uzată.

 Atunci, draga mea, răspunse domnişoara Graves, promit să nu spun un cuvânt în legătură cu ce vei face cu dolarul rămas dacă eşti de acord să mă ajuţi să-ţi iau o periuţă de dinţi.

 Acum, domnişoară Graves, dacă vreţi, puteţi citi ce era scris pe bucata îndoită. Am vrut atât de mult să v-o cumpăr!

 Copil cu sufletul mare, spuse domnişoara Graves, zâmbind la chipul drag întors spre ea. Poate că te va consola să ştii că poşeta domnişoarei Courtney costă pe puţin cincizeci de dolari. Acum să mergem după bunica.

O găsiră pe bunica radiind de fericire după o lungă discuţie cu vechea ei prietenă. Nu ar fi fost prea greu pentru Gale să aranjeze dinainte asemenea întâlniri. Dar ea nu-şi dăduse seama câtă nevoie avea mama ei de puţină viaţă socială. Bunica se simţea foarte bine, înveselită nu doar de acea întâlnire, ci şi de o ceaşcă de ceai şi se apucă

să-şi cheltuiască dolarul cu un entuziasm şi un mister care i se păreau copilăreşti domnişoarei Graves. „Când e nevoie de atât de puţin ca să-i facem fericiţi pe oameni”, îşi spuse ea, „de ce să lăsăm pe cineva afară în frig?”

Până la urmă, avusese ocazia să aducă bucurie la două persoane în acea zi. Doris trecu de la o tejghea la alta cu obrajii roşii şi cu ochii strălucitori, şi când plasa şi cartea şi batistele şi bomboanele au fost toate alese şi împachetate frumos, şi domnişoara Graves insistă să-i cumpere o periuţă de dinţi de treizeci de cenţi şi un săpun alb cu miros de viorele, Doris declară:

– Acum veţi merge până în celălalt capăt al magazinului, nu-i aşa? Şi vă veţi întoarce cu spatele la mine, nu-i aşa? Şi nu vă veţi întoarce să vă uitaţi peste umăr şi nu veţi trage cu ochiul, nu-i aşa?

Aşa că domnişoara Graves promise solemn şi se îndepărtă cu regret, dar zâmbind şi Doris făcu prima achiziţie de una singură. Dacă ne gândim că domnişoara Graves, încă din copilărie, a mers regulat la biserica strămoşilor ei puritani, că nu i-au plăcut niciodată „plăcerile lumeşti” şi că niciodată nu s-a putut spune că cineva i-a „făcut curte”, am putea spune că e puţin deplasată alegerea lui Doris de a-i cumpăra o casetă mică în formă de inimioară drept primul ei cadou de Crăciun pentru buna ei prietenă. Mulţi ani mai târziu au râs împreună la amintirea acestui cadou, dar până în ziua morţii ei, acea casetă nu şi-a părăsit niciodată locul de pe noptiera fetei bătrâne.

După toate aceste cumpărături, plus acele lucruri de care avea nevoie doamna Wilde, domnişoara Graves le invită pe Doris şi pe bunica la o ciocolată caldă. La uşă dădură nas în nas cu Silas Webb şi soţia lui. Când o cunoscu pe Doris, acea doamnă voinică se arătă foarte nedumerită.

– Nu cred că te-am mai văzut până acum, fetiţo, dar parcă te ştiu de undeva. Gândul ăsta n-o să-mi dea pace până când nu îmi dau seama de unde te ştiu. Poate e din cauză că Silas mi-a vorbit atât de mult despre tine şi parcă te-aş cunoaşte de-o viaţă.

– Domnul Webb a fost foarte bun cu mine, spuse Doris.

– Cum îi merge? o întrebă Silas pe domnişoara Graves mai la o

parte.

— Nu se plânge, spuse domnişoara Graves, nu e genul ei, dar eu sunt cu ochii pe ea şi intenţionez să o păzesc cu atenţie.

Înainte ca cele trei să se suie în sanie ca să se întoarcă acasă, magazinele îşi aprinseseră toate beculeţele şi atmosfera de sărbătoare le învălui. Bunica şi Doris **s**-au uitat mereu în urmă până când a dispărut în zare şi ultimul stâlp de lumină.

— Ana, spuse bunica, ieşirea aceasta mi-a făcut mult bine. Prefer asta decât toate harpele şi coroanele veşnic purpurii pe care mi le-ai îngrămădi pe mormânt. Când nu voi mai fi, să-ţi aminteşti ce zi minunată mi-ai dăruit.

Când ajunseră la poarta familiei Wilde, Kelsey şi doamna Wilde veniră să ia cumpărăturile pe care i le ceruse bunicii să le cumpere. Doris avu timp să-i dea domnişoarei Graves caseta pe care o cumpărase pentru ea. Cutia de bomboane de la domnişoara Turner fu împachetată la un loc cu bunurile luate de fetiţă pentru familie.

— Pentru că, insistă cea care **i**-l înmână, dacă spui că în acest pachet ai cadouri de Crăciun pentru familie, bineînţeles că nu va umbla nimeni.

Domnişoara Graves se îndepărtă fericită şi ceilalţi intrară în casă. Doris voia să urce scările, când doamna Wilde, punând pe masă un braţ de pachete, se întoarse deodată spre ea.

— Ce ai acolo? ceru ea să ştie.

— Nişte lucruri pe care le-am cumpărat, răspunse Doris, strângând în braţe pachetul, păstrând încă în privire fericirea de peste zi. Nişte lucruri pentru Crăciun, ştiţi dumneavoastră.

— *Tu* ai cumpărat nişte *lucruri*! ţipă stăpâna ei, *tu*!

Smulse pachetul din braţele copilei. Thaddeus tocmai intrase, dar Kelsey ducea calul în grajd. Abigail începu să dezlege prima sfoară.

— Aş vrea să ştiu de unde ai avut bani? continuă ea, trecând la cealaltă sfoară cu degetele nerăbdătoare.

Încă o clipă şi toate pachetele separate vor fi pe masă. Doris întinse rugătoare mâna.

— O, doamnă Wilde, spuse ea, vă rog, nu desfaceţi pachetele, îmi

veţi strica Crăciunul!

– Ţi-am spus mai demult că tu nu ai nicio treabă cu Crăciunul, cu excepţia spectacolului în care te-au băgat cei de la Ridge, dar pe care eu nu m-aş baza aşa de mult. Desigur că voi desface pachetele astea, şi începu să desfacă cutia în care se afla punga de cauciuc.

Bunica era aproape, încercând să spună ceva, dar copleşită ca de obicei de forţa incredibilă a fiicei ei.

– O, doamnă Lane, strigă Doris, vă rog să mergeţi în salon sau oriunde altundeva, dar nu vă uitaţi!

– Ascultă aici, spuse Thaddeus, înaintând şi adunând cu braţul său lung toate pachetele de pe masă, întinzându-i-le lui Doris, ia astea şi du-te în camera ta.

– Stai, spuse Abigail cu ură, prinzând-o de braţ. Spune-mi mai întâi de unde ai luat banii. Cred că aş face bine dacă aş număra mărunţişul din cutie.

Doris se făcu palidă.

– Nu sunt o hoaţă, doamnă Wilde, spuse ea încet. Banii erau ai mei. Mi-am vândut inelul.

Abigail avu o scurtă tresărire, dar nu-şi ceru scuze.

– Bine, atunci du-te şi lasă-ţi haina şi pălăria şi grăbeşte-te înapoi jos. Nu ştiu de ce te agiţi atât pentru Crăciun. Aurelia va primi un pian nou, dar în afară de asta şi de ce va primi în şosete, nu va mai fi nimic. Ţi-am mai spus de câteva ori şi vorbesc foarte serios: tu eşti aici ca să faci nişte lucruri, nu ca să le primeşti. Acum du-te!

Doris era atât de bucuroasă că familia nu văzuse cadourile ei înainte de vremea potrivită, că nu puse la inimă răutatea doamnei Wilde. Ca să fim sinceri, îi mai tăie din extazul acelei zile, dar după ce îşi puse la loc sigur pachetele, îşi spuse: „Ştiu că şi eu voi avea parte de un Crăciun în Casa Iubirii şi îmi voi agăţa şi eu şosetele. Doamna Wilde nu are cum să împiedice ca lucrurile care sunt pentru mine să ajungă acolo. Cel puţin voi păstra cutia de bomboane de la domnişoara Turner şi o voi pune în şosete”.

A doua zi, Aurelia sosi foarte înfumurată. O urmă pe Doris peste tot, din bucătărie în cămară şi chiar şi la subsol, povestindu-i toate

bucuriile vizitei ei, întrebând-o mereu „Nu ţi-ai fi dorit să ai şi tu asta?” sau „Nu ai vrut să vezi şi tu lucrul acela frumos?”, dar într-un sfârşit, când fură aproape de doamna Wilde, Aurelia o întrebă cu răutate:

— Am văzut-o pe domnişoara Turner că te-a sărutat de rămas-bun şi că ţi-a dat un pachet care părea a fi o cutie de bomboane. Aşa era?

— Nu am desfăcut pachetul, răspunse Doris.

— Ce am auzit? spuse doamna Wilde în timp ce bătea ouăle. Doris, du-te sus şi adu pachetul aici imediat. Nu-i de mirare că te-ai speriat aşa de tare aseară şi ai făcut-o pe misterioasa. Le-ai ascuns ca să le mănânci singură în camera ta. Vulpe şireată ce eşti!

Doris se întoarse cu pachetul. Era prima cutie cu bomboane pe care o avea, dar rezistase tentaţiei de a trage cu ochiul pe sub hârtie. Doamna Wilde i-o luă din mână.

— Domnişoara Turner ţi-a dat şi ţie o cutie, Aurelia?

— Nu, răspunse Aurelia, a spus că ar vrea să-mi dea nişte bomboane, dar s-a temut că nu vei fi de acord pentru că eşti foarte atentă la ceea ce mănânc, dar eu mi-am dorit foarte mult. Hai, să vedem! insistă Aurelia, în timp ce mama ei rupse hârtia albă care fusese legată cu o panglică roşie, cu o rămurea de ilice în vârf.

— Gale, interveni bunica timidă, crezi că e bine să deschizi cutia? E a lui Doris.

— Ma, răspunse aspru Abigail, acest copil îmi datorează hainele de pe spatele ei şi mâncarea pe care o primeşte, aşa că am dreptul să fac cum cred eu mai bine cu tot ceea ce are legătură cu dânsa. Aşa că nu te amesteca.

— Hai, dă-mi una, dă-mi una! se rugă Aurelia, dansând în jurul mesei când văzu bomboanele apetisante printre marginile hârtiei. Dă-mi-o pe aia mare roz cu nucă!

Doamna Wilde întinse cutia spre ea şi fata îşi alese bomboana dorită, spunând:

— Ce are înăuntru, mamă?

— Numai ciocolată, răspunse doamna Wilde, acoperind la loc

cutia. Doris, de vreme ce ai adus pe ascuns această cutie în casa mea, nu vei primi nicio bomboană, nicio bucăţică. O vom încuia în dulap, lângă celelalte lucruri ale Aureliei.

Doris simţi atunci că nu-şi doreşte nimic mai mult decât o bomboană. Aurelia privi încântată bomboana roz şi gustă din ea puţin câte puţin, ca să dureze cât mai mult şi chiar îndrăzni să o plimbe pe sub nasul proprietarei de drept, scoţând acel sunet pe care îl fac copiii ca să-ţi facă în ciudă, sunet care nu poate fi transcris în cuvinte.

Doris era cât pe ce să ia mopul ud din găleată şi, cu o lovitură scurtă, să arunce bomboana delicioasă dintre degetele călăului ei, dar se stăpâni şi se ridică în picioare, părând deodată mai înaltă şi mai matură, cu ochii aruncând scântei, fără a simţi dorinţa de răzbunare, ci doar nedreptatea care i se făcea. Nu ridică tonul, dar vocea ei joasă şi calmă îşi atinse ţinta.

– Doamnă Wilde, spuse ea, eu am primit acele bomboane. Aveam tot dreptul să le aduc în casa asta şi să le pun în camera mea. Intenţionam să vă servesc pe toţi şi, după cum aţi putut vedea, nu am deschis-o. Nu faceţi bine să mi-o luaţi. Vă rog să mi-o înapoiaţi imediat.

Oricât de ciudat ar părea, doamna Wilde se duse înapoi la dulap şi aduse cutia, întinzându-i-o tăcută lui Doris. Aurelia rămase şi ea cu gura deschisă. Doris luă capacul, trecu cutia pe la bunica şi pe la ceilalţi, luă şi ea una şi puse cutia pe masă, spunând:

– Putem să mai luăm câte o bomboană după masă şi voi fericită, doamnă Wilde, să o las pe Aurelia să mănânce câte bomboane îi veţi da voie.

Camera rămase scufundată în tăcere. Aurelia se retrase să se joace cu păpuşile, iar doamna Wilde se duse în cămară şi se aşeză pe butoiul cu zahăr, ducându-şi mâna la frunte, de parcă ceva o lovise.

– Nu a fost nici ieşită din minţi, dar nici calmă cum e de obicei, murmură ea. Ce Dumnezeu a fost asta?

– Doris, şopti bunica, cum ai reuşit asta?

– Nu ştiu, răspunse Doris, luând o altă bomboană, dar am simţit că e dreptul meu să cer ce îmi aparţine, bunico dragă.

Capitolul x

Hoţul

Ura doamnei Wilde faţă de Doris crescu mult în urma celei din urmă întâmplări, dar, în acelaşi timp, influenţa care îi mai potolise mânia încă de la întâmplarea cu rochia roşie părea să-i înfrâneze şi limba ascuţită şi o făcu să-şi dea seama că nu trebuie să pretindă de la micuţa ei ajutoare să mai muncească tot atât de mult. De asemenea, conştiinţa ei nu-i dădea pace de multe ori, gândi**ndu-**se la foaia ruptă din Biblia lui Doris şi totuşi se simţea fericită că un copil care vine din**tr-**o familie atât de bună şi are atât de multe talente este sub puterea ei.

Mai erau doar câteva zile până la Crăciun şi principalul subiect de discuţie din casa Wilde era pianul care fusese comandat prin**tr-**o agenţie din Kent şi trebuia să sosească în orice zi de la New York. Doamna Wilde sporovăia pe marginea acestui subiect la fiecare masă şi chiar şi între mese, despre cum a adunat ea majoritatea banilor din vânzarea untului şi a ouălor, despre faptul că Thaddeus a plătit deja avansul de o sută de dolari şi despre banii în plus pe care i-au dat pe gaz pentru a ţine deschis şi cald salonul nefolosit până atunci. Oamenii de la Ridge nu aveau saloane închise şi reci. Aurelia nu mai obosea vorbind despre pereţii calzi şi uşile deschise şi despre familia Melden.

– Doris, spuse ea, nu ai vrea să primeşti şi tu un pian?

– Voi primi, răspunse Doris.

– Vai, ce mincinoasă! exclamă Aurelia. Şi unde e?

– Nu am spus că voi primi chiar azi, zâmbi Doris, ştergând mai apăsat bomboniera de sticlă pe care o spălase. Poate că încă nu e construit. (Ea văzuse interiorul unui pian la biserică). Poate, continuă ea cu imaginaţia aprinsă, poate că o parte din el încă creşte în trunchiul unui copac uriaş care are zăpadă pe crengi, iar vara sunt multe păsări printre frunzele lui şi îl fac să pară un copac muzical, ştii tu.

Aurelia strâmbă din nas dispreţuitoare, însă Doris continuă

veselă:

— Nu m-aş mira dacă clapele hoinăresc undeva prin jungla africană, iar fierul e închis în întunecimea adâncurilor acestei ţări şi lâna pentru ciocănele e încă pe spatele unei oiţe din Scoţia. Dar tot e pianul meu.

— Nu cred că îl vei primi niciodată, niciodată, spuse Aurelia, cu zgârcenie. Al meu va fi aici foarte curând şi mama a spus că nu ai voie să-l atingi decât atunci când ştergi praful de pe el, iar eu voi începe lecţiile imediat. Nu te vei simţi oribil, Doris, când mă vei auzi cântând la pian?

— Nu, Aurelia, nu mă voi simţi oribil. Voi fi fericită să te văd cântând. De ce nu aş fi?

— Pentru că tu nu vei şti să cânţi şi eu da!

Aurelia se îndepărtă ţanţoşă.

În acea seară primiră odată cu poşta un bilet de la agenţia din Kent care spunea că pianul va fi trimis a doua zi dimineaţă. Doamna Wilde se dădu foarte importantă la masă când spuse că nu e de acord cu plata în rate.

— Am făcut asta o dată, spuse ea hotărâtă, când am cumpărat mobila de stejar pentru dormitorul meu, dar n-am să mai fac aşa cât oi trăi. Nu cred că m-am săturat vreodată de chipul vreunui om aşa cum mă săturasem de faţa acelui colector. Venea numai o dată pe lună, dar mie mi se părea că locuieşte la pragul nostru. Dacă pianul e în regulă, dacă sună bine şi nu e zgâriat de la transport, am deja banii pregătiţi, şi, Thaddeus, ori tu ori eu vom merge a doua zi cu banii la Kent. Ce ai spus, Thaddeus? E mai sigur să ţinem banii la bancă şi să plătim cu cec? Ei bine, mie îmi place să ţin banii acolo unde pot să-i văd şi să-i ating în fiecare minut. Nu voi risca ca vreun casier nenorocit să fugă cu banii mei!

Doris se uită din întâmplare la ajutorul brunet care era din Ungaria şi care stătea lângă grădinarul suedez la celălalt capăt al mesei. Domnul şi doamna Wilde stăteau faţă în faţă, ambii la mijlocul mesei. Acest ungur, Borka pe numele său, se presupunea că ştie foarte puţină engleză şi că domnul Wilde trebuia să-i explice de multe ori

prin semne ce avea de făcut în fiecare zi. Nu-şi manifestase niciodată dorinţa să înveţe să vorbească, nu era atent la conversaţiile din jurul lui şi nimeni nu-l auzise vreodată să rostească vreun cuvânt în engleză. Suedezul înţelegea bine engleza, vorbea în frânturi, era de doi ani la fermă şi era de încredere. Lui Doris nu-i plăcuse niciodată înfăţişarea ungurului. Era un bărbat ursuz, cu sprâncenele dese şi negre. De data aceasta, când se uită la el, observă parcă o oarecare atenţie din partea lui la ceea ce spunea doamna Wilde şi o tresărire a genelor sale groase, dând la iveală privirea lui neagră, care în acel moment era departe de a fi tâmpă, ci chiar şireată. Totul se întâmplase atât de repede, încât lui Doris nici nu-i venea să creadă că avusese această revelaţie, dar totuşi o nelinişti.

Tocmai în acea seară avea loc ultima repetiţie pentru spectacol. Cele două fete plecară de la Corners cu diligenţa. Soţia lui Silas era pe bancheta din spate. El îi vorbise mult despre Doris şi inima ei de mamă se legase de acel copil oropsit. Le servise pe copile cu felii subţiri de melasă dintr-o pungă şi discutară despre spectacol, care era cel mai aşteptat eveniment din Kent. O lanternă se clătina prinsă de capătul din faţă al acoperişului diligenţei şi ochii doamnei Webb analizară chipul lui Doris cu o privire uimită şi atentă. Un pachet se desprinse de bagaje şi se rostogoli în drum.

— Prrr, Pepper! strigă Silas. Pepper întoarse o ureche surdă şi continuă să meargă. Prrr, cal încăpăţânat!

O smucitură puternică a ştreangului din dreapta rupse în două pielea uzată şi Pepper se opri.

— Poate că acum vei recunoaşte şi tu că nu le ştii pe toate, izbucni Silas, trăgând o palmă viguroasă, dar blândă pe spatele partenerului său de afaceri, după care coborî în drum şi-şi căută cuţitul şi o bucată de sfoară.

Pepper ştia că palma aceea fusese o „mângâiere din dragoste” şi scutură din cap, respirând cu răceală.

— Nu vrei să recunoşti, nu-i aşa? continuă Silas. Bine, tot ce pot să-ţi spun e că ai rupt hamul în aşa hal, că n-o să mai ţină mult.

După ce a reparat cureaua, Silas ridică de jos sacul cu nuci

americane şi, pe când se urca la locul lui, soţia lui îi spuse cu nerăbdare:

 Ia ascultă, Silas, am mai văzut undeva chipul fetiţei Avery!

Dar Pepper tocmai atunci pornise şi răspunsul stăpânului său fu acoperit de scârţâitul roţilor.

 Eu nu am aşa de multă treabă acasă, continuă doamna Webb, de aceea merg de multe ori să-i ajut pe cei de la Ridge. Uneori merg şi să mătur şi să şterg praful la conac. E un loc minunat, dragile mele. Este acolo o sală imensă şi lungă care are numai tablouri pe pereţi, tablouri şi plante agăţătoare, tablouri ale celor decedaţi din familia Waverley, ştiţi voi. Se spune că tânărul Allston e îndrăgostit de locul acela şi că-l va deschide din nou. Noi îl vom aştepta la magazin. Nu e decât un pas până la sala de acolo.

Silas o ajută pe Aurelia să coboare, iar soţia lui o luă în braţe pe Doris şi îi strecură pe furiş feliile care au mai rămas în buzunar.

Călătoria şi discuţia cu doamna Webb distrase gândurile lui Doris de la neliniştea ei legată de Borka. Înainte să plece de acasă, avusese ocazia să-i spună lui Kelsey că îl suspectează pe ungur şi că acesta ştie mai multă engleză decât crede familia. Kelsey îi răspunse că acelaşi gând îi trecuse şi lui prin minte cu câteva zile în urmă când îl găsise pe Borka în şură citind un ziar despre care Kelsey era sigur că era o publicaţie din Chicago şi nu era tipărit **într-**o limbă străină. Borka strânse repede ziarul şi-l puse în buzunar.

Atunci Doris îşi mai aminti ceva care se întâmplase cu câteva seri în urmă. Un vânzător din Kent venise la fermă ca să se târguiască pentru stocul lui de ouă pe o lună. Doamna Wilde vorbise cu el cam un sfert de oră înainte de cină. El îi puse câteva bancnote în mână şi, după ce plecă, doamna Wilde aprinse o lampă de mână, ţinând încă banii în mâna stângă şi urcă pe scările din spate. Doris o auzi că se urcase în pod, aşa cum făcuse de multe ori până atunci. Borka umplea cutia cu lemne atunci când doamna Wilde primi banii şi, deşi nu-şi terminase treaba, ieşi pe uşa din spate tocmai când ea urca scările. Doris se strecură în urma lui şi, ascunsă în umbra grilajului pentru struguri, îl văzu îndreptâ**ndu-**se spre hambar, unde îşi avea camera, şi, la scurt

timp după, ridicând puţin un chepeng, de unde vedea foarte bine fereastra de la pod. Doris se întoarse şi se uită şi ea în acea direcţie şi văzu o lumină slabă şi o umbră mişcându-se prin faţa geamului fără perdele. Se întoarse în bucătărie foarte îngrijorată şi decisă să urmărească evenimentele.

Repetiţia decurse foarte bine şi Aurelia, încântată de rochia ei lungă şi vaporoasă şi de aripile albe, uită de această dată să fie geloasă pe Doris şi drumul înapoi fu plăcut.

A doua zi dimineaţă, întreaga familie era entuziasmată de sosirea pianului. Aurelia stătu timp de o oră la fereastra care dădea spre drumul spre Corners. Doris era ocupată să o ajute pe doamna Wilde să aranjeze salonul închis atâta timp. Obloanele fură deschise, jaluzelele trase în spatele cortinelor de dantelă de Nottingham şi, pentru prima dată în ani, soarele dimineţii lumină coşurile uriaşe cu trandafiri roşii de pe covorul de Brussels. Canapeaua neagră fu scoasă din colţul ei, scârţâind şi protestând din fiecare încheietură, pentru a face loc pianului în spaţiul mare dintre colţ şi fereastra din nord. Masa cu suprafaţa din marmură, pe care se afla o cruce albă împodobită cu trandafiri mari de ceară şi acoperită cu un bol de sticlă, fu mutată din mijlocul camerei între cele două ferestre din faţă. Goblenul pătrat cu ramă de mahon, lucrat în punct-cruce de către bunica lui Thaddeus, fu băgat într-un colţ lângă etajera pentru bibelouri, a cărei rafturi triangulare adăposteau scoici de mare, un coral alb, daghereotipuri, o sticlă cu imaginea Casei Albe, raftul de sus etalând fără ruşine un oribil buchet de flori multicolore din lână. O lustră veche de pe un alt raft prinse o rază de lumină între prismele ei şi părea că tremură şi că protestează de indignare în faţa schimbărilor.

– Vine! Doamne, vine! strigă Aurelia din turnul ei de veghe, bătând din palme când zări camionul în zare.

Peste câteva momente, toată casa fu cuprinsă de panică. Şoferul camionului era singurul om trimis de către agenţie, aşa că Thaddeus şi cei doi angajaţi fură chemaţi să ajute la ducerea pianului în casă. Uşa principală fu scoasă din ţâţâni şi un aer rece intră în hol. Şoferul le dădea indicaţii celorlalţi trei bărbaţi, a căror confuzie făcea treaba de

două ori mai dificilă. Doamna Wilde, cu un şal pe cap şi pe umeri, îşi făcea şi ea simţită prezenţa, strigând:

— Să nu-l scăpaţi, să nu-l scăpaţi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, treci în casă, ţipă şi Thaddeus, roşu la faţă şi enervat pentru că se lovise la un deget.

Şoferul înjura în germană, ungurul rupse tăcerea lui obişnuită şi striga şi el în dialectul lui slav, iar suedezul mormăia şi trăgea. Doamna Wilde continuă să se învârtă pe acolo, dând sugestii, ameninţând, stând în calea lor, iar câinele contribuia şi el la gălăgia şi la furia generală repezi**ndu-**se printre picioarele oamenilor şi lătrând din răsputeri. Dar în sfârşit, instrumentul era la locul lui, eliberat de toate pânzeturile şi cuverturile cu care era împachetat şi stejarul lăcuit, literele aurite şi clapele albe şi negre străluceau în toată frumuseţea lor. Oamenii plecară, uşa fu pusă la loc şi închisă şi, imediat ce făcu un foc în şemineu pentru a încălzi aerul, doamna Wilde descuie salonul mic, unde o încuiase pe nerăbdătoarea Aurelia ca să nu răcească, şi ea şi bunica primiră permisiunea să inspecteze noua comoară.

— Vreau să-l vadă şi Doris! spuse Aurelia, învârti**ndu-**se pe scaunul de la pian şi lovind clapele.

— Doris, strigă doamna Wilde, vino aici!

Doris apăru repede şi doamna Wilde continuă:

— Domnişoara Aurelia te-a chemat ca să vezi cadoul ei de Crăciun şi cred că e o bună ocazie să-ţi spun că nu ai voie să-l atingi niciodată. Nu e o frumuseţe?

— Într-adevăr, răspunse Doris din toată inima, în ciuda lacrimilor din ochi. Cred că e minunat să înveţi să cânţi.

— Bine, acum te poţi întoarce în bucătărie, spuse doamna Wilde, şi să continui să exersezi cu cuţitul de tăiat cartofi. Aurelia, trebuie să începi lecţiile chiar de săptămâna viitoare.

Doris se înapoie la munca ei şi o auzi pe Aurelia zdrăngănind la pian câteva minute. „Sunt sigură că aş putea să compun un refren cu un singur deget”, se gândi Doris. „Simt muzica gâdilâ**ndu-**mă în palme şi în mâini de parcă ar vrea să iasă. Mă bucur că există şi pentru mine un pian undeva. Cel care le face cu adevărat este Dumnezeu şi El are

foarte multe. Poate că în timp ce îl aştept pe al meu, mă va lăsa să cânt la pianul Aureliei, chiar dacă doamna Wilde nu-mi dă voie”.

Spectacolul urma să aibă loc în acea seară şi doamna Wilde îşi bătu capul toată ziua cum să facă să o împiedice pe Doris să cânte partea importantă pe care o primise. Dimineaţa, la cafeaua de la micul dejun, îi oferi o gogoaşă mare, unsuroasă şi nu prea bine coaptă. Lui Doris nu-i fuse poftă de aşa ceva. Tot dimineaţa, a pus-o să spele din afară geamurile de la etaj, sperând că va răci. La amiază, în locul feliei subţiri de plăcintă pe care i-o dădea de obicei la desert, insistă pe lângă Doris să mănânce un triunghi generos de plăcintă cu carne, care avea o umplutură copioasă şi cam crudă. Se înfurie la culme când Doris taie doar o bucăţică de deasupra şi lăsă neatinsă umplutura.

— Aş vrea să ştiu, ţipă ea, dacă mâncarea mea nu e destul de bună pentru tine, răzgâiată mică ce eşti! Eu încerc să îţi dau puteri pentru spectacolul de diseară dându-ţi mâncare bună şi tu o refuzi cu nasul pe sus! Îţi spun eu, va mai trece multă vreme până vei mai căpăta o altă felie de plăcintă!

— Ai grijă, Doris, îi spuse Kelsey când aceasta trecu pe lângă el în drumul ei spre coteţ. Încearcă să te dărâme.

— Kelsey, răspunse Doris, ţi-am povestit odată despre Casa Iubirii, dar tu ai râs de mine. Nu ai observat în psalmii de duminica trecută că s-a vorbit despre Casa Siguranţei? Ei bine, acela e un alt nume pentru Casa Iubirii.

— Copilă curajoasă şi haioasă! spuse Kelsey cu bunătate în glas. Nu ştiu ce intenţii ai, dar eşti de treabă.

În timp ce lucra, Doris se gândi mult la ungur şi simţi că trebuie să vorbească cu cineva din familie înainte să plece cu toţii la Ridge în acea seară. Doamna Wilde dezvăluise că are bani în casă pentru pian şi Doris îşi dădu seama că trebuie să-i ţină în pod. Era sigură că şi Borka ştia asta. Toată familia va fi plecată la Ridge până noaptea târziu, iar suedezul intenţiona să meargă în Kent să-şi petreacă seara cu concetăţenii lui care lucrau la moara de acolo. După cină, când cei doi angajaţi plecară de la masă şi doamna Wilde se duse să se îmbrace, Doris îi spuse domnului Wilde:

— Vă rog să mă iertaţi, dar ştiţi că plecăm cu toţii în seara asta. Credeţi că e bine să lăsăm toţi banii în casă?

— Prostii, copilo, răspunse domnul Wilde. Casa asta e ca un seif, chiar dacă e departe de strada principală şi cu toate troienele de afară. Nici măcar vara nu vedem vreun vagabond pe aici. Ce te nelinişteşte?

— E doar un presentiment, domnule Wilde. Aveţi grijă de banii dumneavoastră.

— Bine, voi vorbi cu soţia mea.

— Dar să nu rostiţi numele meu, vă rog.

Thaddeus înţelese motivul pentru care Doris îi ceru asta şi, când se duse după Abigail să-şi schimbe hainele, îi spuse **într**-o doară:

— M-am tot gândit la banii aceia pentru pian. Nu ştiu unde îi ţii, dar dacă nu eşti sigură sută la sută că sunt în siguranţă, mai bine i-ai lua cu tine.

— În siguranţă! exclamă Abigail. Aş vrea să văd eu hoţul care va putea găsi cei patru sute de dolari.

— Dar, Gale, banii aceia reprezintă ani lungi de muncă şi şansa Aureliei de a cânta la pian. Nu vreau să mă amestec, dar cred că ar fi mai bine să-i iei cu tine.

Abigail îşi perie părul cu mişcări lungi şi provocatoare, dar o privire de teamă i se citi pe chip. Apoi vorbi:

— Eram absolut sigură că banii sunt în siguranţă, dar acum m-ai făcut să mă îndoiesc. Voi sta cu grijă toată seara dacă nu-i iau cu mine.

Oftă din greu, aprinse o lumânare şi urcă scările spre pod. Se întoarse curând cu o rolă mare de bani, pe care o puse **într**-o pungă de piele şi şi-o legă la gât înainte să-şi îmbrace bluza.

— Sper că eşti mai liniştit, Thaddeus, spuse ea aspru. Eram şi aşa destul de obosită, fără să-mi mai dai şi tu o grijă.

Între timp, la parter, Doris luă argintăria Aureliei şi duzina de „linguri pentru oaspeţi” a doamnei Wilde şi le ascunse în făina de porumb din cămară.

Într-un sfârşit, erau toţi gata de plecare şi o porniră la drum. Era o noapte senină, cu stele şi la puţin timp intrară **într**-o coloană lungă de trăsuri care veneau dinspre Kent şi fermele din nord.

— Cred că îţi tremură picioarele, Doris, spuse Aurelia, când te gândeşti că trebuie să cânţi în faţa atâtor oameni. Nu m-aş mira dacă ai claca.

— Nimănui nu-i va păsa dacă va claca, spuse doamna Wilde, pentru că oricum nu va fi observată. Probabil că a primit un rol mic pe care nu l-a vrut nimeni altcineva.

— Eu prefer să fiu un înger, spuse Aurelia, chiar dacă nu cânt singură.

Bunica o mângâie pe Doris în semn de încurajare. Copila tremura de emoţii şi de teama să nu dezamăgească familia Melden şi pe domnişoara Courtney. Când sosiră la sala primăriei erau adunaţi o mulţime de oameni, orchestra făcea pregătirile pentru sunet, iar camerele de schimbat forfoteau de atâtea voci. Până când Doris fu îmbrăcată în rochia de mătase cu flori albastre pe care trebuia să o poarte în prima scenă de la petrecerea din seara Ajunului, uitase de toate din jurul ei, în afară de rolul ei. Pentru câteva zeci de minute, spectacolul avea să devină viaţa ei. Scenariul nu era original, dar muzica era minunată şi decorul atrăgător.

În mijlocul unei familii adunate în jurul bradului de Crăciun veni o zână care le povesti despre o mamă bolnavă care avea trei copii sărmani şi care locuiau **într-**o casă sărăcăcioasă din apropiere. Bineînţeles că imediat fură umplute două coşuri, unul cu jucării şi dulciuri şi altul cu mâncare şi o delegaţie din partea familiei porni să aducă fericire celor oropsiţi. În camera lor, cei trei copii îşi agăţară şoseţelele şi se culcară. Mama, copleşită de durere şi fără speranţă, nu poate auzi cântecul îngerilor pe care cei mici îl aud în somn. Formele albe se apleacă uşor peste pat şi copiii zâmbesc. Dar mama îşi ridică capul de pe braţe şi cântă *Cântecul Şosetelor Goale*… „Le-aş putea umple cu dragostea mea”.

Se aud voci vesele pe scări. O bătaie în uşă. Intră zâna, tatăl, mătuşa, fratele mai mare şi câţiva copii, ducând pachete şi coşuri. Băiatul vânzătorului vine şi el cu bradul, cu lumânări şi cu metri întregi de beteală. Doris îşi puse blana deoparte şi adună în jurul ei copiii treziţi din somn. Cântă *Cântecul Bradului*. Era un cântecel drăguţ, dar

Doris îl prefăcu într-o adevărată bijuterie. Toată lumea o ovaţionă. Aplauzele fură insistente. Domnul Melden le făcu semn lui Doris şi orchestrei. Cântă din nou cele câteva versuri. Aplauzele fură şi mai puternice. Domnul Melden zâmbea. Făcu semn pentru încă un bis şi Doris cântă din nou:

„În inima codrilor de departe.
Unde totul este verde şi tăcut.
Dumnezeu a plantat un copac pentru voi.
Pe versantul abrupt al unui munte.
Şi numai păsările şi cerul ştiau
Că era pentru voi, dragii mei, pentru voi!”

Muzica însăşi era fermecătoare, dar Doris, cu aceeaşi imaginaţie mereu vie, se lăsă cuprinsă de atmosfera din jurul ei cu o bucurie şi o blândeţe care merse direct la inimile celor din sală. Numai doamna Wilde era încruntată şi îi trase un cot lui Thaddeus, care bătea din palme cu toată forţa.

O doamnă care stătea într-o parte, foarte aproape de scenă, cu ochelari negri şi care fusese condusă la locul ei de o îngrijitoare foarte experimentată, care acum era aşezată lângă ea, îşi ridică capul pe care îl ţinuse până atunci aplecat cu o oarecare tristeţe. Pe chipul ei se citeau interesul şi plăcerea.

— Cine e? şopti ea către îngrijitoarea care avea programul.

— Staţi să văd, răspunse ea, uitându-se pe foaie. *Cântecul Şosetelor Goale*, *Cântecul îngerilor*, *Cântecul Bradului*, da, uite-l, Doris Avery se numeşte, doamnă Gilbert.

— E una dintre fetiţele Ridge? întrebă doamna Gilbert. Am stat aşa de mult timp închisă în casă, că nu mai ştiu ce s-a întâmplat pe aici.

— Îl voi întreba pe domnul Melden, răspunse îngrijitoarea.

La sfârşitul spectacolului se oferiră cadouri celor din cor şi din şcoală. Aceeaşi colecţie de bomboane, cărţi, portocale şi păpuşi. Însă Doris primi de la fetiţele Melden o cutie mare în care se afla fotografia înrămată a Păstorului, asemenea celei de pe şemineul din camera lor. Multă lume o căută pe Doris şi îi strânseră mâna, lăudând-o, şi doamna Wilde îl grăbi pe soţul ei să aducă trăsura. Nimeni nu o felicitase pe

Aurelia şi, în ultima scenetă, fusese chiar eclipsată de o pereche de aripi din faţa ei. Pe drumul spre casă fu într-o dispoziţie deloc angelică şi mama ei păstră o tăcere adâncă şi prevestitoare de rele care se făcea simţită de către ceilalţi pasageri. Se gândea ce ar putea să-i facă lui Doris.

Când plecaseră de acasă, lăsaseră o lampă aprinsă pe masa din bucătărie, dar pe măsură ce se apropiau îşi dădeau seama că lumina lipsea.

— E întuneric peste tot! exclamă Aurelia, ridicându-se deodată în picioare şi vorbind pentru prima dată de când plecaseră din Ridge.

Uşa de la intrare era larg deschisă.

— S-a întâmplat ceva! spuse Thaddeus, căutând un chibrit în buzunarul hainei, uitând că era îmbrăcat în hainele de duminică.

Abigail intră pe lângă el în cameră şi se duse la raftul pe care se afla ceasul, unde ţinea întotdeauna lumânări şi chibrituri. Doris avu o clipă de satisfacţie când se gândi la argintăria ascunsă şi la banii care erau la doamna Wilde, pentru că auzise paşii ei grei şi şovăitori urcând scara spre pod înainte să plece cu toţii spre Ridge. Bunica şi Aurelia se înghesuiau una în alta pe verandă până când o rază slabă de la o lumânare îl ajută pe Thaddeus să aprindă lampa mare din salon. Bucătăria nu era prea deranjată, dar primul lucru pe care îl văzură fu dulapul deschis al Aureliei, cu toate sertarele aruncate pe jos, masa de faţă albă, materialele de cusut, jucăriile, bunătăţile Aureliei şi multe alte lucruri erau împrăştiate peste tot.

— Hoţii! exclamă bunica, care intrase în casă cu Aurelia ţinându-se de fusta ei, curiozitatea învingându-i teama.

Doamna Wilde era albă ca varul.

— Argintăria a dispărut! ţipă ea.

— Nu a dispărut, doamnă Wilde, spuse Doris. Am ascuns-o eu.

— Cum adică? strigă Abigail, prinzând-o pe Doris de umăr. Ai vreo legătură cu ce s-a întâmplat? Unde e argintăria?

— Sper că e în cămară, răspunse Doris, pornind-o în acea direcţie cu toată familia după ea.

— Doamne, n-aş fi crezut! spuse Thaddeus, când Doris băgă o

mână în făină şi scoase un pachet în hârtie albă.

— Ce farsă urâtă, mormăi Abigail, să pui lucrurile în mâncare, şi începu să numere lingurile.

— Mai bine i-ai mulţumi că sunt în siguranţă, spuse Thaddeus. Hai sus să vedem ce e pe acolo.

Găsiră totul în dezordine. Paturile fuseseră desfăcute, sertarele de la birou răsturnate cu fundul în sus şi golite, covorul strâns în unele locuri, dar se pare că nu lipsea nimic, doar o broşă veche din aur care era a doamnei Wilde. Îi şopti ceva lui Thaddeus şi urcară împreună în pod. O scândură de lângă coşul de fum fusese scoasă şi cutia goală în care doamna Wilde îşi ţinea economiile era aruncată pe jos. Duse mâna involuntar la preţioasa rolă de bani din sânul ei. Se aşeză pe treapta de sus a scării.

— Acum pot să-ţi spun, Gale, spuse Thaddeus, că trebuie să-i mulţumim lui Doris că nu am fost jefuiţi în seara asta. Este un copil foarte simţitor şi a observat ceva care a făcut-o să mă roage să nu las niciun ban în casă în seara asta.

— Mai degrabă aş fi preferat să pierdem totul, decât să trebuiască să-i mulţumesc ei că ne-a salvat de la aşa un dezastru, oftă Abigail. Pe tot drumul spre casă m-am gândit ce să fac ca s-o chinui pentru succesul ei. A fost de-a dreptul ridicolă vâlva care au făcut-o toţi pentru cântecul ei.

— Bine, hai să mergem, spuse Thaddeus, vreau s-o întreb ce a făcut-o să fie suspicioasă.

În absenţa lor, Doris făcuse puţină ordine în dormitoare şi aranjase cuverturile pe paturi, iar acum era cu Aurelia şi o ajuta să se dezbrace.

— Sunt aşa de obosită, că nici nu am chef să-mi agăţ şosetele, spuse Aurelia bosumflată.

— Îţi spun de pe acum că nu vei găsi mare lucru în ele, replică mama ei. O fetiţă care a primit un pian nou de ziua ei nu se poate aştepta să găsească lângă ea multe alte cadouri.

Dar, în timp ce-i spunea astea, se gândea la cele aproape douăsprezece mici cadouri puse deoparte pe raftul de sus în dulapul cu

haine.

Thaddeus o întrebă pe Doris şi află despre comportamentul ciudat al lui Borka, aşa că îl trimise pe Kelsey să vadă dacă bărbatul era în camera lui din hambar. Kelsey se întoarse şi-i raportă absenţa acestuia, precum şi a lucrurilor sale.

Doamna Wilde se duse la culcare fără să-i spună niciun cuvânt bun lui Doris, dar copila era prea obosită şi prea fericită ca să-i pese. Era aproape miezul nopţii, dar bunica era încă trează şi se plimba prin cameră cu un aer misterios, dând din cap şi zâmbind. Atât Thaddeus cât şi Kelsey avuseseră nişte discuţii neobişnuite cu ea în timpul zilei.

— Hai, Doris, spuse ea, căci Doris atârna pe perete portretul Păstorului la lumina lămpii bunii, ai timp să te uiţi la el tot restul vieţii.

— Dar nu vreau să adorm şi să uit că îl am, răspunse Doris. Şi nici nu am nevoie să primesc nimic în şosete.

— Bine, dar ai face bine să agăţi măcar una. E tot ce-ţi pot spune, spuse bunica, şi mai repede, te rog, pentru că sunt aşa de obosită că s-ar putea să cad din picioare.

Doris îşi agăţă şoseta de un cui aproape de capul ei şi se prefăcu că nu o aude pe bunica intrând în vârful picioarelor. Dar după ce scumpa bătrânică plecă, Doris întinse mâna şi atinse şoseta. Era mult mai mare decât a ei. Trebuie să fie una de-a bunicii! Dar de ce? Oare pentru că a ei nu era destul de încăpătoare? Şi era şi grea, aşa de grea că, la atingerea ei, se lovi înapoi de perete cu un zgomot uşor! Nu se putu abţine să nu pipăie puţin acel mister. Da, erau nişte umflături, două chiar, şi ceva cu colţuri, şi un pacheţel moale şi foşnitor, şi un pătrat mic, tare, jos în deget. Şi era al ei şi ziua va veni curând! Se întoarse cu spatele la comoară.

— Noapte bună, Doamne! spuse ea.

Întreaga familie dormi mai mult a doua zi dimineaţă, dar Doris se trezi prima. Luă şoseta din cui şi se întinse înapoi în pat cu ea în braţe. „Ştiu că bunicii iar plăcea să mă vadă deschizând-o”, se gândi ea. „Mă tem că va trebui să o trezesc”.

Scoase cadoul pentru bunica din ascunzătoarea ei şi se duse şi-l aşeză lângă ea pe pat. Apoi o sărută, spunându-i încet:

— Crăciun fericit!

— Doamne, copilo, nu se poate să fie deja dimineaţă! Da, şi eu îţi doresc la fel, Doris. Dar ce e asta? Ceva pentru mine? Vai, copila mea, dar eu nu am mai primit un cadou de Crăciun de douăzeci de ani.

Se ridică şi se întinse după ochelarii de pe masă.

— Dar ce e? întrebă ea când văzu punga de plastic. Nu am mai văzut aşa ceva.

— Ştii, bunico, cum în fiecare seară îşi pui o sticlă cu apă caldă la picioare pentru că ţi-e frig, mai ales iarna? Asta va fi mai uşoară de purtat şi mult mai moale.

— Dar, Doris, nu va exploda?

Doris, la fel de neştiutoare şi ea, o asigură că nu.

— Doamne, n-aş fi crezut! spuse bunica. Cred că din astea au cei de la Ridge. Sunt uluită, Doris, că am şi eu un Crăciun. Şi asta ce e? ridicând cutia cu bomboane.

— Doar bomboane de mentă, bunico, dar nu alea tari, ci moi, cu cremă.

— Şi tu te-ai gândit la mine şi ai cheltuit toţi banii tăi pentru mine, se plânse bunica, cu lacrimi curgându-i pe obraz.

Dar Doris nu voia să i se mulţumească.

— Pot să intru lângă tine şi să-mi desfac şoseta? întrebă ea.

— Bineînţeles că poţi, răspunse bunica, dându-se mai încolo să-i facă loc. doar nu vrei să spui că nu ai deschis-o până acum! Chiar mi-am spus aseară că aş da un dolar ca să te văd desfăcându-ţi cadoul.

Pentru Aurelia, cele câteva lucruri din şosetă n-ar fi însemnat nimic, dar pentru Doris erau o bogăţie. Erau un măr roşu şi o portocală mare de la domnul Wilde, o copie a cărţii *Ana de Geierstein* de la Kelsey, un set de panglici pentru păr de la domnişoara Graves şi o sticluţă de parfum ieftin de violete, care mirosea însă a vanilie, dar pentru Doris sugera câmpiile raiului. În cutiuţa pătrată era propriul ei inel turcoaz. Pentru o clipă, mândria el fu rănită şi îi veni să plângă, dar în cutiuţă mai era şi un bileţel de la domnişoara Graves care spunea:

„Dragă Doris.

Persoana care ţi-a cumpărat inelul l-a vândut unei alte persoane

care voia să-ţi facă un cadou de Crăciun şi m-a întrebat pe mine ce să-ţi cumpere. Ştiu că nimic nu te-ar face mai fericită decât să ai înapoi simbolul acelei zile pe malul oceanului şi, cum această doamnă are mai multe inele, i-am sugerat să ţi-l trimită pe acesta drept cadou. Nu vrea să-ţi spun numele ei, dar îţi trimite toată dragostea ei şi urările de bine odată cu ale mele.

Prietena ta dragă pentru totdeauna.

Ana W. Graves”.

Doris sărută micul inel şi-l strecură înapoi pe degeţelul ei.

— Nu-i aşa că Casa Iubirii e un loc minunat, bunico? spuse ea.

Când coborî, aşeză fiecare cadou pe farfuria lui la masă. Aurelia o urmărea pe mama ei şi se plângea:

— De ce nu mi-ai luat o eşarfă roz? Şi ştiai cât îmi doream o oglinjoară cu mâner.

— Eşti un copil neobrăzat şi nerecunoscător! izbucni doamna Wilde, dâ**nd-**o la o parte din calea ei şi veni**ndu-**i şi ei să plângă. Eu m-am străduit atât să-ţi cumpăr un pian şi chiar ieri am vorbit cu profesorul Devereaux din Kent să-ţi dea lecţii imediat după sărbători. Ar trebui să fii din cale afară de fericită. Ce sunt toate astea? continuă ea când se aşeză la masă şi ridică pacheţelul de pe farfuria ei.

Pacheţelul avea o felicitare frumoasă în care i se urau toate cele bune şi era semnat „Doris”.

Se înroşi imediat şi tăcu. Thaddeus desfăcu batista albă cu zâmbetul pe buze, chipul lui Kelsey se lumină când văzu volumul de poezii şi îi mulţumi din priviri lui Doris, suedezul aprobă mulţumit hârtia lui de scris şi chiar şi Aurelia se bucură câteva clipe la vederea micuţei batistei fine cu un fluturaş în colţ. Doris era foarte fericită, în ciuda feţei lungi a doamnei Wilde.

— Mamă, întrebă tare Aurelia, tu de ce nu i-ai luat nimic lui Doris?

— Eu i-am explicat lui Doris, răspunse mama ei, că nu voi lua nimănui nimic, doar ţie şi uite ce mulţumire primesc din partea ta.

— Dar Doris ţi-a salvat pianul, spuse Thaddeus. Ar fi trebuit să-l dăm înapoi dacă ni se furau banii.

Doamna Wilde scoase un strigăt de furie, împinse înapoi farfuria şi paharul şi plecă de la masă, trecând din salonul mic în cel mare şi închizând toate uşile în urma ei. O luptă aprigă se ducea în sufletul ei. Acelaşi profesor Devereaux îi vorbise despre Doris, despre talentul şi temperamentul ei şi se oferi să-i dea şi ei câte o lecţie de jumătate de oră de câte ori venea la Aurelia. Ea îi mulţumi cu răceală şi îi spuse cu o plăcere sălbatică că Doris e doar o servitoare şi că nu avea timp să înveţe. Dar ce era acel sentiment care o îndemna acum să fie bună şi dreaptă, să lupte contra invidiei şi să fie o femeie mai cinstită? Oare de ce se cutremura ori de câte ori se gândea la pagina arsă? Ceva o tortura, o făcea să-i fie ruşine. Mai există oare o altă armă la fel de puternică cum e Dragostea? Nu e ea ca un foc mistuitor? Se întoarse în bucătărie. Toţi ceilalţi plecaseră.

 Doris, spuse ea, nu sunt din piatră şi nu-mi place să-mi arăt emoţiile, dar vreau să-ţi spun că apreciez faptul că m-ai salvat dintr-un mare necaz aseară şi îţi mulţumesc că ţi-ai amintit de mine de Crăciun. Eşti singura din familie care a făcut asta. Vreau să-ţi spun că vei primi şi tu lecţii de pian de la profesorul Aureliei şi vei exersa o oră pe zi, nu mai mult. Nu spune nimic. Nu vreau să te aud. De ce Dumnezeu plângi? şi luă lopăţica pentru cărbune şi puse cărbunele la locul lui cu o energie uimitoare.

Doris, lăcrimând de fericire, fugi repede în camera ei după o batistă şi se întâlni cu bunica în capul scărilor.

 O, bunico, şopti ea nerăbdătoare, să nu spui nimic jos, dar Dumnezeu mi-a împrumutat pianul Aureliei până când va veni al meu.

Capitolul xi

Misiunea lui Kelsey

O

lună mai târziu, lacheul doamnei Waverley Gilbert se afla la uşa familiei Wilde cu un mesaj de la stăpâna lui. Doamna Gilbert era de

departe cea mai importantă doamnă de la Ridge. Soţul ei fusese ambasadorul Statelor Unite **într-**o ţară străină şi se remarcase prin faptul că îmbunătăţise relaţiile dintre cele două ţări şi protejase interesele ambelor. La moartea lui, văduva se retrase în casa în care copilărise, unde îşi menţinu renumele de o persoană bogată. Lucrurile ei frumoase nu erau niciodată păstrate anume pentru oaspeţi, ci erau folosite zilnic, iar servitorii erau instruiţi să aibă grijă de ele. Gospodăria ei era condusă la perfecţie. Nu avea copii şi primea foarte rar oaspeţi pentru că, pe lângă călătorii, cea mai mare pasiune a ei o reprezenta arta şi slăbiciunea ei era tocmai faptul că se considera o artistă. Avea un atelier mare construit în grădină şi, atunci când nu făcea copii slabe ale tablourilor marilor artişti, încerca să picteze propriile pânze inspirate din istorie şi nimeni nu avusese curajul să-i spună că e o pierdere de timp şi poate că nici nu era, de vreme ce acea iluzie a talentului o făcea fericită şi îi umplea golul din inimă. Dar de un an de zile începuse să aibă nişte probleme cu ochii, aşa că nu se mai putu ocupa cu cele două hobby-uri ale ei şi viaţa ei deveni atât de plictisitoare încât doar o companie cultivată şi talentată putuse să-i mai îndulcească zilele. Acea companie fusese însă chemată la casa ei şi îngrijitoarea nu-i putea ocupa locul.

– Remsen, îi spuse ea acelei persoane sensibile, răbdătoare, dar deloc distractive, cred că am să înnebunesc de plictiseală. Vreau nişte muzică. Scrie un bilet şi roag-o pe domnişoara Courtney să vină la mine în după-amiaza asta şi să-mi cânte – sau şi mai bine: îţi aminteşti de fetiţa aceea care a cântat în noaptea de Ajun? Vreau să vină să-mi cânte. Ştii cum o cheamă?

– Nu, doamnă Gilbert, dar pot să aflu. Ştiţi că aţi intenţionat să aflaţi atunci, după spectacol, şi apoi cineva v-a făcut să uitaţi de asta.

– Bine, cheamă-l pe Iacob şi-l voi trimite la familia Melden. Ei trebuie să ştie.

În acea după-amiază, doamna Wilde avu parte de cea mai mare surpriză de până atunci, pentru că doamna Gilbert era un soi de regină neîncoronată în imaginaţia tuturor şi doamna Gilbert o chemase pe Doris. Nu îndrăzni să refuze. Bărbatul spuse că va aştepta la cupeu.

— Între învăţat şi cântat şi exersatul la pian, nu prea mă mai aleg cu nimic din partea ta, izbucni ea iritată. Casa mea pare a fi o şcoală pentru domnişoare. Dar trebuie să mergi şi dacă vrea să-ţi dea ceva bani, să-i iei.

Doris fu fermecată de casa acea mare colonială şi de bătrâna doamnă cu părul alb, îmbrăcată în rochia purpurie. Doamna Gilbert a rugat-o să-i citească şi să cânte pentru ea şi apoi i-a spus:

— Ştii să reciţi ceva din memorie?

Kelsey îi fusese loial în încurajări şi Doris nu ştia numai *Viscolul* lui Emerson şi *Distrugerea Sennacherib-ului* a lui Byron, ci adăugase repertoriului ei şi *Narcisele* lui Wordsworth, *Kubla Khan* şi *Chamonix* ale lui Coleridge şi *Unei păsări de apă* de Bryant. Le recită pe toate fără timiditate, din toată inima.

Apoi doamna Gilbert a făc**ut-**o să povestească despre mama ei şi despre viaţa lor împreună şi ochelarii negri de pe nasul doamnei păru să o incomodeze foarte mult şi pe chipul ei se citi tandreţea şi simpatia.

— Şi nu ştii nimic despre rudele tale, Doris? Cu siguranţă mama ta era educată şi talentată.

— Nu, răspunse Doris cu tristeţe. Aveam doar o pagină în Biblia mamei şi a dispărut şi nu am reuşit niciodată să înţeleg ce era scris pentru că era şters de vreme.

— Acum, te voi lăsa să pleci după ce vei bea cu mine ceaiul de după-amiază. Ceaiul nu e bun pentru fetiţe, aşa că voi cere ciocolată pentru tine. Vreau să-ţi dau nişte bani pentru că ai venit azi aici…

— O, nu, nu! interveni Doris.

— Draga mea, mi-am dat seama că ai stat cu mine din propria ta voinţă, aşa că îţi voi dărui flori în loc. Eu nu văd să le culeg, dar îngrijitoarea mea ţi le va da. Vei mai avea veşti de la mine.

Doris se duse acasă cu o mulţime de trandafiri roz împachetaţi **într-**o cutie. Doamna Wilde fu foarte dezamăgită.

— Poţi să iei gunoiul acela în camera ta, spuse ea. Nu vreau să se ofilească aici jos. Nu ştiu pentru ce cred oamenii aceia de la Ridge că te ţin şi te îmbrac, ca să-i distrezi pe ei jumătate din timpul tău? Ţi-am spus de multe ori că va înceta şi aşa va fi! Portretul Aureliei e aproape

gata şi atunci vei încheia şi toată povestea asta cu corul.

Doamna Gilbert a trimis de multe ori după Doris, ataşându-se foarte mult de acel copil talentat. Abigail s-a făcut foc şi pară, în ciuda unui cec generos pe care doamna Gilbert i l-a trimis în schimbul timpului lui Doris. Într-un sfârşit, la venirea primăverii, o chemă la ea pe doamna Wilde însăşi, care s-a dus îmbrăcată cu cele mai bune haine ale ei, luând-o şi pe Aurelia, în toată splendoarea părului ei de aur şi a rochiţei albastre, uitând că doamna nu putea vedea.

„Cred că vrea să o ceară pe Doris pentru ea, se gândi Abigail, cu viclenie, dar asta nu se va întâmpla nici peste cadavrul meu. Dar trebuie să mă prefac că sunt uimită de propunere şi că o consider o ocazie bună pentru Doris".

Avea mare dreptate în legătură cu intenţiile doamnei Gilbert.

Aceasta din urmă era foarte curioasă să afle ce drepturi are doamna Wilde asupra copilei, dar nu voia să pună nişte întrebări prea directe.

 În aceste zile eu nu prea mai fac vizite, doamnă Wilde, de aceea v-am rugat să veniţi dumneavoastră la mine ca să vă mulţumesc pentru că mi-aţi împrumutat-o pe micuţa dumitale servitoare. E un copil fermecător, după cum bine ştiţi.

 Eu nu pot să spun că am aceeaşi părere despre ea, răspunse Abigail, clătinând din cap. Această mişcare era de fapt fără sens în faţa ochilor orbi ai doamnei Gilbert, dar pentru Gale avea destul înţeles. E una dintre acele persoane care ştie să-şi urmărească interesul. Dacă scumpa mea fiică aici de faţă nu ar fi atât de răbdătoare şi de binevoitoare ca un îngeraş, nu ne-am înţelege deloc cu Doris. Are un temperament de speriat şi e şi foarte dezordonată. Bineînţeles că dumneavoastră nu puteţi vedea asta. Dacă aţi şti cât trebuie să mă lupt cu ea ca să o aranjez ca oamenii de fiecare dată când vine aici!

Se întâmplă ca doamna Gilbert să o întrebe mai demult pe îngrijitoarea ei despre înfăţişarea lui Doris şi îşi trecu şi ea mâna peste părul şi rochia ei. O înţelese pe doamna Wilde imediat.

 Într-adevăr, răspunse ea, e păcat să fiţi atât de deranjată de un copil care nu vă este rudă. Este legată de dumneavoastră în vreun fel?

„A, draga mea doamnă, „, se gândi Abigail, „nu-i aşa că ţi-ar plăcea să afli că nu am niciun drept legal asupra ei?”

Dar spuse următoarele:

— Doris nu ştie nimic despre asta, doamnă Gilbert, dar eu de fapt am adoptat-o ca s-o cresc ca pe copilul meu şi m-a costat o sumă frumuşică, cu tot cu avocatul şi cu plata instituţiei de unde am luat-o. Dar vă spun sincer că regret foarte tare târgul pe care l-am făcut, pentru că este o fată aşa de neobrăzată şi de leneşă, că trebuie să umblu după ea şi să-i spun ce are de făcut.

— Îmi pare rău că e atât de diferită de cea care pare când e aici, spuse doamna Gilbert cu un sarcasm fin, pe care doamna Wilde nu îl simţi. Nici nu mă gândeam să o adopt, chiar dacă ar fi fost liberă, dar vreau să trăiască cu mine, dacă se poate. În Viena se află un specialist renumit pe care vreau să-l consult şi aş vrea să o iau pe fetiţă cu mine.

Abigail îşi schimbă înfăţişarea. Toată ura şi invidia şi amărăciunea pe care a reuşit să şi le ţină până acum ascunse ieşiră la suprafaţă sub forma unui val adânc, calm şi puternic care îi inundă sufletul. Să locuiască Doris cu doamna Gilbert, să traverseze oceanul cu ea, să călătorească în străinătate! Niciodată! Dar ca să împiedice lucrul acesta, trebuie să se prefacă că e de acord şi să ajute.

Aurelia o trase de mânecă.

— Ma, spuse ea în şoaptă, Doris se duce în Europa?

— Nu m-aş mira, răspunse mama ei.

— Nu se poate, nu poate să meargă! Eu vreau să merg! izbucni Aurelia.

— Taci, draga mea, spuse doamna Wilde, stratul de miere din glas abia acoperind acreala din suflet. Cred că ar fi minunat pentru Doris, ar fi mult mai mult decât aş putea face eu pentru dânsa şi cred că putem să îi dăm o mică vacanţă, mai ales că acum a început să devină mai bună în munca ei.

— Vreţi să renunţaţi la dreptul asupra lui Doris şi să înmânaţi actele de adopţie avocatului meu din Kent? întrebă doamna Gilbert. Desigur, adăugă ea, în schimbul unei sume considerabile.

— Îmi pare rău, doamnă Gilbert, dar actele au fost distruse din

greşeală de sărbători.

— Dar trebuie să existe o evidenţă a tranzacţiei, spuse doamna Gilbert.

— Da, cred că da, spuse doamna Wilde, dar avocatul pe care îl angajasem atunci a murit luna trecută. Am citit în ziar despre asta. A făcut infarct când a aflat că imobilul în care se afla biroul lui a ars din temelii. Mă tem că mai am niciun act care să o ţină pe Doris legată de mine şi simt că aş greşi dacă aş sta în calea fericirii fetiţei şi, dacă dumneavoastră vreţi să o luaţi, sunteţi liberă să faceţi asta şi nici nu vă cer niciun ban.

Doamna Wilde voia mână liberă.

— Apreciez foarte mult consimţirea dumitale, doamnă Wilde. Vă asigur că n-o să regretaţi. Să înţeleg că am libertatea să încep toate pregătirile pentru călătorie şi să mă ocup de garderoba lui Doris?

— A, desigur, doamnă Gilbert. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să mă anunţaţi.

— Voi trimite după Doris peste câteva zile ca să meargă în Kent să-şi ia măsurile pentru rochii.

— E la porunca dumitale, doamnă, spuse Abigail, dar ochii ei aruncau flăcări.

— Ma, spuse Aurelia după ce se întoarseră în sania lor şi femeia apucă hăţurile, de ce ai faţa atât de albă şi ochii aşa de negri şi strălucitori? Aproape că mi-e frică de tine.

— Nu vorbi cu mine, spuse Abigail aspru. Nu mă simt bine. Vreau să merg acasă.

— Nu mi-a dat nimic, nicio prăjitură, nicio bomboană măcar, se plânse Aurelia.

— Nu ţi-am zis să taci? spuse mama ei întorcându-se spre ea. Bineînţeles că nu. Numai cerşetoarea aia mică cu faţă de mironosiţă primeşte totul.

Când se apropie de casă, strigă şi Kelsey veni să ia calul.

— Du-te imediat în casă, îi spuse ea Aureliei, direct în casă. Eu mă duc până la coteţul găinilor puţin.

Se uită la Aurelia cum intră în casă şi apoi o porni pe câmpie.

Zăpada era aşezată **într-**un covor gros şi ea călca cu paşi mari, dând din mâini ca un bărbat, până când nu-şi mai zări casa şi lumina de la ferma vecină licărea slab de la o distanţă de o jumătate de milă. Atunci se opri parcă încremenită şi şi-ar fi dorit să ţipe dacă ar fi îndrăznit. Dar pentru că nu avea curaj, se mulţumi să ridice mâna dreaptă, acolo în lumina amurgului, şi să spună cu voce tare: „Doris Avery în Europa! Niciodată, niciodată, niciodată!”

Dar cum să facă să oprească acest lucru? Vântul rece suflă aspru în faţa ei, dar ea nu-l simţi. Ea stătea acolo, cu picioarele înţepenite în zăpadă, cu sprâncenele încruntate şi privirea tăioasă. „Am găsit!”, spuse în cele din urmă cu voce tare şi se întoarse spre casă.

„Nu reuşesc să o înţeleg pe femeia aceea”, se gândi doamna Gilbert după plecarea ei. „Era evident că minţea în legătură cu hârtiile de adopţie, dar de ce mi-a acceptat propunerea aşa de repede şi fără niciun ban, asta e un mister pentru mine”.

La cină, lui Doris nu-i venea să-şi creadă ochilor şi urechilor. Doamna Wilde era schimbată complet. Zâmbea, vorbea cu bunătate, chiar cu veselie. Vorbi deschis cu Thaddeus şi cu bunica despre norocul care se abătu asupra lui Doris. Erau cu toţii uimiţi că ea primise vestea aşa de bine.

— Cred că vei avea o grămadă de haine frumoase, Doris, şi de acum înainte nu trebuie să mai munceşti aşa de mult, ca să nu te oboseşti înainte de călătorie.

Când doamna Wilde îşi aplecă privirea în farfurie, Kelsey îi aruncă o privire pe furiş. Era suspicios în legătură cu această transformare. „Pregăteşte ea ceva, ceva rău pentru Doris”, se gândi el. „Trebuie să fiu vigilent”.

Când să urce sus, băiatul avu şansa să discute cu Doris, care spăla vasele cântând, iar doamna Wilde era în salon ca **s-**o asculte pe Aurelia exersând primul ei cântecel cu cinci degete.

— Doris, spuse el, e foarte ciudat că Zmeoaica a primit aşa de bine vestea că o vei părăsi. Să nu ai încredere în ea!

— Era aşa de plăcută în seara asta, că era să n-o recunosc. Mi-a zis să merg în salon imediat ce termin cu vasele şi să cânt piesa aceea

pe care am învăţat-o după ureche. Când i-am cântat-o prima oară, s-a supărat foarte tare.

— Fetiţo, ştii bine că femeia asta e rece ca gheaţa, aşa că ai grijă.

Nici măcar avertismentul lui Kelsey nu a putut să o deprime pe Doris, nici să-i umbrească fericirea pentru marele ei noroc. Aurelia era invidioasă şi dispreţuitoare, dar doamna Wilde o mustra de fiecare dată. Îi dădu voie lui Doris să-şi petreacă două duminici cu doamna Gilbert şi, când trăsura veni să o ia ca să o ducă la trenul spre New York cu doamna Gilbert şi cu îngrijitoarea, doamna Wilde o rugă pe Doris să nu uite să aducă acasă mostre din fiecare material ca să-i arate şi ei.

— E chiar aşa de bucuroasă pentru plecarea ta, draga mea? o întrebă neîncrezătoarea doamna Gilbert pe Doris.

— Da, răspunse fetiţa râzând, se interesează de toate şi e foarte binevoitoare.

Dar izbucnirile de furie ale doamnei Wilde când nu era nimeni în jur erau înspăimântătoare. Şura pentru fân era locul ei de retragere când era sigură că angajaţii nu sunt în hambar. Aici putea bate din picioare cât voia şi ţipa cu un şal la gură. I-ar fi plăcut să o omoare pe Doris, dar în schimb trebuia să joace rolul de nesuportat al prietenei dezinteresate care sare în ajutor. În seara în care Doris se întoarse cu mostrele şi Abigail ştia că suedezul şi bărbatul care ocupase locul lui Borka erau la Corners, fugi în şură şi se zbătu în fân. Doamna Gilbert, cu ajutorul simţului tactil şi cu amintirea nuanţelor, reuşise să se folosească foarte bine de ochii lui Doris, ai îngrijitoarei şi ai vânzătoarei. Fetiţa aduse cu ea haine frumoase şi de calitate pentru călătorit, şi un caşmir alb de ţinut pentru ocazii speciale, şi o rochie albastră cu boboci roz de trandafiri, şi mătase albastră deschis pentru un chimono. Şi Doris le povesti despre cufărul mare şi săculeţul din piele care erau numai ale ei şi care fuseseră trimise direct din oraş la casa doamnei Gilbert cu lenjerie fină şi două pălării, şi o cutie de şosete de mătase şi papuci de casă şi cizme şi mănuşi. Le arătă un portmoneu din piele pe care îl primi de la doamna Gilbert şi doamna Wilde acceptă darurile trimise de marea doamnă cu trăsura şi nimeni în afară de

Kelsey nici nu-și imagina că femeia nu se bucura din toată inima.

Doris trebuia să plece de la ferma Deepfurrow la casa doamnei Gilbert cu o săptămână înainte de plecare. Mai avea de stat încă două zile cu familia Wilde, când Kelsey se duse într-o seară ca de obicei după corespondență. Doamna Wilde coresponda la intervale regulate cu o doamnă din New York pe nume Julia Grannis, dar în ultimul timp scrisorile veniră și plecară mult mai des. În acea seară, domnișoara Graves spuse când îi înmână lui Kelsey plicul gros lipit cu ceară roșie:

— Cred că are legătură cu Doris. Recunosc scrisul femeii aceleia, Grannis. Ea e cea care a trimis-o pe Doris aici după ce mama ei a murit.

— Oricum, Doris pleacă la Ridge poimâine, spuse Kelsey, și mă voi bucura când o voi vedea în siguranță la doamna Gilbert.

— De ce, ce s-a întâmplat, Kelsey? întrebă domnișoara Graves prin geamul din ușă. Nu poți intra un minut?

— Nu, spuse el, răsucind scrisoarea în mână. Doamna Wilde mi-a zis să nu întârzii. Trebuie să aștepte cu nerăbdare scrisoarea asta. Domnișoară Graves, adăugă el, coborându-și vocea și uitându-se cu atenție împrejur, presupun că v-a spus Doris că doamna Wilde a fost pâinea lui Dumnezeu de când a aflat că doamna Gilbert vrea s-o ducă în Europa. E prea frumoasă ca să fie adevărată această schimbare bruscă a ei și dorința de a ajuta. Azi, de exemplu, când Doris era cu spatele la ea, am văzut că o privea de parcă ar fi vrut să o înjunghie.

— Dar nu va îndrăzni să-i facă niciun rău, spuse domnișoara Graves cu încredere.

— Nu fizic, bineînțeles, răspunse Kelsey, dar am impresia că va încerca să o împiedice să plece. Vedeți dumneavoastră, doamna Gilbert nu-și va amâna plecarea, pentru că doctorul din New York i-a spus că nu are timp de pierdut dacă vrea să-și recapete vederea. Noaptea trecută a fost prima dată când nu am putut închide un ochi. Aș da orice ca să știu ce e în scrisoarea asta!

— Tot ce putem face e să fim cu ochii-n patru, spuse domnișoara Graves. Știi că poți conta pe mine oricând.

Când Kelsey îi dădu scrisoarea doamnei Wilde, observă că aceasta abia reușea să-și stăpânească nervozitatea, că mâna îi tremura

şi că nu deschise plicul, ci îl băgă în buzunar.

A doua zi, atmosfera casei era încărcată de emoţii. Doamna Wilde era foarte „ţâfnoasă”, după cum o caracterizase bunica şi tresărea la fiecare zgomot. Bunica era mereu cu şorţul la faţă, ştergându-şi lacrimile. Aurelia era asemenea unui ţânţăraş, scoţând un bâzâit persistent şi enervant şi înţepând pe oricine îi apărea în cale. Doris, împărţită între bucuria de a pleca în străinătate şi iubirea ei sinceră pentru bunica Lane şi Kelsey, era asemenea unei zile de aprilie, cu soare şi triluri de păsări între două ploi. Doamna Wilde surprinse întreaga familie la micul dejun, când o îmbrăţişă pe Doris şi-i spuse:

 Nu ştiam că am să te îndrăgesc aşa de mult, copila mea. Aş vrea să rămâi la noi, dar, desigur, e spre binele tău să pleci.

Kelsey nu îndrăzni să se uite la ea, pentru că se temea că-şi va trăda suspiciunea printr-o privire. Ea nu trebuie să ştie că el e în alertă. La prânz, femeia îi spuse:

 Kelsey, soţia lui Sam Lowe s-a oferit să mă lase să-i încerc şi eu noul ei aparat pentru făcut pâine, aşa că azi îţi voi da cina mai devreme, ca să-l iei pe Brewster şi să mergi după el. Sunt aproape cinci mile dus şi cinci întors şi drumul poate să fie încă rău pe alocuri, pe la Mlaştina Higsbee, pentru că pământul nu s-a dezgheţat de tot. Vei ajunge acasă pe la ora zece.

Kelsey o porni la drum înainte ca restul familiei să-şi fi luat cina, dar era deja întuneric.

 De câte ori pornesc la drum în căruţa asta veche, îi spuse el doamnei Wilde, am impresia că nu voi ajunge niciodată la destinaţie, atât e de şubredă.

Când a ajuns la Corners, Silas şi Pepper lăsaseră deja poşta de seară şi urcaseră dealul şi Kelsey întoarse capul lui Brewster spre stâlpul de priponit caii, ceea ce avu efectul unei sfori de legat pentru bătrânul animal şi se grăbi spre uşa oficiului poştal.

 Vino pe partea cealaltă, îi spuse domnişoara Graves de la fereastra pentru poştă. Avea un aer misterios şi nervos. Silas a avut un pasager în seara asta, îi spuse ea, un bărbat înalt cu un ten lucios, cu ochi foarte negri, păr lung căzându-i pe guler şi o pelerină ca de

femeie. Silas a încercat să-l tragă de limbă, dar nu a reuşit să scoată de la el nici zece cuvinte, şi toate despre vreme şi despre faptul că vrea să ajungă aici, la Corners. Nici măcar n-a vrut să spună la cine se duce. A spus că va aştepta puţin în magazin şi apoi va pleca.

— Hmm, spuse Kelsey, cred că am să trag o fugă până acolo şi voi arunca o privire.

Se grăbi să traverseze drumul şi urcă treptele vechi. Era încă prea devreme pentru ca mulţimea obişnuită de fumători şi vorbăreţi să se adune şi străinul stătea pe o valiză la o oarecare distanţă de sobă şi îşi dăduse jos pelerina mare. Îşi cumpărase două ţigări, ca şi cum voia să justifice cumva timpul pe care îl pierdea prin magazin, dar era neliniştit şi privirea lui cutreiera tulburată de la un raft la altul şi de la uşă la tejghea.

— Aşteptaţi pe cineva, nu-i aşa? spuse Kelsey, îndreptâ**ndu-**se spre bărbat cu un aer de siguranţă.

Străinul se ridică nerăbdător. Avea un aer arogant şi era sărăcăcios şi nespălat.

— Mergeţi la familia Wilde, nu-i aşa? întrebă din nou Kelsey, dar cuvintele lui erau mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Omul aruncă o privire peste umăr la vânzător. Patronul magazinului era la cină, iar vânzătorul era ocupat în spate cu un client.

— Da, tinere, aşteptam un ghid care trebuia să fie aici.

— Ei bine, eu sunt, spuse Kelsey vesel. Căruţa mea e afară.

— Dar am înţeles că era vorba doar de un drum scurt pe jos, spuse străinul.

— Aşa e când eşti obişnuit cu drumul, răspunse Kelsey, dar pe întunericul acesta şi cum sunteţi pentru prima dată aici, vă puteţi rătăci. Oricum, calul era deja angajat să facă un comision, aşa că puteţi la fel de bine să veniţi cu căruţa. Pe aici, domnule.

Kelsey îl duse pe om la căruţă, îl ajută să urce şi spuse:

— Un moment, domnule, trebuie să iau corespondenţa.

Traversă în grabă drumul şi bătu tare cu inelul de metal în uşa oficiului poştal.

— Domnişoară Graves, şopti el răspicat, acel bărbat aştepta pe

cineva de la familia Wilde. Crede că eu sunt acela și l-am dus la căruţă. Va dura ceva până vom ajunge acasă. Ştiu că Doris e în pericol. Cred că a venit după ea. Puteţi să-i trimiteţi vorbă doamnei Gilbert să vină să o ia pe Doris în seara asta?

– O, Kelsey, nu te pripi. Poate e cineva care a venit cu afaceri – ouă sau unt sau legume. Nu ştii nimic sigur, Kelsey. Mai bine ai aştepta. Ai putea să o stârneşti pe doamna Gilbert degeaba şi ştii că e bolnavă şi că se duce la culcare devreme. Dacă aş crede că e ceva cu adevărat periculos, m-aş duce eu însumi să o anunţ.

– Bine, domnişoară Graves. Noapte bună, spuse Kelsey și fugi repede înapoi, sărind în scaunul de lângă străin, care era acum înfofolit în haina sa.

Căruţa scârţâi din toate încheieturile în timp ce se porni la drum. Brewster nu fu îndreptat spre ferma Deepfurrow, ci în direcţia opusă, la fermele din nord. Omul părea foarte neliniştit.

– Crezi că am putea ajunge acolo cam în… hmm… puţin mai repede? spuse el.

– O, vă grăbiţi, domnule?

– Da, trebuie să prinde trenul expres de la miezul nopţii de la intersecţia Ellsworth.

Nu exista un tren direct de la Kent la New York. Intersecţia era la opt mile în josul drumului și un tren din Boston oprea acolo la ora douăsprezece noaptea.

– O, nu am ştiut, domnule, că sunteţi presat de timp şi asta e căruţa noastră cea veche şi se poate rupe în două dacă nu o conduc cu grijă. Şi, apoi, mai am de făcut un comision la casa pe care o vedeţi pe drumul acela şi durează doar o clipă.

Bărbatul mormăi ceva supărat.

– Mă tem că e ceva în neregulă cu roata asta din dreapta, spuse Kelsey, după câteva momente. Pare şubredă. Şi eu i-am spus doamnei Wilde că vechitura asta nu mai merge. Staţi să văd.

Trecu hăţurile la vecinul său și sări jos, luând lampa aprinsă de sub căruţă și o cheie de sub scaun. Desfăcu roata atât cât consideră el că e de ajuns și se duse înapoi la locul lui. Străinul își mişca nervos

picioarele şi umerii.

 Tinere, spuse el, dacă îmi vei arăta în ce parte să o iau, prefer să merg pe jos. Afacerea mea e urgentă. La naiba cu vechitura ta de la ţară! strigă el.

Brewster pur şi simplu se târa sub îndrumarea lui Kelsey. Mai aveau încă o jumătate de kilometru până la casa următoare. Deodată, căruţa începu să se clatine, o zdruncinătură bruscă, dar nu violentă şi, în următoarea secundă, Kelsey, care era pregătit pentru asta, stătea lângă căruţa dezmembrată şi îi întindea mâna străinului, care căzuse **într-**o poziţie comică între scaun şi partea din faţă a vehiculului. Brewster stătea ca o statuie ecvestră.

 Sper că nu v-aţi lovit, domnule! spuse Kelsey curtenitor, ajutâ**ndu-**l să se ridice pe bărbatul care înjura fără oprire. Lăsaţi-mă să pun scaunele aici, pe marginea drumului şi apoi voi deshăma calul şi voi alerga ca gândul la casa din faţă şi voi împrumuta căruţa lor. Nu va dura mult, domnule!

 Boleşniţa să cadă pe blestemata ta de căruţă! urlă oaspetele furios. În seara aste trebuia să o iau pe fetiţa mea, singura mea fetiţă, singurul meu copil pe care nu l-am mai văzut în ochi de când era un ţânc în braţele mele! Pe ea o aşteptam să vină după mine.

 Voi merge cât de repede pot, domnule, dar cred că e mai bine să mă întorc la magazin. Voi găsi acolo o trăsură mai bună să o împrumut. E doar un kilometru înapoi.

Bărbatul mormăi neajutorat.

 Cum se numeşte fetiţa dumitale, dacă pot să vă întreb? spuse Kelsey în timp ce-l deshăma pe Brewster.

 Sigur, Doris, răspunse bărbatul. A primit numele bunicii mele!

 Ei bine, nu ştiam că Doris Avery e irlandeză! spuse Kelsey, sărind repede pe spatele lui Brewster şi dispăru în noapte.

 Ce prost sunt, bombăni bărbatul, aşezâ**ndu-**se neliniştit pe scaun. Julia Grannis mi-a spus să nu scap niciun cuvânt.

Kelsey galopă până la Corners, întoarse pe drumul spre Ridge şi-l mână pe Brewster cu hotărâre pe deal, lăsâ**ndu-**l să se odihnească de câteva ori.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse el, că e o noapte înnorată şi fără stele. Prietenul meu nu va îndrăzni să se pornească singur pe un drum necunoscut.

Kelsey se opri la intrarea pe domeniul doamnei Gilbert, se dădu jos şi deschise poarta, apoi îl duse pe Brewster la uşa bucătăriei. Servitorii luau cina şi vizitiul veni la uşă.

– Sunt de la ferma Deepfurrow, spuse Kelsey, mişcându-se de pe un picior pe altul nerăbdător, şi am un mesaj important pentru doamna. Dar mai întâi daţi-mi vă rog o pătură pentru calul meu, pentru că e ud leoarcă de sudoare.

Vizitiul îl strigă pe băiatul de la grajd, îi spuse să perie calul şi să-l acopere, dar îi zise lui Kelsey:

– Nu ştiu dacă poţi să o vezi pe doamna. A cerut să nu fie deranjată după şapte şi acum e şapte şi un sfert.

– Atunci vă rog să-mi daţi o hârtie şi un creion, ceru Kelsey, şi îi voi trimite un bilet. E vorba despre fetiţă – Doris, ştiţi?

Trăsăturile întunecate ale vizitiului se luminară imediat când auzi numele. Servitorii ţineau foarte mult la Doris.

– Sper că fetiţa nu a păţit nimic, spuse vizitiul, în timp ce bucătarul şi camerista se întoarseră să asculte.

– Nu, mulţumesc de întrebare, dar s-ar putea să păţească ceva şi chiar foarte curând.

Scrise repede pe hârtia pe care o primise: „Doris va fi luată în seara asta cu trenul de la miezul nopţii de la intersecţia Ellsworth de către un bărbat care pretinde că e tatăl ei. Salvaţi-o dacă puteţi".

O servitoare duse biletul îngrijitoarei Remsen şi imediat se auzi sunând clopoţelul din atelier. Doamna Gilbert îl chemă imediat pe Kelsey la ea. O găsi stând în faţa unui foc din buşteni de pin, îmbrăcată în alb şi cu aceeaşi ochelari verzi pe ochi.

– Povesteşte-mi tot, ceru ea nerăbdătoare.

Şi el făcu asta.

– Şi eu am avut suspiciunile mele, spuse ea gânditoare, dar s-ar putea să greşim amândoi. În orice caz, voi trimite imediat după Doris. Doamna Wilde va trebui să se poarte frumos până la sfârşit sau îşi va

da arama pe faţă şi va fi acuzată de o crimă. Dar tot ce vreau e să iau acel copil ca să fie în siguranţă. Acum, du-te înapoi la victima ta şi eu le voi spune bărbaţilor să meargă la fermă. Dacă teama ta va fi justificată, atunci să ştii că mi-ai câştigat recunoştinţa şi prietenia.

Observase cu atenţie purtarea şi modul de a vorbi al lui Kelsey, în ciuda hainelor sale de lucru.

El îi mulţumi politicos şi se retrase din cameră şi în scurt timp îl călărea din nou pe Brewster la pas rapid pe strada largă. Se duse direct la domnişoara Graves. Oficiul poştal era închis şi ea tricota la lumina lămpii.

— Domnişoară Graves, strigă Kelsey după ce ea răspunse la ciocănitul lui, vreţi să-mi împrumutaţi trăsura dumitale şi hamurile? E mai rău decât am crezut, dar vă voi explica data viitoare.

— Ia tot ce ai nevoie, spuse ea, grăbindu-se să ia o lampă şi să o aprindă, şi acoperindu-se cu un şal ca să îl însoţească pe Kelsey la grajd.

În timp ce îl înhăma pe Brewster, băiatul vorbea foarte repede.

— Sunt convins că bărbatul acela e un actor, spuse el. Aşa arată, oricum, şi probabil că joacă rolul tatălui care îşi caută copilul pierdut. Trăsura de la doamna Gilbert va ajunge la casa Wilde cam în acelaşi timp cu el.

Kelsey o luă la goană să-şi găsească omul şi-l găsi plimbându-se în sus şi-n jos pe drum, strigând „Othello" şi alte vorbe care se spun de obicei la un pahar de whisky.

— Ticălos mic! ţipă spre Kelsey. De ce nu ai stat toată noaptea dacă tot ai întârziat atât?

— Dacă aţi şti prin ce corvoadă am trecut, răspunse Kelsey. Acum veniţi sus, domnule, şi vom ajunge cât ai zice „peşte".

După ce Kelsey dispăruse din calea ei, doamna Wilde o chemă pe Doris şi-i spuse:

— Am o surpriză minunată pentru tine, copilo. Am primit aseară o scrisoare de la tatăl tău şi a spus că va veni în seara asta să-şi vadă fetiţa. Cred că e la magazin aşteptându-te, pentru că a venit până acolo cu diligenţa lui Silas.

— Tatăl meu? spuse Doris, îngălbenindu-se la faţă şi apucându-se de spătarul scaunului. Dar, doamnă Wilde, tatăl meu este mort. Aşa mi-a spus mama.

— Bineînţeles, draga mea, ea a crezut că a murit, încercă doamna Wilde să o convingă, dar era vorba despre un alt bărbat. A fost un fel de neînţelegere, un naufragiu sau un accident feroviar, nu am înţeles nici eu prea bine, şi acum a ieşit la lumină şi tu nu mai eşti orfană. Doamna Grannis, care te-a trimis la mine, mi-a scris de ceva timp despre asta. El a ajuns la ea şi restul e uşor de înţeles. Acum ia-ţi haina şi pălăria şi fugi până la magazin şi dacă vezi un bărbat înalt cu pelerină stând acolo, întreabă-l dacă îl cheamă Avery şi adu-l cu tine, pentru că nu ştie drumul. Poate că va sta puţin la noi până te va lua cu el.

— Mă… va… lua… cu el! repetă Doris cu o voce de uluire.

— Bineînţeles. Oare fetiţele nu trebuie să stea cu taţii lor? Când doamna Gilbert a cerut să mergi în străinătate cu ea, niciunul dintre noi nu-şi imagina că ai un tată în viaţă. Probabil că nu o va lăsa pe doamna Gilbert să te ia de lângă el, Doris.

Doris, palidă şi tremurând, se întoarse să-şi ia haina şi pălăria.

— O, doamnă Wilde, spuse ea rugător, aproape şoptind, mi-e frică puţin. Nu vreţi să veniţi cu mine?

— Prostii, Doris. Să te temi de dragul tău tată care a fost dispărut atâta timp? Acum du-te.

Doris nu se temea de întunericul tăcut din jurul ei. În aer plutea mirosul primăverii timpurii, dar ea nu-l simţea. Inima ei bătea ca un ciocan, mintea îi era paralizată, refuza să gândească şi toată fiinţa el fu cuprinsă de un sentiment de teroare legat de acest bărbat care o aştepta. Picioarele ei abia se târâiau pe drum şi, când ajunse în sfârşit la magazin, îi luă câteva minute bune să urce treptele, iar ochii ei se uitau fix prin geamul uşii. Nu era nimeni acolo, doar un fermier sau doi, lăsaţi pe spate în scaune şi cu pipele în mâini.

Când o văzu intrând, vânzătorul veni spre ea.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă.

— Nu este pe aici un gentleman care aşteaptă? întrebă ea timidă.

— Ei, ce năpastă pe noi, nu-i aşa, Bill? spuse un fermier, trăgând din pipă.

— A fost un străin aici care a venit cu diligenţa, răspunse vânzătorul, dar Kelsey Starr a venit după el.

— O! spuse Doris, uşurată. Atunci mă întorc acasă. Mulţumesc.

— Cine era străinul, Charley? îl întrebă celălalt fermier pe vânzător. De ce nu ne-ai spus şi nouă, hei?

— Azi am avut prea multă treabă ca să mă bag şi în treaba altora, spuse el cam supărat, şi au venit vreo şase oameni după melasă vărsată.

Ca să fim sinceri, Charley era enervat pentru că fusese prea ocupat ca să-şi satisfacă curiozitatea în legătură cu bărbatul cu pelerină.

Doris se întoarse acasă încă tulburată. „Eram sigură că tatăl meu este mort”, îşi spuse ea. „Din cauza asta eram aşa de săraci şi mama a trebuit să muncească din greu. Dacă ar fi fost în viaţă, ar fi muncit şi ar fi avut grijă de noi. Dar el a murit când eu eram doar un bebeluş. Ea aşa mi-a zis”.

Doamna Wilde îi deschise uşa. Era desigur greu pentru ea să se poarte frumos.

— Unde e domnul Avery? întrebă ea.

Thaddeus, care fusese înştiinţat de vizitatorul aşteptat, stătea în spatele ei.

— Domnul nu era în magazin, spuse Doris.

Ceva o făcu să nu menţioneze numele lui Kelsey.

— Nu era acolo? Dar trebuie să fi ajuns. Ai întrebat sau doar te-ai uitat pe acolo?

— Le-am făcut pe amândouă, spuse Doris. Nu era acolo.

— Eu oricum trebuia să mă duc până la Corners, aşa că aş putea să-l caut eu, spuse domnul Wilde.

Dar doamna Wilde avea motive pentru a nu-şi implica prea mult familia.

— Mai aşteaptă puţin, Thaddeus, spuse ea. Poate că domnul a luat o diligenţă privată de la gara Kent şi a greşit drumul.

Capitolul xii

Scãparea

D

oris fugi în camera ei să-şi adune gândurile. Bunica plânsese atât de mult la gândul că de mâine dimineaţă nu o va mai vedea pe nepoţica ei scumpă, încât se duse la culcare cu o durere groaznică de cap, dar încă nu dormea. Doris îngenunche la patul ei.

 Bunico, spuse ea, doamna Wilde mi-a spus că tatăl meu a apărut şi că va veni să mă ia cu dânsul, dar eu ştiu că nu poate fi adevărat. Mama nu mi-a povestit prea multe despre el, cu excepţia faptului că se purta bine cu ea şi că a murit când eu eram mică. Sunt sigură că bărbatul acela nu e tatăl meu, dar cum să-i fac şi pe ceilalţi să mă creadă?

Bunica se ridică în capul oaselor.

 Doris, spuse ea, nu mi-ai vorbit mereu până acum despre faptul că locuieşti în Casa Iubirii, unde nimic rău nu te poate atinge? Te-ai mutat cumva **într-**un alt loc, undeva unde eşti expusă primejdiei? Hai, înveseleşte-te numaidecât!

Doris plângea pe înfundate.

 Bineînţeles, spuse ea, prefer să am un tată adevărat, dacă e bun şi iubitor, decât să merg în Europa. Dar simt că se întâmplă ceva foarte rău în seara asta. E foarte adevărat că nimic nu-mi poate face rău şi vreau să fiu curajoasă. Da, voi fi curajoasă. Îmi pare rău că te-am supărat şi pe tine, bunico. Întinde-te la loc şi eu am să înmoi cârpa asta în apă rece şi am să ţi-o pun pe frunte.

 Da, ce bine e, spuse bunica. Hai, **aşază-**te pe pat lângă mine, ţine-mă de mână şi cântă-mi frumos *Regele Iubirii este Păstorul meu*. E un cântec care mă linişteşte, Doris. Şi nu l-am băgat niciodată în seamă înainte să te aud pe tine cântâ**ndu-**l.

Doris cântă tot imnul şi temerile ei fură spulberate sub vraja versurilor frumoase. Bunica adormi. În bucătărie se auzi deodată gălăgie. Doris auzi vocea groasă a lui Thaddeus, pe cea aspră a soţiei

sale şi ciripitul Aureliei **într-**un trio lipsit de armonie. A mai auzit şi o a patra voce, afară la poartă, o voce puternică de bariton care cânta o baladă irlandeză cum numai un irlandez putea. Se grăbi jos pe scări, ştiind că, dacă o vor chema, o vor deranja pe bunica. Uşa de afară era deschisă şi familia stătea pe verandă.

– Domnule, încet! îl auzi ea pe Kelsey spunând, părând că ajută pe cineva să vină pe alee.

– Bună dimineaţa, dragilor! strigă oaspetele, **sprijinindu-**se de pragul uşii. Unde e fetiţa mea scumpă? Mavourneen, draga mea, te voi mai vedea vreodată? strigă el, aplecâ**ndu-**se spre Aurelia, care ţipă şi fugi în salon.

– Bună seara, domnule Avery! spuse doamna Wilde pe un ton poruncitor şi rece, vrând astfel să-l readucă în simţiri.

– Aţi spus Avery, doamnă? Vă rog, alteţa voastră, numele meu e Michael O’Reilly.

– Cum îndrăzniţi, domnule, să veniţi în casa unui om onorabil în starea asta? întrebă Thaddeus.

– Ah, domnule, dar sunt foarte treaz! spuse noul sosit, căzând din greu pe cel mai apropiat scaun. Am luat doar o guriţă în timp ce îl aşteptam în frig pe băiatul ăsta al dumitale.

– Ce înseamnă asta, Kelsey Starr? întrebă furioasă doamna Wilde.

– Vă spun imediat, doamnă Wilde. M-am oprit la magazin pe drum spre…

– Cum ţi-ai permis să te opreşti la magazin sau altundeva? Te-am trimis **într-**o anumită misiune.

– Da, doamnă, răspunse cu calm băiatul, dar voiam ceva de la magazin şi ar fi fost prea târziu când m-aş fi întors. L-am găsit pe acest… acest… bărbat stând acolo, aşteptând pe cineva de la casa asta, aşa că i-am spus că-l iau cu căruţa. Am pierdut o roată…

– Şi de ce nu aţi luat-o pe jos?

– Nu am vrut să-l las pe Brewster, doamnă. L-am lăsat pe acest om pe marginea drumului…

– Nu se putea să mergeţi pe jos şi să-l duci pe Brewster de

căpăstru, nu-i aşa? izbucni Abigail.

– Eram cam supărat, doamnă, că mi-a căzut roata, aşa ceva te poate enerva rău, ştiţi, aşa că m-am dus şi am împrumutat trăsura domnişoarei Graves şi până când să mă întorc la domnul O'Reilly…

– Ăsta e numele meu, băiete! interveni oaspetele, lovindu-se peste genunchi.

– Am descoperit că şi-a petrecut timpul golind o sticlă de whisky.

– Şi ce primire mi-aţi făcut, doamnă, spuse oaspetele, trimiţând după mine mârţoaga aia care nu se poate numi cal şi care m-a răsturnat în şanţ. Ridic preţul, doamnă. Cincisprezece dolari nu sunt destui pentru drumul pe care l-am făcut şi nici cei zece pe care mi i-aţi promis dacă ajung în seara asta. M-aţi auzit, doamnă? ţipă el, schimbându-şi dispoziţia de la o veselie tristă la una urâtă.

Doamna Wilde împietri. Thaddeus, Kelsey şi Doris ascultau.

– Nu ştiu ce vrei să spui cu banii, beţivanule! spuse ea. Doamna Grannis mi-a scris că vă căutaţi fetiţa, pe Doris Avery şi că veţi veni în seara asta să o vedeţi.

– Nu vreau ţâncul ăsta, spuse bărbatul, ridicându-se în picioare. Nu e a mea. Dar sunt gata să o iau la New York în noaptea asta după cum ne-am înţeles dacă îmi mai daţi cincisprezece dolari în plus. Nu o fac pentru zece. Şi vreau şi ceva să mănânc.

– Doris, adu nişte pâine şi brânză şi carne rece, spuse doamna Wilde.

– O, doamnă Wilde, şopti Doris, nu mă veţi trimite cu el, nu-i aşa? Nu e tatăl meu, a spus-o chiar el.

– E o neînţelegere îngrozitoare, Doris, spuse doamna Wilde. Am fost înşelată. Bineînţeles că nici nu-mi trece prin cap să te las să pleci cu o aşa creatură.

– Acesta e copilul meu demult pierdut? se uită omul chiorâş, întinzându-şi braţele către Doris şi amintindu-şi rolul. Vino la mine! Tatăl tău cu inima sfărâmată te-a căutat în fiecare oraş de pe pământul ăsta, draga mea!

Abigail tremura pe dinăuntru. Putea să-i dea lui Thaddeus o

explicaţie plauzibilă, dar era conştientă că băiatul acela băgăreţ ştia destule ca s-o bage la închisoare.

El stătea hotărât în uşă, cu privirea fixată pe ea.

– Kelsey, spuse ea, încă ai trăsura domnişoarei Graves. Du-l pe acest bărbat la intersecţia Ellsworth de îndată ce termină de mâncat. Se pare că el şi Iulia Grannis au pus la cale un complot să o răpească pe Doris, dar am aflat la timp.

– Aşa e, spuse Kelsey, străpungând-o cu privirea.

Ochii ei îndrăzneţi se aplecară sub privirea lui şi ea se întoarse brusc să-şi facă o cană de cafea.

– Dar n-am să fac niciun pas fără cei cincisprezece dolari, spuse domnul O'Reilly printre îmbucături.

– Asta nu înţeleg, Thaddeus, spuse doamna Wilde, prefăcându-se neajutorată. Dar nu ar fi mai bine să-i facem pe plac şi să-l lăsăm să plece mai repede?

– Nu am cincisprezece dolari în casă, spuse Thaddeus.

– Eu am, răspunse soţia lui, întorcându-se să meargă sus.

Tocmai în acel moment se auzi zgomotul roţilor unei trăsuri pe drum. Inima lui Kelsey tresări la auzul mult-aşteptatului sunet. Thaddeus se ridică şi se duse la uşă, iar soţia îl urmă. Trăsura opri la poarta lor.

– Cred că e trăsura Gilbert, spuse Thaddeus, uitându-se pe geam.

Vizitiul doamnei Gilbert veni la uşă şi îi dădu un bilet doamnei Wilde.

– A trimis după Doris în seara asta, în loc de mâine, spuse ea, citind repede biletul şi dându-l lui Thaddeus. Ce ciudat!

– Poţi s-o laşi să plece, spuse Thaddeus. Ce mai contează câteva ore pentru tine?

– Nu e un moment potrivit, spuse Abigail, nevrând să accepte inevitabilul şi pregătindu-se să protesteze. În sufletul ei îi venea să urle. „Am ratat, dar mai lăsaţi-mi douăzeci şi patru de ore şi voi face eu ceva".

– Doamnă Wilde, spuse Kelsey, aruncându-i stăpânei sale o

privire plină de înţelesuri, ar fi mult mai bine dacă aţi trimite-o pe Doris în seara asta.

– E cineva în trăsură? întrebă doamna Wilde.

– Camerista, răspunse vizitiul.

„Nu, nu vei merge la Ridge cu Doris, draga mea doamnă”, se gândi Kelsey, cu un zâmbet sarcastic.

– Urcă şi adu-ţi hainele, Doris, spuse doamna Wilde.

Erau deja strânse într-un teanc şi erau pregătite chiar şi hârtia şi sfoara. Fotografia de la Crăciun fusese împachetată în acea după-amiază în hârtiile ei originale. Bunica încă dormea. Doris se aplecă şi o sărută uşor. Apoi coborî, dădu mâna cu domnul Wilde şi cu soţia lui, îşi luă rămas-bun de la Aurelia şi-l urmă pe Kelsey la trăsură, acesta ducându-i bagajele. Se opri o clipă la poartă.

– Kelsey, spuse ea, ai fost un prieten foarte bun şi îţi mulţumesc. Vino să mă vezi înainte să plec. Şi te rog să-i spui „la revedere” şi domnişoarei Graves din partea mea, dacă nu o văd la biserică.

– Ascultă, fetiţo, spuse Kelsey, ajutând-o să urce în trăsură, poate ţi se va părea ciudat să-ţi cer asta, dar să nu pleci nicăieri singură. Stai aproape de doamna Gilbert până când iese vaporul din port.

Când se întoarse în casă, o văzu pe doamna Wilde punând în mâna lui Michael O’Reilly o pungă de bani şi, câteva minute mai târziu, Brewster mergea la pas vioi în direcţia intersecţiei, unde oaspetele fu lăsat cu o oră înainte de sosirea trenului.

– Aveţi grijă ca acest bărbat să plece în siguranţă! îi spuse Kelsey paznicului de noapte. S-ar putea să adoarmă, pentru că acesta moţăise tot drumul.

Pentru Kelsey, drumul înapoi nu fu nici întunecat, nici lung. O salvase pe Doris.

Ea nu aflase în acera seară şi nici peste mai multe săptămâni ce făcuse el pentru dânsa. Ştia doar că doamna Gilbert a spus că-l admiră pe flăcău şi că-l va ajuta să meargă la facultate.

Familiile Melden şi Courtney erau bucuroase pentru norocul care dăduse peste Doris şi domnişoara Courtney remarcă în prezenţa

doamnei Gilbert acelaşi lucru:

— Chipul copilei mi-e atât de cunoscut!

— Ştii că încă nu l-am văzut, răspunse tristă doamna Gilbert.

Se plimbau pe aleile din grădină şi discutau, iar soţia lui Silas Webb, care era un fel de specialistă în rufăria fină de la Ridge, întindea o cuvertură dantelată pe iarba din apropiere. Asemenea lui Silas şi lui Pepper, era un personaj privilegiat. Auzi remarca domnişoarei Courtney şi veni spre ele.

— Îmi cer iertare, doamnele mele, spuse ea cu respect, eu şi Silas ne-am bucurat tare mult de norocul pe care l-a avut această micuţă. Silas a adus-o la Corners chiar în noaptea în care a venit şi a zis că în viaţa lui nu i-a părut mai rău pentru cineva decât atunci când a lăsat-o acolo. Când am văzut-o, mi-am tot frământat şi eu mintea, **întrebându-**mă unde am mai văzut chipul acela, până mi-am amintit. Tocmai am auzit-o pe domnişoara Courtney **întrebându-**se acelaşi lucru şi de aceea am îndrăznit. Ştiţi că uneori o ajut pe îngrijitoarea de la conac, e o verişoară de gradul doi de-a lui Silas, şi **într-**o zi ştergeam de praf ramele portretelor din galeria ceea mare şi era să pic de uimire. Încă e dimineaţă şi lumina e bună. O sfătuiesc pe domnişoara Courtney să meargă până acolo.

— Să merg, mătuşă Alice? o întrebă domnişoara Courtney pe doamna Gilbert.

— Desigur, draga mea, şi ia-o şi pe Doris cu tine. Încă nu a văzut casa.

Aşa că au pornit şi au ajuns pe aleea cu ulmi de la conacul Manor. Domnişoara Courtney sună şi imediat fură primite şi conduse pe scara imensă spre holul de sus unde începea galeria.

Trecură pe lângă şirul lung de cavaleri şi de senatori şi de învăţaţi, cu lumina primăverii dansând pe acele trăsături dispărute demult sub criptele sau sarcofagele de peste mare. Ici şi acolo, o doamnă nobilă privea mândră de pe pânză, strălucitoare în satin şi bijuterii.

— Uite, Doris, uite! spuse domnişoara Courtney, oprindu-se la capătul holului şi arătând spre o figură tânără, dar elegantă, îmbrăcată

în alb, cu ochi mari cenuşii privind de sub borul lat al unei pălării de culoarea prunei. Acesta e celebrul portret al lui Lady Doris Clifford, care a fost oaspete aici şi a fugit şi **s-**a măritat cu un pastor metodist. Ce ciudat că semeni leit cu ea şi ai şi acelaşi nume! Ochii şi nasul şi gura şi bărbia sunt la fel. Ea are obrajii mai plini şi sprâncenele mai dese, dar la fel vor fi şi ale tale cu timpul!

– Sunt sigură că numele Clifford era în Biblia mamei, spuse Doris, pe foaia care lipseşte. Nu prea am înţeles eu bine ce scria, dar aşa părea.

– Ce păcat de foaie! spuse domnişoara Courtney. Îţi aminteşti că trebuia să mi-o arăţi când ai descoperit că nu mai e. Se poate să se fi desprins şi să fi căzut. Hai să mergem să-i spunem doamnei Gilbert despre portret.

Când trecură prin holul de jos, domnişoara Courtney se opri la portretul doamnei Allston, care era Ana Waverley. La picioarele ei stătea fiul ei, un băieţel frumuşel.

– Doctorul Allston încă plânge după ea, spuse domnişoara Courtney. Nu vrea să stea aici. E păcat să ţină închis un aşa loc mare şi vechi. Sperăm că Robert va auzi chemarea sângelui şi se va muta aici. Are aproape douăzeci şi unu de ani acum şi e singurul moştenitor.

După câteva zile, Doris stătea pe puntea unui vapor şi se uita la coasta tărâmului ei natal cum dispărea la orizont. Va trece prin multe schimbări până se va putea întoarce din nou în portul din New York. Începuse să o îndrăgească foarte mult pe doamna Gilbert, dar totuşi copilul simţi o singurătate acută, o nevoie de a avea pe cineva numai al ei. Fără familie, fără casă, depinzând de bunătatea unui străin, inima ei plângea după dragostea de demult a mamei sale. „Dar nu e de demult”, se gândi ea, „pentru că dragostea nu se schimbă şi nu moare. Ea e eternă în Casa Iubirii. Dumnezeu plănuise această călătorie în Europa încă înainte ca eu să urc dealul cu Silas şi adevărata avere a cuiva trebuie să fie în Casă. Doamne, Casa Iubirii e mult mai mare decât am crezut”, se gândi ea când se întoarse şi văzu întinderea de apă care acoperea orizontul.

Remsen o ajută pe doamna Gilbert să se aşeze confortabil

într-un scaun şi veni după Doris.

 Scaunul tău e acolo, spuse ea, arătând la cel de lângă al doamnei. Vrea să-ţi vorbească.

 Doris, spuse doamna Gilbert, luând mâna copilei într-a ei, cred că îţi aminteşti că, atunci când Kelsey a venit să-şi ia rămas-bun de la tine, am discutat puţin cu el în bibliotecă înainte să te chem.

 Da, doamnă Gilbert.

 Ei bine, draga mea, Kelsey mi-a adus o veste minunată. Se pare că în a doua zi după ce ai plecat, el ducea cenuşa din şemineu în grădină. Lucra aproape de peretele casei şi a observat o foaie de hârtie prinsă într-o crăpătură în zid în aşa fel încât fusese protejată de vremea rea şi scrisul de pe ea se vedea. O luă din ascunzătoarea ei şi putu să desluşească cu uşurinţă scrisul doamnei Wilde, dându-şi seama că e o copie a paginii rupte din Biblia ta. O am în poşetă. Când Gladys Courtney a descoperit asemănarea ta perfectă cu portretul lui Lady Doris Clifford, s-a plâns că singura altă dovadă a identităţii tale era o pagină care se pierdu din Biblia ta. E clar pentru mine că doamna Wilde a smuls pagina şi a distrus-o, altfel de ce ar fi făcut copia asta? Nu vom şti niciodată cum a pierdut foaia asta, dar nu cred că trebuie să ne batem capetele cu partea asta. E destul că informaţiile necesare au ieşit la lumină. Eu cunosc bine istoria familiei Waverley şi am copii ale tuturor documentelor vechi. Aşa că ştiu că Lady Doris, care a fost în vizită la Manor acum mai bine de un secol, nu era numai cea mai bună prietenă a lui Lady Waverley în acele zile, ci şi verişoara de gradul întâi al domnului Gramerton, soţul dânsei, din al cărui frate Filip descind eu. Ceea ce m-a atras la tine, Doris au fost vocea ta minunată, sufletul tău bun şi manierele desăvârşite. Apoi am descoperit că eşti isteaţă. Dar acum că ştiu că eşti ruda mea, te iubesc mai mult. Vreau să-mi spui „mătuşă Alice”. De ce nu spui nimic, fetiţo?

Doris era copleşită de emoţie. Parcă se scufunda în fericire. Într-un sfârşit, îşi recăpătă vocea.

 O, doamnă Gilbert – doamna ridică un deger ameninţător – mătuşă Alice, vreau să spun, am cu adevărat o familie?

 Da, Doris, tu aparţii Ridge-ului, familiei Waverley şi mie!

Capitolul xiii
Refluxul

Zece ani mai târziu, într-o după-amiază blândă de primăvară, familia Allston, tatăl şi fiul, se plimbau prin Grădina Engleză din München. Ajunseră la rocile care se ridică deasupra pârâului năvalnic care izvorăşte Isar şi care nu pierde niciun strop din energia râului-părinte, şi se aşezară sub copaci, uitându-se leneş la raţele care îndrăzneau să vină până la marginea căderii de apă şi, când să fie luate de val, îşi desfăceau triumfătoare aripile şi zburau în siguranţă.

— Ciudate creaturi! spuse doctorul Allston. Cum pot ele să aprecieze un risc şi să se distreze de pe urma lui!

— Şi când te gândeşti, răspunse Robert, la felul cum îşi folosesc cu atâta încredere aripile, ca pe un ajutor în momentul critic.

Apoi, după o clipă, adaugă, jumătate serios, jumătate zâmbind.

— Sărmanul tată, te-ai temut de multe ori că eu nu mi le voi găsi pe ale mele la timp, nu-i aşa? Dar iată-ne azi, bine sănătoşi.

— Da, iată-ne! răspunse tatăl lui, cu un oftat involuntar de fericire şi uşurare, la fel ca sunetul pe care îl scoate un marinar încercat de multe furtuni pe mare în momentul în care picioarele lui ating pământul solid de pe ţărmul natal.

Ochii lor se întâlniră într-o privire plină de afecţiune şi prietenie.

Doctorul Allston avusese o răbdare infinită cu băiatul lui şi l-a ţinut legat de el cu o sfoară lungă, nu prea strânsă de dragoste şi înţelegere, aşteptând ca el să se regăsească. Robert Allston avea prea multe aptitudini şi talente pentru a se descoperi uşor, dar în tot acest timp între anii de facultate şi prezent, tatăl lui fusese înţelept, calm şi destul de potrivit pentru a ocupa în continuare postul infinit de important de prieten şi confident. Experienţele prin care trecuse Robert în viaţa lui fuseseră multe şi variate. Era un băiat plin de viaţă,

carismatic, generos, şi entuziast, cu o fire atât practică cât şi idealistă, sensibil la culoare şi la muzică, dar având şi puterea de a munci din greu, aceasta fiind egală cu capacitatea lui de a arunca grijile în cele patru zări. Lucrurile rele, păcătoase nu se potriveau cu fineţea lui înnăscută şi cu respectul de sine, dar mintea lui îi deschidea atât de multe perspective, încât ar fi vrut să se aventureze pe fiecare dintre cele douăsprezece drumuri, atât de diferite unul de celălalt, dar la fel de atrăgătoare, pentru a ajunge în final la un scop distant şi neclar. Sărăcia l-ar fi forţat să ia o decizie cât mai repede, dar o avere mare i-a dat timp să experimenteze.

În sfârşit, sosi o zi în timpul unei călătorii de plăcere în Italia când a devenit sigur că lumea artei îl cheamă şi-i cere să-şi dăruiască toate idealurile şi energiile. Doctorul Allston i-a fost alături în timp ce un atelier a fost aranjat în Florenţa. El vorbea, mânca, mergea şi trăia Renaşterea italiană, stătea rezemat cu orele de bastion pe dealul San Miniato, în nopţile cu stele, când „cortul arhanghelilor" şi turnul lui Giotto din marmură spirituală păreau să păzească „Crinul din Arno". Mai târziu, nu cu mult, a fost prezent şi la licitarea şevaletelor, a tapiţeriilor, a armurii vechi, a altarului din mănăstire şi a altor proprietăţi, vânzare care a pus punct la acest episod.

Apoi urmă Era Muzicii. Robert cânta la pian de câţiva ani şi o făcea destul de bine, plus că exersase în facultate şi rolul unui bariton cu unele ocazii sociale. Acum se dedică trup şi suflet lecţiilor vocale şi de instrument cu cei mai mari profesori de pe continent. Cumpără biografiile tuturor compozitorilor şi cântăreţilor maeştri, îl adoră pe Beethoven, se luptă cu dinţii pentru Richard Wagner, îşi lăsă părul să crească peste gulerul hainei lui din mătase, înfiinţă cafenele boeme şi compuse o sonată m şi minor. În timpul acestei obsesii creative, suferinţele Dr. Allston deveniră foarte dureroase. Robert era distrat, stătea mereu încruntat, îşi pierdu simţul umorului, fredona constant, făcea exerciţii cu degetele pe masă şi pe spătarele scaunelor şi nu mai răspundea la întrebări. Sonata muri de moarte naturală şi Robert se trezi din visul măreţiei. Asta s-a întâmplat la Paris.

Dr. Allston respiră uşurat, se bucură din nou de vechiul Robert,

din nou alert, isteţ, genial, dar mai sigur pe sine şi cu o tehnică mai frumoasă decât atunci când l-a lovit capriciul. Apoi sosi şi ziua fatală când Robert scrise o povestire care fusese acceptată, tipărită imediat şi plătită foarte bine. Asta i-a trebuit! Literatură! Acum a urmat Era Cernelii. Un birou la Berlin, rafturi pline cu cărţi de referinţă legate în piele de viţel, o maşină de scris, mai multe feluri de stilouri, teancuri de hârtie albă, un bust al lui Goethe, altul al lui Balzac şi altul al lui Shakespeare, şi un birou de scris aşa de frumos şi de confortabil, că numai să-l vezi şi aveai impresia că „lumina raiului" îl inspira pe posesorul acestuia. Următoarea povestire a lui Robert fu respinsă de şase ori. Dr. Allston presimţea sfârşitul şi-şi făcu curaj. Robert începu un roman, dar se pare că nu mai găsea niciun subiect în universul din jurul lui. Focul de geniu săltă, pâlpâi şi se stinse. Urmă o licitaţie privată şi bilete pentru Tibet. Asta **s-**a întâmplat în Berlin.

Aceste episoade pasionante erau doar interludii în călătoriile lor, pentru că dr. Allston călătorea pretutindeni. An după an, bărbatul spera că fiul lui va vedea în averea lui imensă, în cultura şi poziţia lui socială o ocazie de a răspunde strigătului de ajutor al oamenilor maltrataţi, săraci şi analfabeţi. Pentru acest motiv din urmă el era un exilat din voia lui pe fiecare palmă de pământ de sub soare. Când fiul lui începu să observe condiţiile politice şi sociale cu un interes viu, comparând ţară cu ţară şi rasă cu rasă, tatăl lui văzu o rază de speranţă. Dar atunci urmă cea mai grea perioadă dintre toate. Robert fu fascinat de filosofia raţionalistă germană şi citi cu lăcomie tot felul de cărţi, până când începu să aducă argumente solide împotriva bazei religiei creştine, renunţând la tot ceea ce tatăl lui considera sfânt şi încremeni**ndu-**şi sufletul. Dar **într-**o zi, în timpul unei călătorii în Africa, destinul îi duse **într-**un sat unde fură găzduiţi peste noapte de un misionar american şi soţia lui, două suflete radiante locuind printre negri, care nu le vorbiră oaspeţilor lor despre dragostea şi credinţa în Iisus, dar care străluceau şi triumfau în Iisus, două cadre universitare dăruind dragoste necondiţionată acestor suflete ignorante şi necivilizate, învăţâ**ndu-**i să lucreze cu mâinile, să citească, să-şi păstreze curăţenia trupească şi sufletească, să-L cunoască pe

Dumnezeul cel adevărat. Le arătară celor doi bărbaţi atelierul de tâmplărie, şcoala, micuţa biserică şi în acea seară ţinură o slujbă foarte simplă, şi în timpul acelei slujbe tânărul Allston, care ascultase în viaţa lui prezentări elocvente ale creştinismului din partea celor mai cunoscuţi preoţi fără să fie impresionat, auzi sub acel acoperiş de papură strigătul Celuilalt Om, care e chemarea lui Dumnezeu. Când plecară a doua zi, cei doi le promiseră misionarilor că-i vor ajuta să ridice acel spital de care era mare nevoie şi astfel, binecuvântând şi fiind binecuvântaţi, o apucară pe drumul lor.

Robert era acum nerăbdător să se apuce de lucru. Nici nu plecaseră încă din Capetown şi munca lor începu să capete formă, iar pe puntea vaporului cu aburi care îi ducea spre nord, tatăl şi fiul se plimbară câţiva kilometri în sus şi-n jos, încercând să pună la punct fiecare detaliu. Robert plănuia să studieze economia şi filantropia aplicată sistematizată, prima în universităţi, a doua în marile oraşe. Va învăţa să se ocupe şi de afacerea cu lână, de la oi la bunurile comerciale. Apoi va fi gata să construiască o fabrică mare în Kent şi să introducă cele mai noi metode de lucru şi cele mai bune condiţii pentru muncitori.

Toate acestea i-ar lua ani întregi, şi aşa a şi fost. În această după-amiază în München, toată această muncă imensă era deja înfăptuită. Avea aproape treizeci de ani. În iunie urma să termine cursurile de la Universitatea din München, apoi va face o călătorie la Tyrol şi se va întoarce la Waverley Ridge, unde va deschide vechea casă şi va studia toată iarna planurile şi mijloacele şi metodele cele mai potrivite.

Cum stăteau amândoi sub copaci, ştiau că trebuiau să deschidă subiectul întoarcerii acasă. Robert nu fusese în America de ani buni, dar dr. Allston făcea o călătorie anuală pentru a se ocupa de afacerile de acolo şi pentru a supraveghea Conacul Manor.

— Eşti absolut sigur, tată, întrebă Robert, că nu va fi greu pentru tine să redeschizi casa şi să trăieşti acolo cu mine?

— Nu pot să spun că nu va fi, fiule, dar bucuria pe care mi-o dăruieşti tu a atenuat cu mult durerea lăsată în sufletul meu de

pierderea mamei tale. Un singur lucru m-ar face să mă simt şi mai liniştit şi acela ar fi să te văd căsătorit cu o femeie care să fie egala ta şi să aud picioruşele copiilor tăi pe scări şi vocile lor în săli.

Aşa numitele „aventuri” ale lui Robert fuseseră şi ele parte importantă din numeroasele sale încercări de a se regăsi. Acestea nu au fost cele mai mici dintre necazurile doctorului Allston. Fata atletică, cântăreaţa, femeia frivolă, sora medicală şi muncitoarea marcară etape diferite din viaţa lui Robert. Nu fusese „logodit” încă de când era în ultimul an de liceu, dar fusese de multe ori periculos de aproape de pasul acesta şi tratamentul dr. Allston peste acest lucru fusese dintotdeauna interesul lui viu faţă de fiul său şi apoi – biletele de tren şi de vapor, bilete pentru Sydney, pentru insulele din Marea Sudului, pentru pământul Soarelui Răsare, oriunde, numai să fie destul de departe. De două ori se întâmplă ca tocmai călătoriile să fie ocazii prielnice pentru astfel de împrieteniri şi aceste cazuri trebuiau tratate cu un aşa tact şi diplomaţie din partea tatălui, încât cu siguranţă ar fi fost de ajuns ca să aplaneze un conflict internaţional cu succes. În ultimii doi sau trei ani, Robert fusese prea ocupat ca să se intereseze şi de fete şi, ajungând la vârsta la care trebuia să aleagă, dar ştiind bine că acum ar fi **într-**o stare deplorabilă alături de oricare dintre fetele care îi aprinseseră imaginaţia în trecut, se temea că cea pe care o va alege la treizeci de ani nu-i va mai fi pe plac la patruzeci şi deveni atât de cusurgiu încât dr. Allston sesiză ezitarea fiului său şi îi era frică ca aceasta să nu aibă ca efect permanent burlăcia. Subiectul era rareori deschis între cei doi şi azi, când tatăl lui îi vorbi atât de sincer, Robert fu mişcat şi îi răspunse fără încercarea lui obişnuită de a se eschiva:

– Tată, sper de dragul tău măcar că visele tale se vor împlini. Dar femeia cu care mă voi însura nu va fi una dintre multele mele cunoştinţe şi nici nu va apărea doar ca urmare a nevoii mele de dragoste. Trebuie să vină asemenea unui suflu neaşteptat, la care să nu pot rezista şi care să mă ridice în slăvi, nu asemenea unui asfinţit de vară înaintea unui răsărit. Vreau să fiu luat prin surprindere ca de un reflux, să-mi pierd minţile, să mă scufund, să fiu orbit, să mă înec, să renasc în pace şi siguranţă, să ajung să-mi redescopăr sinele şi acea

conştiinţă de întregime infinită, o uniune perfectă între suflet, minte şi trup.

Ochii lui străluciră în timp ce vorbea, îşi lovi genunchiul cu palmele şi privi drept în faţă.

Dr. Allston zâmbi cam trist şi spuse:

— Nu cumva ceri prea mult, Robert?

— Asta rămâne de văzut, răspunse fiul.

Apoi, scoţându-şi ceasul, spuse:

— Mai e doar o oră până la spectacol. Şi nu sunt rezervări, ştii bine.

Se ridicară amândoi odată, se întoarseră pe acelaşi drum până la intrare, chemară un taxi şi curând goneau pe frumoasa stradă Prinzegentenstrasse. Chiar în faţa lor, peste Isar, Îngerul Păcii strălucea în lumina soarelui târziu în vârful monumentului măreţ, cu una dintre cele mai răcoroase fântâni din München la picioarele lui. Nu trecură peste podul masiv cu sculpturile lui impunătoare, ci cotiră şi îşi continuară drumul pe malul râului. În scurt timp ajunseră la marea Biserică Protestantă din San Luke, plătiră taxiul şi se îndreptară spre scaunele din mijlocul publicului numeros. Era săptămâna dinaintea săptămânii Sfinte şi o formaţie muzicală avea să interpreteze *Patimile după Sfântul Matei* a lui Bach.

— Incredibil! exclamă dr. Allston, privirea căzându-i asupra unui chip din acea mare de oameni. Robert, spuse el, cred că acea femeie este doamna Gilbert din Waverley Ridge. Da, ea este! Nu o vezi pe doamna aceea elegantă, cu un aer regal, îmbrăcată în gri, cu părul alb, cu ochii mari şi negri, care îşi ţine capul cu mândrie pe umeri? Nu am văzut-o de mult timp şi când am văzut-o ultima oară la Ridge, nu vedea din cauza unor probleme la ochi. Se pare că acum s-a însănătoşit, pentru că citeşte programul. Când am fost la Ridge, am stat doar o zi şi ea îşi petrece mult timp în străinătate. Trebuie să o salutăm după ce se termină spectacolul.

Orga şi cântăreţii se aflau în balconul din spatele enoriaşilor. Cuvântul „public” nu e prea potrivit pentru această ocazie, pentru că, pentru majoritatea oamenilor, ascultarea acestei piese presupunea

mai puţină atenţie critică asupra redării unei opere de geniu şi mai mult un act de slavă. Orga era acompaniată de o orchestră.

— Veniţi, fiicelor, cânta corul, veniţi, împărtăşiţi durerea mea. Uitaţi-L, Mirele, El este Mielul.

Aceste versuri erau cântate ca un suspin, peste care se auzeau cuvintele moi ale sopranei, aceasta din urmă făcându-şi auzit mesajul distinct peste agitaţia primului cor şi peste întrebările vehemente „Cine?”, „Cum?”, „Ce?” ale celui de al doilea cor şi adresându-se Salvatorului:

„O, Mielul lui Dumnezeu, cel mai sfânt
Suferi pe crucea chinului.
Plătind astfel pentru păcatele oamenilor.
Ca noi să nu ne pierdem speranţa”.

Părţile favorite ale celor doi bărbaţi din întreaga operă erau alto solourile, ambilor plăcându-le foarte mult tonurile joase din vocea unei femei. Azi aşteptau primul solo cu nerăbdare şi când versurile „O, binecuvântate Salvator!” şi aria următoare „Tristeţe şi Suferinţă” au fost cântate cu un ton desăvârşit şi cu un final artistic, dar fără căldură şi gingăşie, cei doi schimbară o privire de dezamăgire şi nici măcar imnul „Suferinţele pe care le înduri” sau minunatul solo „Voi veghea lângă Domnul meu” nu le compensă. Mai târziu, purtaţi de valurile freamătului puternic la corului, „Priviţi, Salvatorul nostru este luat”, au uitat de toate în afară de admonestarea aspră a ucenicilor învăţătorului, „Oare fulgerele şi tunetele din nori au dispărut?” şi mulţimea sălbatică se lăsă copleşită de dorinţă impulsivă de a răni.

În pauza de după prima parte, Robert îi şopti tatălui său:

— Sunt pur şi simplu revoltat de acea cântăreaţă alto. E din gheaţă. Nu s-a lăsat nici măcar pentru o clipă cuprinsă de frumuseţea versurilor, nu a uitat de sine şi nici de arta sa deloc. Nu e nimic mai sensibil în toată opera decât imnul 61, „Dacă lacrimile mele sunt în zadar” şi prefer să pierd partea a doua decât să o aud pe acea făptură fără inimă cântând acel solo.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse dr. Allston. Dar nu putem pierde şi celelalte interpretări. Să mai stăm.

Ei nu aveau de unde să ştie că, exact în momentele în care ei discutau, cântăreaţa respectivă plecă repede cu un taxi la o întâlnire importantă şi că o altă domnişoară ocupă locul rămas gol în cvartet. Partea a doua începea cu soloul „Ah, acum Salvatorul nu mai e”. Robert îşi încrucişă braţele, luă o poziţie fermă şi, oarecum încruntat, se pregăti pentru ce era mai rău. Dar ce era asta? Ce schimbare survenise în acea voce puternică şi rafinată? Acele cinci măsuri de deschidere pe singura silabă, „Ah!”, tonul F ascuţit, descărcându-se în delicateţea deosebită a acompaniamentului, totul deveni ca o fântână adâncă a dragostei. Robert îşi ţinu respiraţia. Vocea continuă „Ah, acum Salvatorul meu nu mai e”. În vocea aceasta se cunoştea arta într-un stadiu perfect, dar mai era şi altceva, o pasiune, o dăruire totală care vibra în fiecare notă. Corul interveni cu întrebările lui, apoi din nou acea voce care te înfioră, suavă, plină de farmec, „E posibil? E posibil?”. Pe Robert aproape că începură să-l deranjeze intervenţiile corului. Aştepta nerăbdător acel solo de la finalul cântecului. Sosi curând, transformând fiecare notă în lacrimă:

„Ah! Cum să găsesc un răspuns.
Când sufletul meu neliniştit mă va întreba?
Ah! – unde a plecat Salvatorul meu?”

Oamenii se ştergeau la ochi şi pe obraji fără jenă. Robert prinse strâns mânecile hainei şi simţi atingerea tatălui său pe mâna lui, dar nu întoarse capul spre el, nici nu-şi desfăcu braţele. Unul solo de tenor după altul şi un cântec minunat căzură nebăgate în seamă în urechile lui. Nu ştia decât că se pregăteşte imnul 48, aria alto, „Ai milă, Doamne, de mine”. În sfârşit îl auzi şi femeia din stânga lui plângea înăbuşit. Când vocea se stinse, lui Robert îi veni să plângă în văzul tuturor, atât de intensă era emoţia. Totuşi, îşi păstră aceeaşi poziţie de statuie până se ajunse la imnul 61: „Dacă lacrimile mele sunt în zadar”.

Doamne, ce gingăşie şi ce dăruire în acea voce! îl simţi pe tatăl lui întorcându-se spre el ca să-i arunce o privire, dar el nu putu răspunde. Atunci, pe loc, făcu cunoştinţă cu una dintre cele mai frumoase experienţe ale vieţii. I-ar fi plăcut să fugă repede din biserică, dar nu-i putea deranja pe oamenii din jurul lui. Stătu până ce ultimul

cuvânt muri în pace. Dr. Allston se întoarse deodată spre el.

– Desăvârşit! spuse el entuziasmat. Ce ai păţit, Robert, eşti bolnav? Eşti alb de parcă ai fi văzut o fantomă!

– Nu sunt deloc bolnav, răspunse Robert, evitând să-l privească în ochi, dar hai să ieşim cât mai repede.

– Mă gândeam să o caut pe doamna Gilbert, spuse doctorul. A fost o prietenă bună de-a mamei tale în copilărie.

– Bine, tată. Poţi să faci asta, dar te rog să mă scuzi de data asta. Voi veni la hotel în scurt timp.

Doamna Gilbert rămase la locul ei, de parcă aştepta pe cineva. Şi dr. Allston aşteptă pe loc până ce mai rămaseră doar câţiva oameni. Doamna Gilbert îl zări, îl recunoscu, îl salută cu o aplecare fină a capului şi îi ieşi în întâmpinare când văzu că el o pornise în direcţia ei. Bătură bucuroşi din palme.

– Dr. Allston! spuse ea. Ce plăcere să te întâlnesc aici!

– Ce bine arătaţi, doamnă Gilbert!

– Da, sunt bine şi mă bucur de o nouă etapă a vieţii. Mă îndoiesc că există cineva care să aprecieze cu adevărat această lume frumoasă, doar dacă a ţinut, ca şi mine, ochii închişi timp de câteva luni. Sunt sănătoasă de câţiva ani acum, dar încă simt bucuria şi recunoştinţa.

Tocmai atunci, lângă doamna Gilbert veni o fată înaltă, subţirică, cu un chip frumos şi maniere delicate. Ochii ei străluceau parcă din cauza unei bucurii necunoscute.

– Dr. Allston, spuse doamna Gilbert, nepoata mea adoptată, domnişoara Avery, e aici cu mine. Vreau să faceţi cunoştinţă.

– Cu cea mai mare plăcere, vă asigur, răspunse doctorul curtenitor, aplecâ**ndu-**se asupra mâinii cu mănuşă albă pe care Doris o întinse spre el.

Cei trei ieşiră împreună, Dr. Allston vorbind cu încântare despre spectacol şi mai ales despre acel alto neobişnuit care le întrecuse de departe pe toate cele care le auzise la viaţa lui.

– Vechiul proverb spune că nu e bine să schimbi calul în mijlocul concursului, dar trebuie să recunosc că schimbarea de azi a fost în bine. Cred că a fost subită, pentru că numele înlocuitoarei nu

apare în program.

 Nu, am înţeles că totul a fost aranjat dinainte, răspunse Doris, dar a doua cântăreaţă e o fată din America şi, din anumite motive, nu a vrut ca numele ei să apară în program.

 O cunoaşteţi?

 Mătuşa Alice o cunoaşte, răspunse Doris.

 Robert e aici? întrebă doamna Gilbert, schimbând subiectul.

 A, da, Robert termină acum universitatea. E aproape gata să se ducă la muncă acasă.

 Şi te vei întoarce să trăieşti la Ridge şi vei redeschide casa acea veche şi dragă?

 Da, Alice.

 Mă bucur, Tom. Sunt sigură că Ana şi-ar fi dorit asta mult. Nu, mulţumesc, nu avem nevoie de un taxi, vom face o plimbare plăcută până la hotel – la Patru Anotimpuri, îl ştii?

 Da, noi stăm la Bayerischer Hof, aşa că, dacă nu aveţi nimic împotrivă, vă conduc. Cred că eşti în pericolul de a nu face destule exerciţii când ai atâtea maşini în jur de unde alege.

 Am plănuit un tur pe jos al regiunii Tyrol în august, spuse doamna Gilbert.

 Şi noi la fel, răspuns dr. Allston. Nu putem merge împreună? Va fi ultima călătorie pe care o voi face cu Robert pe aceste pământuri pentru mult timp. Vom pleca spre casă pe întâi octombrie.

 Atunci, veniţi la noi în vizită, tu şi Robert, şi vom discuta.

Când doamna Gilbert şi Doris fură singure în salon, prima din ele spus:

 Draga mea, ai cântat ca un înger! Mi-a fost foarte greu să mă abţin să nu-i spun dr. Allston. Eram cât pe ce, copilo.

 Dar vă rog să mai rezistaţi puţin, mătuşă Alice. Am căzut de acord ca nimeni să nu afle despre vocea mea până ce nu ne vom întoarce la Ridge. Ador surprizele.

Robert plecă de la biserică, se aruncă în prima maşină pe care o văzu şi-i ceru şoferului să-l ducă oriunde, afară din oraş. Maşina îl duse la Lacul Stanberg. Robert se gândi mai întâi la tatăl lui, telefonă la

hotelul la care urma să meargă mai târziu, se aşeză la o masă din colţul unei cafenele şi începu să analizeze situaţia. Era uimit, perplex, ameţit, răzvrătit, dar totuşi emoţionat de revelaţia pe care i-o adusese acea zi. Cine era fata aceea? Şi-o imagină de înălţime medie şi cu părul şi ochii foarte negri. Poate că nu era frumoasă la chip, iar el adora frumuseţea. Dar sufletul ei e atât de frumos, încât trebuie să străbată şi prin chip, chiar dacă l-a „văzut” doar prin intermediul vocii. Cum o poate găsi? În program nu era niciun nume. Va reuşi poate să stabilească o întâlnire cu directorul orchestrei, un foarte celebru pianist. Ceru cina pentru că aşa trebuia, dar nici nu observă când i-o aduseră pe masă şi mâncă fără să-şi dea seama ce mănâncă. Dacă femeia din spatele vocii era măritată sau cel puţin deja îndrăgostită! Asta ar fi însemnat pentru el o viaţă plină de singurătate, nesatisfacerea dorinţelor sufletului său, un ideal de neatins. Ceru nota, se uită la orar, găsi că putea să prindă acum un tren spre München şi fu mulţumit când fu singur în compartiment.

La zece jumătate, intră în camera mare de la hotel, pe care o folosea şi ca dormitor, şi ca odaie de studiu. De aici putea ajunge în camera tatălui. Dr. Allston îl auzi deschizând uşa de la coridor şi îi ieşi în întâmpinare.

 Tată, spuse Robert, zâmbind, nu mai am ce face! Refluxul a venit!

Capitolul XIV

Vioara

A doua zi, bărbaţii Allston primiră o invitaţie la cină din partea doamnei Gilbert. Invitaţia sosi chiar înainte de prânzul de ora unu pe care tatăl şi fiul îl iau întotdeauna împreună, după cursurile de dimineaţă de la universitate.

 Bineînţeles că am acceptat, spuse doctorul. Vizitiul aştepta răspunsul pe loc.

 Ai acceptat în numele amândurora? întrebă Robert posac.

 Desigur, răspunse tatăl. Nu m-am gândit că nu ai chef să

mergi.

– Dar, tată, nu am dispoziţia necesară să fiu pe plac acestor doamne, care sunt complet străine pentru mine. Am stabilit o întâlnire cu directorul pentru ora patru, la biroul lui. Dacă voi afla că acea cântăreaţă poate fi abordată cum se cuvine, te poţi aştepta de la mine să izbucnesc în râs de bucurie chiar în mijlocul unei discuţii serioase despre guvern. Sau dacă, din contră, mi se va spune clar că nu am nicio şansă – ei bine, atunci prezenţa mea tristă acolo le-ar indispune pe doamne. Nu mă poţi scăpa?

– Cred că pot trimite alt bilet şi să spun că, după ce te-am întâlnit, am aflat că planurile tale pentru azi sunt de aşa natură încât nu poţi accepta invitaţia. Îmi pare rău, Robert, pentru că doamnele sunt fermecătoare. Nepoata doamnei Gilbert, o nepoată adoptată, cred, e una dintre cele mai drăguţe fete pe care le-am întâlnit în ultimii ani.

– Nu-mi vorbi despre fete, tată. De acum înainte, pentru mine există doar o fată. Mi-a ajuns direct la inimă.

– Ce ai zice să mergem la grădina Hof să ne luăm cafeaua? întrebă tatăl, împingându-şi farfuria cu coji de nucă.

– Bine, răspunse Robert indiferent. Ziua e plăcută şi vor fi mulţi oameni pe acolo pe care să-i urmăreşti şi asta te interesează mereu. Natura umană nu mă atrage azi. Eu trăiesc doar ca să aştept să vină ora patru.

Au stat mult sub copaci, sorbind din cafea şi discutând despre viaţa lor de acum încolo, iar la patru fără un sfert ieşiră pe strada Platz şi o traversară, cotind pe o alee îngustă, dar importantă, pe care un om cunoscător de muzică îşi închiriase etajele superioare unor profesori de pian sau unor studenţi cărora nu le era permis să exerseze în pensiuni sau hoteluri. La uşa de la intrare, Robert se opri o clipă, întorcându-se puţin să-şi salute tatăl. Dr. Allston întinse mâna şi i-o strânse cu putere pe cea a fiului său, ambii dădură din cap şi se despărţiră fără un cuvânt.

Robert îl găsi pe marele muzician în biroul său, fu primit cu cordialitate, dar i se refuză cu hotărâre numele solistei.

– A cântat, spuse directorul, ca o favoare personală pentru mine

şi i-am promis să nu-i trec numele în program, nici să nu dezvălui cuiva identitatea ei. Nu vrea publicitate. Sper că nu-mi cereţi să-mi calc cuvântul dat.

— Dar, profesore, vă rog să-mi spuneţi măcar dacă e o doamnă măritată, insistă Robert cu nerăbdare.

Profesorul zâmbi din priviri, deşi gura lui nu schiţă nimic în timp ce dădu răspunsul negativ. Şi ochii lui Robert străluceau.

— E logodită? întrebă din nou.

Profesorul luă o foaie portativă şi, cu privirea aplecată, o rulă şi o desfăcu cu degetele lui lungi, subţiri şi nervoase.

— Din câte ştiu eu, nu, spuse el calm.

— Mii de scuze, profesore, încă o întrebare! Trăieşte aici în München?

Din nou aşteptă câteva secunde bune.

— Nu e casa ei, răspunse încet bărbatul, dar cred că încă e aici.

Robert se ridică să plece, se îndreptă spre uşa pe care profesorul i-o deschise politicos, dar în clipa în care era pe punctul de a păşi peste prag, profesorul îi opri cu un zâmbet în priviri.

— Există o cale, spuse el.

Băiatul acesta îi atinse o coardă sensibilă a sufletului. Îl plăcea pe acest tânăr cu umeri largi, ţinută dreaptă şi cu privirea senină. Îl înţelegea. Fata era eleva lui preferată de pian şi simţea că **s-**ar putea să fie spre binele ei să-l întâlnească pe acest bărbat. Dar el îşi va ţine promisiunea dată. Profesorul spuse, de această dată zâmbind larg:

— Oare domnul a uitat că sunt atâţia trandafiri în oraş?

— Flori! exclamă Robert. Desigur. Dar cum să le trimit?

— Trimiteţi-le mie, răspunse profesorul. Eu voi direcţiona mesajul la adresa corectă.

Robert se întoarse şi prinse mâinile profesorului.

Hotelul lui era doar la două blocuri depărtare, dar totuşi chemă un taxi. Nu putea ajunge destul de repede. Chiar şi maşina era prea înceată. Alergă prin vestibul şi ajunse în birou, scrise o scurtă scrisoare de mulţumire profesorului şi în ea puse şi cartea lui de vizită **într-**un plic mic, scriind pe spatele cărţii: „Vă mulţumesc pentru plăcerea pe

care mi-aţi dăruit-o ieri în Lucaskirche şi vă rog să-mi acordaţi onoarea de a-mi exprima aprecierea personal”.

Apoi zbură spre cea mai elegantă florărie din München şi alese două duzini de trandafiri roz cu coada lungă, ceru să le împacheteze **într-**o cutie împreună cu scrisoarea lui şi le trimise la biroul profesorului. Apoi ieşi în stradă şi merse pe jos kilometri întregi, uitâ**ndu-**se mereu la ceas şi trecâ**ndu-**i fel de fel de gânduri prin cap, cum ar fi:

„Până acum trebuie să fi ajuns la ea. Poate că nu e acasă. Poate că va fi acasă abia la ora cinei. Poate nici atunci. E posibil să fi ieşit la ceai şi apoi la operă. În seara asta începe la cinci jumătate. Va fi Valkyrie. Dar poate că e acasă, a deschis cutia, a scos trandafirii şi şi-a îngropat faţa în ei!”

La ora şase se trezi afară din oraş, pe lângă Bavaria şi leii ei.

— Slavă Domnului că am scăpat de cina aceea plictisitoare! exclamă el cu voce tare, de vreme ce nu era nimeni prin apropiere. Nici nu vreau să vorbesc cu tatăl meu diseară.

Mai târziu se întoarse la hotel, luă cina şi era aparent cufundat **într-**o carte atunci când tatăl său se întoarse din vizită.

— Ai pierdut, Robert, spuse doctorul cu entuziasm. Nu am mai petrecut un timp aşa de plăcut de câţiva ani buni. Ţi-ar fi plăcut conversaţia şi sunt sigură că ai fi găsit-o pe domnişoara Avery ca fiind cu mult înaintea fetelor de vârsta ei.

Robert se încruntă şi dădu din cap.

— Ai uitat, tată.

— Scuză-mă, Robert, dar chiar am uitat, toată chestia asta pare aşa de himerică, pe când seara mea a fost cât se poate de frumoasă şi de reală. Mi-aş fi dorit să fii cu mine. Domnişoara Avery trebuie să aibă un admirator foarte devotat, pentru că am văzut cei mai frumoşi trandafiri **într-**o vază de Nymphenburg în salon. Şi apropo, Robert, în camera aceea te simţeai ca acasă. Stau acolo de câţiva ani şi au scăpat de lucrurile acelea germane greoaie, în roşu, albastru şi verde, aranjând camera în stilul american. Am luat cina acolo.

Era pentru prima dată în aceşti ani de prietenie când dr. Allston

era atât de încântat de cineva şi Robert nu era prea încântat de acest lucru, dar îşi ascundea bine displăcerea.

— Dar, Bob, spuse tatăl lui, aş vrea să ştiu cum ţi-a mers cu profesorul.

— Nu cred că-ţi pasă, spuse Robert. Te gândeşti numai la americanii aceia.

— Şi tu la altă americancă, răspunse doctorul.

Robert îşi ridică imediat privirea din carte.

— De unde ştii? întrebă el.

— Am uitat să-ţi spun, spuse el, că domnişoara Avery ştie cine e iubita ta solistă, dar nu crede că e de datoria ei să-i spună numele. A spus că e concetăţeana noastră.

— O cunoaşte?

— Da. Am discutat din nou despre spectacol şi am întrebat-o mai ales despre solistă. A spus că tânăra este eleva aceluiaşi profesor de germană la care merge şi ea.

— Şi eu care nu am vrut să vin la cină! Tată, când te mai întâlneşti cu ele?

— Aş fi vrut mâine, pentru că le-am invitat la ceai, dar pleacă dis de dimineaţă spre Bozen pentru două săptămâni.

A doua zi după-amiază sosi un bilet de la profesor, în care spunea că primise o scrisoare de la tânăra respectivă, cerându-i să-i mulţumească domnului Allston pentru florile minunate, dar anunţându-l cu regret că nu poate să-l primească, pentru că e pe cale să plece din München. „Încearcă la Bozen”, completa profesorul.

— Ce întâmplare! exclamă Robert. Tată, nu putem merge un weekend la Bozen? Se poate face alpinism.

— Nu cred că e posibil ca doamna Gilbert să ne invite, răspuns el. Nu vreau să creadă că le urmărim.

Dar în săptămâna următoare sosi un bilet de la doamna Gilbert, aducând vorba despre respectivul weekend. „Mi-a făcut mult bine”, spunea ea, „că am întâlnit pe cineva de acasă”.

Cei doi bărbaţi sosiră în staţiune vineri seara. Robert nu era cu totul absorbit de gândurile lui pentru a nu observa dispoziţia bună pe

care o avu tatăl său în timpul călătoriei. „Oare ce-i veni bătrânului?”, se gândi el. „Şi pe cuvântul meu dacă nu are un costum nou gri”.

Îşi luară camere la hotelul de peste drum de pensiunea liniştită la care se cazaseră doamnele, dar, după prânz, se duseră acolo şi le trimiseră cărţile de vizită.

— Îţi vei dărui inima lui Doris Avery, şopti tatăl lui în timp ce aşteptară câteva minute în salon.

— Nu mai e a mea ca s-o dăruiesc, spuse Robert cu demnitate, dar voi afla tot ce ştie despre solista mea.

Doamnele intrară, doamna Gilbert mândră şi radiantă în mătase neagră şi diamante, iar Doris în alb şi fără bijuterii. Nu avea nevoie decât de ochii ei. Robert îşi ţinu respiraţia când ea se apropie. Ea era cea care ştia secretul pentru care şi-ar fi dat toată averea ca să-l afle! Doamnele aveau mantii de seară.

— Am câteva bilete la concertul din seara asta al domnişoarei Craft din hotelul vostru, spuse doamna Gilbert. Bineînţeles, şi voi ca şi noi trebuie să fiţi mândri că avem aşa o tânără americană cunoscută în teatrul Hof din München. Foarte mulţi sunt cei care o îndrăgesc pentru vocea ei minunată, performanţa artistică şi personalitatea ei modestă şi rafinată.

— Merită pe deplin succesul pe care îl are, spuse Doris. L-am auzit odată pe un domn spunând că nu pierde nicio ocazie ca s-o audă pe domnişoara Craft, pentru sentimentele minunate pe care i le inspiră. Când te gândeşti că tânăra aceea subţirică şi fragilă a învins toate obstacolele şi a ajuns să fie cunoscută şi respectată atât ca artist, cât şi ca femeie! O iubesc!

— Îmi pare rău că nu v-am luat-o înainte cu biletele, îi spuse dr. Allston doamnei Gilbert, dar e pentru prima oară când aud de concert.

— Şi îmi pare rău că vă scurtez vizita, răspunse ea, dar ne putem vedea între acte.

— Vreţi să vorbim în franceză? o întrebă Robert pe Doris. Franceza mea a cam ruginit aici la München.

— Şi a mea, răspunse ea. Nu avem voie să vorbim altă limbă la Lausanne, din scopuri practice, dar nu am mai practicat demult. Îmi va

face plăcere să o mai „dezmorţesc”.

Din prima clipă descoperiră că se potrivesc, dar că au totuşi unele păreri diferite asupra câtorva subiecte, diferenţe care nu făceau decât să dea sarea şi piperul conversaţiei. Prima dona americană avu un succes imens, iar la sfârşitul concertului improviză pe loc o recepţie şi dr. Allston şi doamna Gilbert o însoţiră triumfători în sala de mese a hotelului, Robert şi Doris urmându-i îndeaproape.

– Apropo, spuse el încercând să pară relaxat, am înţeles că solista alto de la spectacolul cu Bach este americancă? O cunoaşteţi personal?

Doris se înroşi puţin.

– Da, o cunosc, răspunse ea încet.

– Puteţi să-mi faceţi şi mie cunoştinţă cu ea, domnişoară Avery?

– Asta nu stă în puterea mea, domnule Allston. Am înţeles că ea doreşte să rămână anonimă deocamdată.

Robert se încruntă şi-şi muşcă buzele. Nu observă privirea poznaşă a însoţitoarei sale.

– Domnişoară Avery, spuse el hotărât, trecând de la limba franceză pe care o folosise întreaga seară la limba lui maternă, nu cred că înţelegeţi ce înseamnă acest refuz pentru mine. Am auzit că posibil să fie aici, în Bozen. E adevărat?

– Cred că mătuşa mea a văzut-o de când am venit, răspunse Doris.

Conform obiceiurilor germane, concertul se încheie foarte devreme, aşa că le-a fost la îndemână să programeze o plimbare pe jos pentru a doua zi dimineaţă şi cvartetul trebuia să se întâlnească imediat după micul-dejun şi să urce pe o potecă lină până la înălţimea de două mii de picioare, de unde se puteau delecta cu o privelişte minunată a munţilor înzăpeziţi.

– Alice, spuse dr. Allston pe când se întorceau, dacă ai putea să o convingi pe domnişoara care a cântat în seara aceea la Lucaskirche, vrei să o faci? Robert a auzit că e aici.

– Da, e aici, răspunse doamna cu un uşor tremur în glas. Voi încerca mâine.

În acea seară, doamna Gilbert şi Doris au stat multe ore în faţa şemineului în care ardea un foc sclipitor.

– Doris, eşti încăpăţânată, spuse doamna Gilbert cu o umbră de supărare nemaiîntâlnită în tonul ei. Acel om e obsedat de imaginea de neatins a deţinătoarei acelei voci. Nu mai are odihnă, e de-a dreptul nefericit, chiar chinuit. De ce nu pot să-i spun adevărul?

– Mătuşă Alice, simt că trebuie să mă iubească pe mine şi nu vocea mea. Trebuie să mă iubească atât de mult pe mine însumi, încât să nu mai conteze pentru el dacă pot sau nu pot cânta.

– Dar e şi normal să conteze. Gândeşte-te la bucuria lui, la mândria lui.

– Nu, mătuşă Alice, iartă-mă, dar să spunem că a ajuns, cum ai spus tu, să fie obsedat de vocea mea, şi că s-ar putea să o pierd în câţiva ani, aşa cum s-a întâmplat în multe cazuri, nu mă voi simţi oare nefericită ştiind că nu mai am acel lucru care îmi garanta dragostea lui? Dacă va ajunge să ţină atât de mult la mine încât să renunţe la căutarea solistei, atunci voi avea pe ce să mă bazez.

– Întotdeauna ai fost unică, Doris, răspunse doamna Gilbert încă uşor supărată, dar, bineînţeles, eu nu pot interveni în această problemă. E un băiat minunat. Orice fată ar fi mândră să-l cunoască.

– Şi eu îl admir şi îmi place de el, spuse fata cu sinceritate. Voi fi fericită să fiu prietenă cu el. Îmi vei păstra secretul, mătuşă Alice.

– Desigur, copila mea.

A doua zi dimineaţă, totul în jur era colorat: albastru şi alb şi verde şi auriu, cerul senin, vârfurile măreţe ale munţilor, povârnişuri de un verde proaspăt, emailate cu flori de primăvară şi totul inundat în valuri clare de soare. Toţi cei patru erau călători profesionişti, nu foarte uşor de a fi impresionaţi, dar în acea zi părea că lumea tocmai fusese creată. Aerul era atât de pur şi de înviorător, încât până şi oamenii mai în vârstă păreau să nu simtă niciun efort în timp ce urcau încet potecile muntelui şi admirau privelişti din ce în ce mai plăcute, cetăţi din vedenie”.

Robert plecă de la hotel oarecum iritat, dar făcând un efort să fie agreabil. Stătu puţin pe lângă doamna Gilbert, lăsând-o pe Doris

încântatului domn Allston. După ce o convinse pe doamna Gilbert să se odihnească un pic pe o bancă de lemn de pe marginea potecii, deşi ea susţinuse că nu e obosită, se aşeză lângă ea şi, făcând folosinţă de tactul său subtil, aduse în discuţie subiectul care îl interesa.

— Tata mi-a spus, doamnă Gilbert, că aţi putea să ne prezentaţi solistei pe care suntem atât de nerăbdători să o cunoaştem.

— Mi-aţi cerut un lucru dificil, răspuns ea, desenând ceva pe pământ cu bastonul ei. Doamna e hotărâtă să rămână anonimă.

— Se pare că sunt destinat să mă lovesc mereu de obstacole, asemenea pretendentului nefericit din „Căsătoria Fecioarei”, spuse Robert. Dar aţi avut bunăvoinţa şi aţi acceptat invitaţia la cină din seara asta. Puteţi, cel puţin, să mi-o arătaţi pe domnişoară de la distanţă, dacă va fi acolo, iar, bineînţeles, vă promit că nu-i voi face niciun avans şi nici nu voi întreba de numele ei?

Ea îl mângâie uşor pe braţ şi îl privi cu duioșie.

— Poţi fi sigur că voi face tot ce îmi stă în puteri ca să te ajut.

El îi mulţumi şi ea se ridică să-şi continue drumul. Vorbele femeii îl liniştiră mult şi el se simţi imediat plin de speranţă, începând o discuţie animată cu Doris, care părea întruchiparea frumuseţii şi armoniei acelei dimineţi. Ea îl încântase cu o seară înainte, în ciuda nefericirii care îi stăpânea sufletul în urma căutării sale eşuate şi avu sentimentul că se simte acasă cu ea, sentiment care reveni cu şi mai multă forţă în acea dimineaţă. Acum era chiar mai frumoasă în lumina soarelui, înconjurată de atâtea culori şi cu ochii scânteind de fericirea de a fi în viaţă, decât în acea rochie la concert. Nu se putea abţine să nu simtă cât era de plăcută la privit şi de interesantă în discuţiile lor, şi totuşi odihnitoare, pentru că ea avea un anumit echilibru al minţii neobişnuit pentru fete la douăzeci de ani. Se pare că îşi găsise centrul liniştii şi nu se folosea de acele mişcări nervoase ale mâinilor, care nu însemnau nimic, deşi uneori un gest putea să-i sublinieze gândul. Cei patru se întoarseră la timp pentru un prânz târziu, pe care îl luară împreună.

— Doamnă Gilbert, spuse Robert în timpul mesei, dacă nepoata dumitale nu cântă trebuie să fie din cauză că nu s-a ocupat niciodată de

acest dar al ei, pentru că, cu cât petrec mai mult timp alături de dânsa, cu atât sunt mai convins că are talentul unei cântăreţe. Sufletul ei e plin de muzică.

— Trebuie să o auzi cântând, răspunse doamna Gilbert.

— Dar când? întrebă Robert.

— Când vei cânta pentru noi, Doris? repetă mătuşa ei.

— Între ceai şi cină, răspunse ea fără ezitare.

— Puteţi veni în salonul nostru? îi întrebă doamna Gilbert pe cei doi bărbaţi. Nu e destul de mare pentru ca muzica să aibă efectul dorit, dar e mai bine ca aici.

— În seara asta nu cred că este niciun concert la hotel, spuse Dr. Allston, şi sunt sigur că managerul ne va putea închiria sala la ora şase. E bine pentru dumneata, domnişoară Avery?

— Mulţumesc, mă voi bucura de acel sentiment de spaţiu, de libertate. Vioara se simte ca o prizonieră **într-**o sală mică.

— Vioara! strigă Robert, aplecâ**ndu-**se în faţă. Vreţi să spuneţi, domnişoară Avery, că ştiţi să cântaţi la vioară?

— Nu sunt o artistă, spuse Doris roşind, dar iubesc acest instrument şi cred că şi el mă iubeşte. E ceva uman aproape, ştiţi?

— Zburaţi repede, aripi ale timpului! exclamă Robert, uitâ**ndu-**se la ceas. Vioara e a doua preferată a mea, după vocea unei femei.

— Trebuie să ne retragem să ne odihnim după plimbare, spuse doamna Gilbert, ridicâ**ndu-**se. Vom fi gata pe la cinci jumătate.

— Vom veni la fix, nicio fracţiune de secundă mai târziu, spuse dr. Allston nerăbdător.

— Când te gândeşti că ştie să cânte la vioară! gândi Robert cu voce tare întorcâ**ndu-**se de la uşa pensiunii, după ce le condusese pe doamne.

— Şi oare de ce sunt sigur că o face şi foarte bine? se întrebă tatăl lui.

Chipul doctorului radia de plăcere, dar Robert era prea dus pe gânduri ca să observe, iar de data asta nu se mai gândea la doamna misterioasă de la concert, ci la acea dimineaţă fericită.

Dr. Allston reuşi foarte uşor să închirieze sala de concerte şi, la

ora şase, Doris, îmbrăcată **într-**o rochie albastră cu o linie plină de graţie, stătea în mijlocul scenei, ţi**nându-**şi vioara preţioasă ca pe un copil. O rază de la soarele care era pe cale să se ascundă o atinse, lumi**nându-**i buclele roşcate şi degetele ei subţiri care acordau instrumentul.

Pe la jumătatea sălii stăteau dr. Allston şi doamna Gilbert. Robert se urcase **într-**un colţ îndepărtat al unui balcon. Doris cântă din memorie, mai întâi o piesă dificilă şi minunată. Niciun sunet nu rupse tăcerea când ea termină fragmentul, dar în întreaga sală se simţea ceva mai vibrant decât aplauzele, un răspuns care venea direct din inimile puţinilor săi spectatori, sentiment care ajunse până la ea şi o inspiră. Apoi cântă piesele scoţiene preferate ale doamnei Gilbert, în care intensa notă umană se amestecă cu sunetul vântului şi a valului şi cu mirosul ierbii. Se întuneca, dar nimeni nu îndrăznea să aprindă lumina.

Amurgul învălui silueta cântăreţei. Acum erau în Veneţia, pe Marele Canal şi vedeau apa neagră înconjurând treptele din marmură ale palatelor şi auzeau muzica plină de dor a barcarolei din povestirile lui Hoffmann, făcând ca inimile spectatorilor să bată **într-**un ritm magic.

Mai cântă o dată, de data aceasta „Scânteierea vie a focului ceresc”. Şi acum, spiritul viorii părea să se unească cu spiritul ei, de parcă ambele ar fi lipsite de trup, părăsite, ieşind din degete, din arcuş şi din corzi.

„Raiul se deschide în faţa ochilor mei
Şi sunete angelice îmi inundă urechile.
Împrumută-mi aripile şi voi urca, voi zbura.
O, mormântule, unde e acum izbânda ta?
O, moarte, unde e puterea ta?”

Sus, sus, sus, şi mai sus, mai slab, mai suav, ultima notă tremurătoare coborî lin ca o şoaptă. Nimeni nu se mişcă şi nu vorbi. Şi Doris stătea nemişcată. Apoi dr. Allston merse încet spre uşa încuiată, aprinse un chibrit, găsi întrerupătorul şi aprinse luminile laterale. Doamna Gilbert îşi sprijinea capul semeţ pe o mână. Robert nu era de văzut. Doris se întoarse să-şi aşeze vioara în cutie şi dr. Allston se

întoarse lângă doamna Gilbert, vorbind încet, pe când ea își ridică chipul scăldat de lacrimi. Apoi se îndreptă spre scenă, luă cutia vioarei de la Doris şi o ajută să coboare pe scări.

— Mi-ai dăruit una dintre cele mai frumoase ore din viaţa mea, spuse el blând.

— Şi pentru mine a fost la fel, răspunse ea, întorcându-şi chipul schimbat spre el.

— Ah, uite-l pe Robert, spuse doctorul, văzându-l că se ridică din colţul lui şi că se îndreaptă spre scări.

Sărmanul Robert era complet năucit. În timpul micului concert, nu reuşise să separe personalitatea lui Doris de cea a solistei căutate. Era revoltat împotriva lui însuşi pentru că Vioara avusese asupra sufletului său acelaşi efect ca şi Vocea. Jurase credinţă căutării lui, simţise în adâncul fiinţei sale că o auzise pe singura femeie din lume pe care o putea iubi pentru toată viaţa şi acum se simţea umilit pentru că doar în două săptămâni se lăsase atât de impresionat de altă femeie. Îşi ascunse neliniştea din minte în spatele unui atitudini reci şi rezervate. Şi, deşi îi mulţumi lui Doris foarte curtenitor şi lăudă talentul ei la vioară, îi veni mai uşor să meargă la cină cu mătuşa ei şi să discute doar cu ea. Dar aproape că uitase complet întrebarea care îi ieşi pe buze în acea dimineaţă. Deodată, simţi nevoia de a pune la încercare promisiunea doamnei Gilbert de a-l ajuta, sperând că poate va fi deziluzionat şi eliberat astfel de acea legătură care devenea deja enervantă din cauza suspansului.

Se aplecă şi spuse încet:

— Doamnă Gilbert, e aici?

Doamna Gilbert se uită pete umăr la mulţimea care discuta şi râdea în jurul celorlalte mese:

— Nu o văd, spuse.

După cină, era clar că doctorul dorea să discute între patru ochi cu doamna Gilbert şi Robert se plimbă pe coridorul îngust cu Doris. Dar exista o tensiune stranie între ei şi răsuflară amândoi uşuraţi când aflară că se pregătea un concert improvizat în sală, pentru că mai mulţi artişti consimţiră să cânte. O mulţime de oameni veni dinspre celelalte

hoteluri şi Robert se apropie de doamna Gilbert şi o întrebă din nou:

– O zăriţi pe doamna?

Doamna roşi şi se uită în toate direcţiile, cu excepţia celei în care se afla Doris, discutând cu un pictor celebru din Berlin.

– Robert, spuse ea, după ce dădu din cap că „nu”, te superi dacă te sfătuiesc să renunţi la această căutare? Întreab-o pe Doris ce părere are.

Aşa şi făcu, stând lângă ea pe ultimul rând din balcon, în timp ce prima solistă şi acompaniatorii ei se sfătuiau la pian asupra repertoriului.

Supărat pe sine însuşi pentru ceea ce considera el o minte instabilă şi o inimă nestatornică, încercând să-şi potolească emoţia care îl cuprinse când se apropie de Doris, evitând să se uite în ochii ei, nefericit şi totuşi încântat că un capăt al eşarfei ei îi atingea genunchiul, hotărî să-şi deschidă sufletul, pentru că se înţelegea atât de bine cu Doris, încât era sigur că-l va ajuta.

– Tu şi mătuşa ta cred că ştiţi despre nerăbdarea mea de a o găsi pe acea solistă de care ţi-am vorbit de mai multe ori şi probabil că ai intuit că interesul meu nu e doar o simplă curiozitate sau admiraţie, ci mult mai mult. Aproape că mă resemnasem că voi duce o viaţă de burlac când am auzit-o, dar am simţit atunci, în Lucaskirche, că acea voce aparţine sufletului meu pereche şi că trezeşte în mine cavalerismul, poezia, ambiţia nobilă şi devoţiunea. Am pornit imediat să o caut pe stăpâna acelei voci, dar până acum în zadar. Mi-a fost imposibil să mă mai concentrez asupra muncii de la universitate sau să încerc să uit citind, cântând sau dormind. Am venit până aici sperând să o găsesc, dar rămâne ascunsă în mister. Când am urcat azi dimineaţă pe munte cu tine, sufletul meu chinuit se calmă deodată. După ce te-am lăsat la uşa apartamentului tău după prânz, mi-am dat seama că o uitasem pentru câteva momente bune pe Doamna Visurilor mele şi am fost furios pe mine însumi pentru că am fost fericit fără să o găsesc. În seara asta, în timp ce cântai şi eu stăteam singur, vioara ta s-a transformat în acea Voce şi am fost conştient că sufletul meu a vibrat din nou. Imaginează-ţi, dacă poţi, domnişoară Avery, în ce

situaţie deplorabilă mă aflu. Deşi cântecele tale mă înălţau în al şaptelea cer, simţeam dorinţa nebună de a veni pe scenă, de a-ţi lua instrumentul din mână şi de a-l face bucăţi. Cu ce drept ai cântat în acel fel?

Glasul lui era aproape violent.

 Ce ai de spus despre asta? Te miri că mă dispreţuiesc pentru că mă cred munte şi când acolo sunt lac?

 Nu aş spune că eşti slab sau schimbător, răspunse Doris, privi**ndu-**l drept în ochi, deşi inima îi bătea de să-i sară din piept şi dacă Robert nu i-ar fi aruncat doar o privire rapidă, ar fi observat roşeaţa ei. Aş spune că firea ta este acordată cu o anume vibraţie şi **s-**a întâmplat ca şi vocea solistei şi corzile vioarei mele să producă aceeaşi vibraţie şi să te afecteze în acelaşi mod.

Robert dădu din cap neîncrezător.

 Ai uitat, răspunse el, că acele corzi vocale, ca şi cele ale vioarei sunt doar instrumentul prin care se exprimă sufletul unei femei. E posibil ca două femei să semene atât de mult în temperament şi în interpretare?

Ea îşi aplecă privirea. Se lupta să-şi înăbuşe un tremur nervos care-i ameninţa atitudinea calmă.

 Domnule Allston, spuse ea cu un efort după o clipă de tăcere, pot să-ţi spun ceva care m-a ajutat în cele mai grele şi mai dureroase momente?

Îndrăzni să o privească acum că ea se uita în jos. I se păru scăldată **într-**un nimb strălucitor, atunci, pe scenă, cu vioara sub bărbie.

 Da, vă rog, spuse el nerăbdător.

 Doar atât, răspunse ea, că fiecare poate fi absolut sigur că ocupă un loc în gândul lui Dumnezeu pe care nu-l ocupă nimeni altcineva din întreg universul şi că nimic nu ne poate împiedica să primim ce ni se cuvine. John Burroughs a spus exact asta prin faimoasele sale cuvinte: „Ce-i al meu va veni la mine”. Nu te învinovăţi, ci fii sigur că cineva are grijă de tine şi de tot ce e legat de tine. Îţi vei găsi solista.

Se uita la ea aşa de captivat, încât îi surprinse o privire neobişnuită de tandreţe în ochii ei cenuşii.

 O voi găsi? întrebă el dus pe gânduri. Nu sunt sigur că vreau!

Capitolul xv

„Odã fericirii”.

A

două zi dimineaţă, Robert Allston se întoarse la munca lui, dar tatăl său hotărâse să mai rămână la Bozen şi să se întoarcă cu doamnele săptămâna următoare. Absorbit complet de starea prin care trecea, Robert nici nu observă că tatăl lui arăta mai bine ca niciodată şi mergea parcă plutind. Gândurile lui Robert erau asemenea unei turme de oi fără păstor. Era atras de Doris **într-**un mod irezistibil, era conştient că sufletul ei răspunse chemării sufletului lui, dar totuşi se simţea dedicat căutării solistei necunoscute. Toate eforturile sale sincere fuseseră în zadar până atunci, dar încă mai spera că va învinge toate obstacolele care îi ieşiseră în cale şi, cum spusese şi Doris, ceea ce era a lui îi va reveni cu siguranţă. Cu această nouă speranţă în suflet, îşi scoase un carneţel din buzunar şi încercă să se concentreze la ultima lecţie a profesorului pe tema „Adăpostul săracilor”.

Sosit în München, prima lui sarcină a fost să meargă la o librărie şi să comande nişte reviste noi pe care i le trimise doamnei Gilbert, fără să-şi recunoască sie însuşi că singurul lui motiv nu era de a-i face plăcere acelei doamne.

După câteva zile, îşi dădu seama că aştepta cu nerăbdare sosirea lui Doris şi că dorinţa lui de a o găsi pe doamna misterioasă se atenuase cu mult. Oarecum, acest nou sentiment îi răni mândria, dar, în acelaşi timp, îi aduse o linişte interioară.

Sâmbăta se duse la gară să-i întâmpine pe cei trei. Dr. Allston strălucea pur şi simplu, de parcă ar fi reflectat o lumină misterioasă, nevăzută de cei din jur şi, când o ajută pe doamna Gilbert să coboare, aceasta întoarse spre Robert un chip atât de radiind de fericire, încât

părea că douăzeci de ani au fost şterşi cu buretele de pe trupul ei.

În privirea lui Doris se ghiceau parcă nişte veşti bune pe care ea le ţinea încă secrete, dar Robert, în timp ce dădu mâna cu ea, nu văzu mai mult decât buna dispoziţie a celor trei şi spuse:

— Se pare că aerul de munte v-a priit.

Doamna Gilbert se uită peste umăr la el şi-i spuse:

— A venit cu noi în tren!

— Cine? întrebă Robert şi doamna Gilbert cu doctorul, observând că tânărul nu ştia într-adevăr despre ce e vorba, schimbară o privire de surpriză, privire pe care Robert nu o băgă în seamă.

— Ah – da? continuă el mai târziu, înroşi**ndu-**se. Sunt atât de bucuros că v-aţi întors, încât nu mă pot gândi la nimic altceva. Mă duc să caut un taxi, tată.

După ce doamnele ajunseră la hotel, doamna Gilbert spuse:

— Mai sunt încă două ore până la masă. Nu vreţi să luaţi masa la noi în salon?

— Robert **s-**ar putea să aibă alte planuri, răspunse doctorul cu o sclipire poznaşă în ochi, dar eu sunt liber.

— Şi eu, adăugă Robert repede.

Când să urce în lift ca să se ducă în camerele lor, Robert spuse:

— Cred că am să trag o fugă până la florărie, tată, să comand nişte trandafiri pentru domnişoara Avery.

— Stai puţin, Bob, spuse tatăl lui, scoţâ**ndu-**şi portofelul din buzunar. Ce ar fi dacă ai lua şi un buchet mare de violete? Să nu le lege cu panglici de aceeaşi culoare, să aibă cozile lungi, ştii tu cum.

Inima lui Robert se opri. Oare tatăl lui se îndrăgostise de Doris? **S-**au văzut lucruri şi mai ciudate decât acesta. Tatăl lui era un bărbat chipeş, sigur pe sine, interesant şi într-adevăr nu-şi arăta anii. Acest gând dură doar o clipă, dar a fost destul pentru ca Robert să-şi dea seama că o iubea şi el fără îndoială. Visul lui se pierdu în zorii acestei noi zile. Soarele se ridică sus şi-l putea vedea clar. Ce încurcătură! Nu-i de mirare că tatăl lui arăta aşa de vesel şi de întinerit şi începuse să se îngrijească mai mult de înfăţişarea lui. Robert îşi aminti de câte ori îi văzuse pe cei doi purtând discuţii foarte animate, aparent de pe poziţii

de prieteni foarte buni. Liftul urcase deja şi el se întoarse şi ieşi fără grabă în stradă, gândindu-se că va trebui să se resemneze. Tatăl renunţase la viaţa lui socială pentru a-şi ajuta fiul să urmeze calea cea bună şi acum că această fericire a venit să redea culoare vieţii sale ofilite, Robert e cel care va renunţa la viaţa lui. Nu ar putea să fie niciodată rivalul doctorului. Intră în florărie, alese cei mai frumoşi şi mai scumpi boboci şi ceru două plicuri mici pentru cele două bileţele. Era pe punctul de a scrie numele domnişoarei Avery pe cel de-al doilea bilet când, cu un fior de nesiguranţă, îşi dădu seama deodată că tatăl său nu spusese că violetele sunt pentru Doris. Ceru permisiunea să dea un telefon şi peste o clipă auzi vocea tatălui său la receptorul din apartamentul lor.

– Tată, spuse Robert, nu mi-ai spus ce nume să scrie pe bilet.

– Nu fi naiv, Bob! Vrei să-ţi spun şi ce suprafaţă are oceanul Atlantic sau capitala statului Massachusetts?

– Dar, tată, nu-mi amintesc iniţialele.

– W.L., răspunse tatăl său – doamna Waverley Lynton Gilbert, desigur. Cine altcineva?

– Pa, strigă Robert.

În acea seară, Doris avu parte de o surpriză. Cina fu servită cu o oarecare întârziere şi doamna Gilbert îl rugă pe Robert să cânte. El nu încercă să scape, ci se duse direct la pian, atinse clapele cu o mână de cunoscător şi începu să cânte cu o voce puternică de bariton.

– Îmi cer scuze pentru selecţia banală, spuse el, dar l-am auzit pe tata fluierând cântecul acesta în timp ce se îmbrăca. A fost pentru prima oară în mulţi ani când l-am auzit fluierând.

Robert vorbea uşor, dar cântase acel cântec cu o pasiune şi o tandreţe care îi uimi pe toţi.

– Se pare că eşti în formă, spuse Doris. Cred că exersezi foarte des.

– Nu pe atât de mult pe cât mi-aş dori dacă ar fi cineva să mă acompanieze. Îmi place mult mai mult să cânt dacă stau în picioare.

– Vrei, te rog, să te uiţi peste partiturile de pe pian, să vezi dacă nu găseşti ceva care să-ţi placă? întrebă Doris. Nu în acele foi volante,

desigur, ci în acele volume legate care conţin cântece anumit pentru tonul tău.

— Dar spune-mi, te rog, spuse Robert, uimit să vadă atâtea partituri pentru voce, cum se face că ai atâtea cântece vocale când tu nu cânţi nicio notă?

— Îmi place foarte mult să cânt melodiile mele preferate, răspunse Doris, şi plăcerea e mai mare dacă le cânt la pian şi, în acelaşi timp, le şi fredonez.

— Ah, uite „Luceafărul”, exclamă Robert. Încercăm?

Doris luă loc pe scaunul din faţa pianului şi începu introducerea minunată. Fiecare se simţi transportat pe acel drum singuratic de munte, iar Robert era îndrăgostitul nobil, fără speranţă, pe când Doris era Elisabeta îngenunchind la altar. O nouă lume se deschise pentru cei doi, un viitor plin de fericire. Nimeni înainte nu-l mai acompaniase pe Robert atât de bine, adaptâ**ndu-**se perfect la starea lui, susţi**nându-**l, completâ**ndu-**l, inspirâ**ndu-**i vocea. Şi lui Doris nu-i plăcu niciodată mai mult această artă dificilă şi modestă.

 Vei regreta că ţi-am descoperit talentul, domnişoară Avery, spuse Robert când termină.

 Nu regret decât că trebuie să ne oprim ca să luăm masa, răspunse Doris, văzându-i pe chelneri apărând cu tăvile.

Robert înţelese în acea după-amiază că problema lui era rezolvată în ceea ce-l priveşte şi că ultima urmă de regret legată de solista lui dispăru în plăcerea pe care o simţi când îşi exprimase simţirile prin intermediul notelor înţelegătoare ale prietenei lui.

În timpul mesei pline de voioşie care urmă, dr. Allston şi doamna Gilbert îşi anunţară logodna. Episodul de la telefon îl pregătise pe Robert pentru această veste, la fel şi imaginea pe care se întâmplă s-o vadă reflectată în oglinda mare în timpul interpretării lui.

— Tată, spuse el, cred că m-a afectat şi pe mine. Acest lucru e contagios?

— Sper, spuse Dr. Allston, dacă asta îţi poate aduce o linişte şi o fericire ca a mea. Noi suntem ca cei care găsesc toamna târziu, printre frunzele moarte ale pădurii, un mănunchi de violete înflorite. S-ar putea să ne strice puţin planurile, Robert. Eu şi Alice suntem nerăbdători să ne întoarcem la Ridge.

— Şi să redeschideţi vechea casă? întrebă Robert.

— Nici vorbă, răspunse doamna Gilbert zâmbind. Tatăl tău mi-a promis că nu mă va lua din casa mea dragă. Dar avem câte ceva de rezolvat înainte de venirea iernii. Bineînţeles că eşti binevenit să stai cu noi când vrei.

— Mulţumesc frumos, răspunse Robert, dar sunt hotărât să mă mut la Manor toamna asta. Tată, eşti un dezertor! Când e nunta?

— De azi în două săptămâni, răspunse prompt tatăl lui.

— Tom, dar eu nu am spus că sunt de acord! se opuse viitoarea mireasă.

— Dar eu sunt, spuse doctorul.

— Azi am primit o scrisoare de la domnişoara Graves, spuse Doris. Dr. Allston, aţi cunoscut-o pe ea şi ciudatul ei oficiu poştal?

— Am văzut-o înmânând corespondenţa prin ferestruica aceea în formă de evantai, spuse el, dar nu am cunoscut-o personal.

— E o persoană foarte bună, spuse Doris, şi una dintre prietenele mele cele mai dragi. Mi-a scris toate noutăţile din Ridge şi m-a făcut şi pe mine să vreau să mă întorc acasă.

Cei doi Allston ştiau povestea lui Doris de la ferma Deepfurrow de la doamna Gilbert.

— Li s-a întâmplat ceva destul de rău celor din familia Wilde? întrebă Robert cu antipatie.

— O, dar eu nu am vrut să li se întâmple nimic rău, spuse Doris

cu reproş. Ei singuri îşi aduc unul altuia destulă nefericire. Dar domnişoara Graves mi-a scris că domnul Wilde a murit. El mi-a pus un măr roşu în şosetă de Crăciun. Acum soţia lui se ocupă de afacere.

– Oricum ea era la fel de capabilă ca şi el, poate chiar mai descurcăreaţă, interveni doamna Gilbert.

– Şi Aurelia a fost trimisă la un internat la modă, continuă Doris, şi a fugit cu un vânzător dintr-un aprozar. Doamna Wilde era să înnebunească din cauza şocului, dar într-un sfârşit i-a primit la fermă, el e şef şi îi merge bine.

– Dar de ce vrei să te întorci? întrebă doctorul.

– Vreau să o văd pe bunica Lane, spuse Doris cu lacrimi în ochi. Întreabă de mine. Spune mereu: „Vreau să o văd pe Doris înainte să mor. Vreau să o aud” – aici Doris se opri confuză. Era să-şi trădeze secretul – „să o aud vorbindu-mi încă o dată”, continuă ea. Vedeţi dumneavoastră, eu şi bunica eram confidente şi mereu discutam cu ea înainte de culcare.

– Ei bine, înseamnă că anul acesta nu vom mai face nicio călătorie, spuse Robert, cu excepţia celei la biroul companiei de vapoare.

– Dar avem acea plimbare la Bozen să ne-o amintim pentru totdeauna, spuse Doris. A fost ca şi cum frumuseţea a o mie de zile s-a condensat într-o singură dimineaţă desăvârşită.

– Bob, îi spuse tatăl lui când se îndreptau spre camere în acea seară, ce ai spune de o nuntă dublă? Eu şi tu suntem camarazi de mult timp.

– Bună idee! spuse Robert trist. Se pare că îmi cunoşti foarte bine sentimentele, dar, din nefericire, nu i le cunoşti şi pe ale lui Doris.

– Ba le ştiu! răspunse doctorul plin de energie. Voi doi aţi fost făcuţi unul pentru celălalt. Şi tu o ştii. Crezi că ea nu a intuit lucrul acesta? Fă pasul, băiatul meu!

– Eşti un prieten adevărat! exclamă Robert, bătându-şi tatăl pe umăr. O voi face!

Aşa că Robert continuă să-i facă curte lui Doris şi o făcu cu atâta tact, pasiune, prudenţă, delicateţe şi îndrăzneală, întâmpinând o

rezistenţă atât de lipsită de entuziasm din partea lui Doris, încât „asediul" se termină în zece zile.

Până la urmă, Robert îndrăzni să rostească acele cuvinte vechi cât lumea, cele mai simple şi mai directe din câte există:

 Doris, te iubesc!

 Dar, Robert, spuse ea îngrijorată, eşti absolut sigur că în străfundul inimii tale nu mai ai nicio urmă din dorinţa de a o găsi pe solista care te-a fermecat? Nu regreţi că nu ai mai găsit-o? Nu ţi-e dor să-i mai auzi vocea încă o dată? Nu suferi la gândul că eu nu-ţi voi putea cânta niciodată?

 Doris, draga mea, tu însăţi eşti un cântec. Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe tine, acum şi pentru totdeauna.

Câteva zile mai târziu, în mica biserică americană se desfăşurau două ceremonii în atâta linişte, încât niciunul dintre oamenii din biblioteca alăturată, absorbiţi în cititul revistelor şi al ziarelor, nu ştia ce se întâmplă. Doar soţia rectorului şi bibliotecarul erau singurii martori. Câţiva dintre cititori ridicară privirile când cele două cupluri remarcabile trecură prin bibliotecă pe drumul spre ieşire. O doamnă curioasă se apropie de rector:

 Vă rog, dr. Jennings, cine erau oamenii aceia? Păreau că vin de la o nuntă.

 Nu cred că sunt de mult timp căsătoriţi, răspunse el grav.

Familia Allston nu a plănuit să plece din München pentru luna de miere. De ce să amestece fericirea lor cu praful şi oboseala unei călătorii cu trenul? Nu-i atrase nicio călătorie cu maşina. Nu. **S**-a întâmplat ca în aceeaşi seară, Lowe din Viena să dirijeze Simfonia a Noua a lui Beethoven în Tonhalle, aşa că au stabilit să meargă împreună şi să stea pe malul acelui ocean al bucuriei, lăsând valurile să le inunde sufletele în acea noapte a nopţilor.

 Am impresia că o să-mi explodeze inima de atâta fericire, îi şopti Doris mătuşii sale pe când luau o cină mai timpurie în restaurantul unui hotel renumit în care nu erau cunoscuţi. Casa Iubirii e mai frumoasă ca niciodată.

 Draga mea, spuse soţia doctorului, ai să vezi că simfonia îţi va

descărca tensiunea care ţi-a cuprins corzile sufletului. Va elibera pentru noi în seara asta toată fericirea şi recunoştinţa cărora noi nu le-am putea da glas.

Să auzi Simfonia a Noua pe care Beethoven a legat-o pentru totdeauna de „Oda Bucuriei” a lui Schiller e întotdeauna ca o înălţare la cer. Să o auzi aşa cum au auzit-o aceştia patru, la sfârşitul multor ani de singurătate, ani care aduseseră întuneric şi izolare pentru doamna Gilbert şi foame de fericire tuturor, era ca şi cum ai părăsi acest pământ şi ai pluti pe o mare de lumină pură, cerească.

— Când aud simfonia aceasta, mereu îmi amintesc de povestea primei interpretări ale ei, spuse dr. Allston când îşi ocupară locurile la balcon înaintea începerii spectacolului. Oare a fost ceva mai emoţionant decât figura compozitorului care nu putea vedea şi auzi, înconjurat de publicul acela entuziasmat? Ei stăteau şi îşi fluturau batistele, strigau, plângeau, băteau din palme şi sărmanul Beethoven stătea cu capul aplecat, cufundat în întuneric şi melancolie, până când unul dintre cântăreţi l-a făcut să se ridice în picioare şi să dea ochii cu publicul. Valurile de aplauze şi avalanşa de apreciere ajunseră până la sufletul lui sensibil şi şocul succesului era să-i curme viaţa.

— Cred că tocmai faptul că o asemenea lume a putut fi creată de cineva căruia îi erau interzise sunetele lumeşti este o dovadă de necontestat a existenţei lumii spirituale, spuse doamna Gilbert gânditoare.

— Notele scrise mi se par, răspunse Doris, trupurile fizice ale sunetelor. Nu e ciudat că un simplu punct negru închide în el atâta plăcere sau durere, teamă, furie, pace, dragoste sau slavă?

Orchestra intră şi marea dramă a evoluţiei unui suflet începu cu acele note nesigure, pianissimo care păreau că se zbat pentru a-şi găsi drumul spre lumină. Prima parte pare să descrie lupta împotriva îndoielii, a durerii şi a trudei, neputinţa de a înţelege rostul nostru pe această lume, sensul suferinţei noastre, toate acestea amestecate cu un sentiment şi mai adânc de disperare.

A doua parte prezintă bucuria pământului spre care se întoarce sufletul evoluat doar pe jumătate pentru a-şi stinge setea. Vârtejul uşor

al plăcerii, bucuriile dragostei, frumuseţea naturii sunt toate transmise prin acele ritmuri pline de farmec.

La începutul părţii a treia, sufletul începe să-şi descopere dreptul din naştere, uniunea lui cu Dragostea Divină şi să se ridice pe înălţimi senine. Această parte a fost cântată cu un asemenea sentiment, cu o aşa fineţe şi pasiune, încât Lowe, marele dirijor, care controla fiecare instrument din orchestră prin intermediul baghetei sale subţiri, se întoarse uşor şi zâmbi spre prima vioară, el însuşi debordând de fericirea pe care i-o inspira propria sa interpretare. Dar chiar şi aici, vechiul mister şi melancolia se fac simţite şi urmează un nou conflict cu forţele întunericului, ca apoi sufletul, întărit de suferinţa lui, eliberat de iluzii, purificat prin durere, să se înalţe în libertatea unirii cu adevărul, cu bunătatea şi frumuseţea şi să găsească bucuria. Apoi uriaşul cor de trei sute de voci izbucneşte în extaz prin cuvintele lui Schiller, contagiind instrumentele. Bucuria unuia înseamnă bucuria tuturor.

Familiile Allston ieşiră încet odată cu mulţimea.

– De ce muzică înălţătoare am avut parte în ziua nunţii! îi spuse Robert lui Doris, fără ca cineva din jur să poată auzi, strângând tare la piept mâna ei. Uită-te la dragul meu tată! Nu e oare însuşi întruchiparea „Odei bucuriei”?

– Şi mătuşa Alice la fel! răspunse Doris încet. Dar, Robert, ar trebui să te vezi şi pe tine.

– Dragă, eu doar reflectez lumina pe care o răspândeşti tu! Dacă nu ar fi atâţia oameni în jur, te-aş săruta – oricum am de gând!

– O, Robert, doctorul intră cu mătuşa **într**-un taxi. Să ne grăbim. Ia uite, nu ne-au aşteptat, au plecat!

Robert zâmbi la uimirea de pe faţa soţiei lui şi spuse, după ce chemă un alt taxi:

– Doris, nu ne vor prin preajmă. Te supără asta?

– Ştii bine că nu.

O strânse lângă el în semiîntunericul maşinii şi o sărută.

– Robert, dragul meu, te rog să-mi spui un lucru, spuse ea. Promit să nu te mai întreb niciodată. Te-ai gândit puţin la solista din

Lucaskirche în seara asta?

 Da, răspuns sincer Robert, pentru că nu cred că voi mai auzi pe cineva cântând ca ea.

 A! spuse Doris tristă.

 Dar, iubita mea, poţi ghici la ce altceva m-am mai gândit?

 Nu, Robert, hai, spune-mi ce-i mai rău.

 M-am gândit ce norocos sunt că nu am găsit-o!

La sfârşitul lui iulie, cei patru erau acasă. Căsătoria dr. Allston cu doamna Gilbert a fost pentru câteva săptămâni bune subiectul de discuţie la Ridge şi în satele din jur. Căsătoria lui Robert a fost ţinută secret. Au sosit **într-**o sâmbătă noapte şi **s-**au dus la casa doamnei Gilbert. Duminică dimineaţa, biserica era plină şi, înainte ca slujba să înceapă, toţi ochii se îndreptară spre strana rezervată celor de la conacul Manor şi sala fu cuprinsă de murmurul celor care comentau în şoaptă. Doamna Wilde şi Aurelia, care rareori erau prezente, îşi ocupau vechile locuri. Veniră special ca **s-**o vadă pe Doris, care era de aşteptat să-şi însoţească mătuşa acasă şi inimile lor erau roase de viermele invidiei. Se aşteptau să vadă o tânără înaltă şi elegantă. Erau conştiente că ea beneficiase de avantaje superioare şi că profitase de acestea, dar nici ele şi nici nimeni altcineva nu-şi imaginase că Doris se întoarse acasă în calitate de mireasa şi stăpâna conacului. Aşa că privirile curioase care se îndreptară mai întâi asupra doctorului şi soţiei lui fură repede furate de tânărul cuplu care îi urma pe cei bătrâni pe culoar. Era posibil ca acea fată frumoasă în alb să fie Doris Avery, cea care curăţa cuptorul doamnei Wilde şi îi spăla tigăile şi farfuriile? Dar asta ce mai era? Fiecare locuitor natal sau adoptat din Waverley Ridge sau din Corners cunoştea din vedere broşa cu perle a lui Lady Margareta. Conform unei legi nescrise, ea fusese purtată mereu la prima apariţie a unei mirese Waverley şi apoi păstrată la loc sigur. Era ţinută **într-**un seif din sacristie. Robert hotărâse ca Doris să poarte frumoasa amintire de familie în dimineaţa aceea şi venise mai devreme la rector, rezultatul fiind că acele pietre preţioase se odihneau acum printre dantela de la gâtul doamnei sale dragi, confirmând în tăcere legătura sfântă dintre ei.

Doris îngenunche între mătuşa şi soţul ei cu inima plină de iubire şi recunoştinţă, conştientă de semnificaţia importantă pe care o au rudele în viaţa ei. Se întoarse cu gândul la acea dimineaţă îndepărtată, când stătea în strana familiei Wilde, înconjurată de ură. Îşi aminti de haina ei veche care o strângea sub braţ, de pălăria aspră şi de mănuşile roase. Îşi aminti ghiontul şi privirea încruntată cu care doamna Wilde o opri din cântat. Dar chiar şi atunci, în acele momente de singurătate, ea locuia în Casa Iubirii şi pentru că ştia asta, nimic nu a putut să o împiedice să primească ce i se cuvenea. Se rugă atunci ca viaţa ei şi a lui Robert să aducă multor inimi bucuria care să le aline tristeţea şi durerile şi să le dea motive de a-L slăvi mereu pe Domnul.

După slujbă, ambele cupluri fură înconjurate de prieteni care îi salutau cu dragoste şi îi felicitau. Familia Melden fu prima care îi întâmpină.

— Ei bine, cum stai cu vocea? întrebă domnul Melden. Abia aşteptăm să te auzim cântând.

— Ce înseamnă asta? întrebă Robert. Doris nu cântă nicio notă.

Tocmai în acea clipă interveni domnişoara Graves, îmbrăţişând-o pe Doris, sărutând-o pe obraz şi vorbind atât de repede, că îi distrase atenţia lui Robert. Doamna Wilde stătea nemişcată în strana ei privind înainte şi Aurelia, a cărei frumuseţe copilărească dispăruse în atitudinea ei mereu morocănoasă şi nemulţumită, îi spuse:

— Hai să mergem, mă. Nu-i da satisfacţia de a o admira în toată gloria ei.

— Voi sta chiar aici până va veni, răspunse Abigail. Mă întreb dacă ne va băga în seamă.

Doris înainta încet printre rândurile de chipuri nerăbdătoare şi mâini întinse. Când ajunse în dreptul familiei Wilde, se apropie şi întinse o mână spre doamna Wilde şi alta spre Aurelia. Ele o primiră cu răceală.

— Mi-a părut foarte rău să aud despre moartea domnului Wilde, spuse ea cu bunătate. A zăcut mult?

— Doar trei zile, spuse Abigail. A avut pneumonie. De când eşti

măritată?

– Imediat după Paşti, răspunse Doris. Şi, Aurelia, am auzit că şi tu te-ai căsătorit. Ce mult am crescut! Cum se simte bunica?

– Acum e foarte slăbită, spuse doamna Wilde. Trebuie să stea numai în pat, dar starea ei mentală e încă bună.

– Pot să vin s-o văd în după-amiaza asta? întrebă Doris.

– Nu spun să nu vii. Probabil că mama va fi fericită să te mai vadă încă o dată.

– Atunci voi veni după prânz, spuse Doris.

O cămară mai spaţioasă de la parter, din spatele salonului fu transformată în camera bunicii de când nu a mai putut umbla pentru că era mai uşor să fie dusă acolo. Robert conduse el însuşi trăsura şi Doris se bucură de fiecare detaliu al priveliştii, văzând vechiul magazin de la Corners şi planta agăţătoare stacojie care acoperea veranda oficiului poştal. Îşi aminti de ultima dată când parcurse pe jos drumul de la magazin la casa Wilde, copleşită de teamă în legătură cu acel bărbat străin care spunea că e tatăl ei. Se opriră la poartă.

– Nu cred că voi intra, draga mea, spuse Robert. Nu mă simt în stare să mă port frumos cu zgripţuroaica aceea.

– Hai, te rog, Robert, leagă calul şi vino cu mine. Va însemna mult pentru bunica să-mi cunoască soţul şi ştii bine că mama şi bunica ei au lucrat la conac şi îţi cunoaşte familia demult tare.

Aurelia deschise posacă uşa de la intrare şi Doris spuse:

– Îi daţi voie domnului Allston să stea în salon puţin până o văd eu pe bunica? Doamnă Wilde, vi-l prezint pe soţul meu.

Doris vorbi sincer şi natural, dar dacă ar fi ştiut ea că acel moment o răzbună pentru fiecare cuvânt nemilos, fiecare privire răuvoitoare şi fiecare muncă grea pe care i le dăduse doamna Wilde!

Aurelia o conduse în camera bunicii. Bătrâna doamnă era sprijinită pe multe perne şi pe obraji ei veştejiţi curgeau şiroaie de lacrimi de fericire.

– O, draga mea, încercă ea să strige când Doris se aplecă să o sărute, m-am rugat atât ca să te mai văd o dată! Am auzit că acum eşti o lady, dar nu ai uitat-o pe bunica, nu-i aşa? Îţi aminteşti acea

dimineaţă de Crăciun în care ţi-ai deschis şoseta lângă mine în pat? Şi mi-ai dăruit o sticlă din plastic şi am folosit-o trei ierni înainte să se strice şi Ana Graves mi-a dat alta. O, Doris, acum îmi mai doresc numai un singur lucru ca să fiu gata de plecare. Sunt obosită din cale-afară, Doris şi vreau să plec, dar vreau să te aud cântând „Împăratul Iubirii”. Stai pe pat şi cântă, draga mea.

Robert era cel care vorbea mai mult în salon. Între camera aceea şi dormitorul bunicii erau trei uşi, dar erau toate deschise şi la fel şi ferestrele şi deodată Robert se opri în mijlocul unei propoziţii, cu inima plină de un sentiment extaziat de fericire. Se prinse cu mâinile de braţele vechiului balansoar în care stătea şi îşi aplecă capul. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Din dormitor se auzea o voce suavă, proaspătă, magnetică:

„Împăratul iubirii este Păstorul meu.
Şi bunătatea Lui nu dă greş niciodată;
Nu voi duce lipsă de nimic dacă sunt a Lui
Şi El e al meu pe veci”.

Era aceeaşi voce care îl încântase în acel concert de Bach. Din nou stătea lângă tatăl lui în Lucaskirche, din nou simţi fiorul chemării acelei femei.

„Mi-a condus sufletul părăsit
Acolo unde curge apa dătătoare de viaţă
Şi, unde cresc păşunile cele mai verzi.
M-a hrănit cu hrană cerească”.

Fără să ţină seama de doamna Wilde şi de Aurelia, se lăsă pe spate şi închise ochii. Se simţea cel mai binecuvântat om de pe pământ!

„Şi aşa în toate zilele.
Bunătatea Ta nu m-a dezamăgit;
Bunule Păstor, lasă-mă să te slăvesc
În casa Ta de-a pururi”.

Bunico, spuse Doris după câteva clipe de tăcere, uitându-se la pacea greu de descris care se citea pe acel chip ridat, casa lui Dumnezeu este Casa Iubirii şi nu vom mai pleca din ea.

 Aş vrea să-l văd pe fiul Anei Waverley, Doris, spuse ea.

Doris se duse la uşă şi-l strigă pe soţul ei. Ea stătea lângă pat când el intră. O îmbrăţişă cu o mână, iar pe cealaltă o întinse cu blândeţe invalidei. Abia putea vorbi de emoţie.

Bunica se uită la el şi zâmbi, spunând:

 Am cunoscut-o pe mama dumitale înainte de a vă naşte, domnule. Permiteţi-mi să vă dau binecuvântarea unei bătrâne.

Îşi luară rămas-bun, promiţând să mai vină, dar nu schimbară niciun cuvânt între ei până când nu ieşiră din casă şi erau în trăsură.

 Doris, spuse Robert cu o voce nesigură din cauza revelaţiei pe care tocmai o avusese, deci tu eşti solista mea, Doamna Visurilor mele, propria ta rivală! De ce m-ai lăsat să bâjbâi singur în întuneric, bântuit şi confuz?

 Pentru că, răspunse soţia lui rezemându-şi obrazul de umărul lui, am vrut să fiu sigură că mă iubeşti pentru cine sunt, Bob!

 Ei bine, să-ţi spun o ghicitoare, iubita mea: dacă o femeie este absolut minunată, adorabilă, atrăgătoare – *absolut*, subliniez – cum se poate să se întreacă pe sine însăşi?

 Poate dacă ar şti să cânte? întrebă Doris şireată.

— Sfârşit – Cuprins

Little
Lamb